

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HORACIO CASTELLANOS MOYA

Aynadaki Diş Şeytan*

Türkçesi: Ayşegül Yurdaçalış

Roman

AYNADAKİ DİŞİ ŞEYTAN*

HORACIO CASTELLANOS MOYA, 1957’de Honduras’ta doğdu. Hayatının ilk yıllarında ailesiyle El Salvador’a yerleşti. 1997 yılında *El Asco* adlı romanının yayımlanmasıyla uluslararası ün kazandı ve bu roman yüzünden sürgüne yollandı. Kanada, Costa Rica, İspanya, Meksika ve Almanya’da gazetecilik yaptı, çeşitli dergilerde çalıştı. Romanlarında, Orta Amerika toplumunun, tüm çelişkilerini ve riyakârlıklarını da gözler önüne seren ayrıntılı bir portresini çıkarır. Salvador iç savaşının sürgünlerini konu edinen ilk romanı *La Diáspora*, 1988’de Ulusal Roman Ödülü’nü kazanmıştır. *El Asco* (1997) adlı romanını, ünlü Avusturyalı yazar Thomas Bernhard’a ithafen, bu yazarın üslubuyla kaleme almıştır. *Insensatez* (2004) adlı romanı için ise, “Latin Amerikalı bir Kafka tarafından, etkileyici bir biçimde işlenmiş bir fabl” yorumu yapılmıştır. Castellanos Moya, Orta Amerika yazınının en orijinal ve kışkırtıcı seslerinden biridir. Bugün yaşamını, Sığınmacı Yazarlar Kenti projesi (the City of Asylum project) kapsamında Pittsburgh’da (ABD) sürdürmektedir.

AYŞEGÜL YURDAÇALIŞ, 1966 İstanbul doğumlu. Alman Lisesi’ni ve Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nü bitirdi. İspanyolca öğrenimi için Cervantes Enstitüsü’ne devam etti. Çeşitli dergilerde çevirmenlik, editörlük ve yayın yönetmenliği yaptı. 2000 yılında ortağıyla birlikte İzdüşüm Yayınları’nı kurdu ve üç yıl boyunca yönetti. 1999 yılından bu yana İngilizce, Almanca ve (son yıllarda) İspanyolca’dan Türkçe’ye kitap çevirileri yapmayı sürdürüyor.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul

Tel. (0212) 516 96 85 Faks: (0212) 516 97 26

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

***SEL YAYINCILIK: 511**

ISBN 978-975-570-490-6

AYNADAKİ DİŞİ ŞEYTAN

Horacio Castellanos Moya

Kitabın Özgün Adı:

La diablo en el espejo

Türkçesi: Ayşegül Yurdaçalış

Roman

© Sel Yayıncılık, 2011

© Horacio Castellanos Moya, 2000

Published by agreement with Tusquets Editores,

Barcelona, Spain, 2011

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Gül Korkmaz

Kapak ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Eylül 2011

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Horacio Castellanos Moya

Aynadaki Dişi şeytan

Türkçesi: Ayşegöl Yurdaçalış

Roman

*Tania Mata Parducci, Otoniel Martínez ve
Patricia Ardón, Lucrecia Ardón,
Ana Tomico'ya.*

1. Velorio*

Böyle trajedi görülmemiştir canım. Neredeyse bütün sabah Vilas Españolas'daki butiğinde Olga María'yla birlikteydim; bu arada o, yeni gelen bir siparişle ilgileniyordu. İnanılmaz bir şey. Hâlâ aklım almıyor, kâbus gibi. Niye bir türlü hazırlayamadılar bilmem, saat beş buçuk oldu ve hâlâ ortada naaş yok. Savcı da incelemelerini tamamlayıncaya dek akla kararı seçtirmede mi? O savcı şeref-sizin teki. Ah, bir meraklılar ordusu eve doluşurken salonun bir köşesinde, yerde öylece yatan o zavallı. Korkunç bir şey. Anında haber verdiler bana. Sergio, Olga María'nın erkek kardeşi, beni evden arayıp çok kötü bir şey olduğunu, bir saldırı sonucu Olga María'nın ölümcül şekilde yaralandığını söyledi. Böyle söyledi: "Ölümcül şekilde yaralandı". Kulaklarıma inanmadım, çünkü şunun şurasında bir buçuk saat önce beraberdik onunla. Birlikte butikten çıkıp otoparka yürümüştük. Kızları okuldan almaya gittiğini ve beni akşama arayacağını söylemişti. Bu yüzden Sergio tümünden hazırlıksız yakaladı beni. Onu hangi hastaneye kaldırdıklarını sordum. Hastanede olmadığını, ölü halde evinin salonunda yattığını, Marito'nun da kızları Doña Olga'ya götürdüğünü söyledi. Afalladım. Bir tepki veremedim. Sonra: "Oraya geliyorum" dedim. Arabayı deli gibi sürdüm. Uyuşturucu almış gibiydim canım, kaza yapmamış olmam bir mucize. Ona dair binbir görüntü geçiyordu zihnimden, sonuncusu da butikte satışların iyi gitmesinden duyduğu hoşnutluktan ve Marito'yla ilişkilerini hale yola

* Yakınlarının ölüyü aynı gece yalnız bırakmaması. (ç.n.)

koyma çabalarından lafladığımız o sabaha aitti. Başına böyle bir şeyin gelmesi büyük haksızlık. Dehşet verici. Evleri La Sultana bölgesinde olduğundan ve ben de Santa Tecla'da oturduğumdan, on dakikada oradaydım. Polisler de gelmişti. Oraya sanki tüm bunların gerçek olmadığını, Olga María'nın hayatta olup her şeyin büyük bir yanılgıdan ibaret olduğunu kendi gözlerimle görmek üzere gelmişçesine indim arabadan. Ne var ki, Olga María'nın bedeni salondaki halının üstünde, kanepenin yanında, bir kan gölünün ortasında, üstünde beyaz bir çarşafı boyu boyunca serili durumdaydı. Diz çöküp çarşafın bir köşesini kaldırdım: Başındaki delik küçüktü, ama arka tarafta beyni tümünden dışarı dökülmüştü. İçim bulandı canım, kusmak istedim. Öyle altüst oldum ki, ağlayamadım bile. Yeniden örttüm üstünü. Sergio beni omuzlarımdan tutup, kızların yanında olmam gerektiğini, çünkü annelerinin büyük bir soğukkanlılıkla gözlerinin önünde öldürüldüğünü ve Marito'yla birlikte giderken hâlâ şokta olduklarını söyledi. Düşünebiliyor musun? O caniler Olga María'yı kızların gözü önünde öldürdü. Bunun bir özrü olamaz. Naaşı çıkarmakta çok geciktiler, ellerini çabuk tutsalar iyi olacak, gelenlerin sayısı artmaya başladı. Siyah satenden çok şık bir elbise seçtik ona. Üstünde nasıl durduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Doña Olga kararsızdı ama sonunda tavsiyeme uydu. En iyi elbisesiydi o, onun içinde çok güzel görünecek. Sergio kızlar konusunda annesine yardıma gitmemi anımsattı bana, çünkü Marito'nun adli soruşturmada bulunmak üzere eve dönmesi gerekiyordu, sonuçta Olga María'nın kocası, ev sahibi, hepimiz adına soruları yanıtlaması gereken kişi oydu. Zavallı Marito yıkılmış durumda. Ama onu daha sonra görecektim. O eve dönerken, bense Doña Olga'nın evinin yolunu tutmuşken muhtemelen teğet geçtik birbirimizi. Kızları bağrıma basmak, onlara kol kanat gerip bütün gördüklerini unutturabilmek için yanıp tutuşuyordum. Ne var ki, o sıra, yarı yolda sıfırı tükettim canım, dehşetli bir iç sıkıntısı soluksuz bıraktı beni, bereket arabayı kenara çekebildim ve direksiyona kapanıp katıla katıla ağlamaya başladım; Olga María'ya, kızlara, Marito'ya, kendime ağladım,

eğer o anda içimi dökmeseydim sonra her şey daha zor olacaktı çünkü. Doña Olga'nun evine vardığımda, bir doktor kızlarla sohbet ediyordu. Doña Olga dimdik, sapasağlam ayaktaydı, gözlerinde yaş bile yoktu, bununla birlikte ıstırapı bedeninin her uzvundan okunabiliyordu. Kızlara az önce yatıştırıcı verdiklerini, hâlâ şokta olduklarını, o anda yapılabilecek en iyi şeyin sabah gördüklerini başa sarıp durmayı bırakıp biraz dinlenmeleri olacağını, doktorun tavsiyesinin bu olduğunu söyledi. Kendime hakim olmaya çalışarak kucakladım onları, beni dağılmış bir halde görmelerini istemiyordum. Küçük Olga on yaşına yeni girdi, annesi gibi olgun ve alımlı, aynı ifade, aynı zekâ; Raquel'cik daha çok Marito'yu andırır, ablasının yanında biraz sönük kalıyor, belki de küçük kardeş olmasından. Aramızda akrabalık bağı olmadığı halde hep teyze dediler bana, Olga María öğretmişti onlara bunu: "Laura Teyze". Amerikan Koleji yıllarından bu yana en yakın arkadaşımı benim, ben de onun, düşün, tam yirmi üç yıldır. Ah, işte çıkıyorlar onu, nihayet. Haydi gel, nasıl olmuş bir bakalım. Doğrusu çiçek aranjmanları birinci sınıf. Bu, Marito'nun reklam ajansından. Sana söylemiştim canım, en iyi elbise buydu, içinde ne kadar da güzel görünüyor, çok iyi toparlamışlar onu, şakağındaki minik oyuk bile neredeyse hiç göze çarpmıyor. Hayat ne acı. Onun başına nasıl gelebildi bu? Son doğum gününde sen de vardın, anımsıyor musun? Otuzuna bastığı için nasıl da mutluydu, hayatın en iyi kısmı şimdi başlıyor diyordu, daima nasıl da iyimser ve hayat doluydu. Orosu çocukları, ciğeri beş para etmezler, topunun kökünü kazımalı. Bak saç tuvaleti ne kadar da yakışmış, tıpkı bir partiye gideceği zaman yaptırdığı hali gibi, güzellik salonundan Mercedes bizzat gelip yaptı. İblislerin tek istediği onu öldürmekmiş, hiçbir şey çalmamışlar çünkü, denememişler bile bunu. Öğleden sonra gittiğimde küçük Olga olanları bana şöyle anlattı: Adam garajda arabadan inerlerken çıkmış karşılarına, sonra eve girmeye zorlamış onları ve orada, salonda, tek bir söz etmeden Olga María'yı önce göğsünden vurmuş, sonra da işini bitirmiş onun. Şerefsiz. Öfkeden delirecek gibi oluyorum. Gelenlerin sayısı artmaya başladı. Gel biz

de şöyle oturalım canım. Bak şimdi de Marito giriyor içeri. Sergio üstünü deđiŖeceđini söylemiŖti. Doña Olga'yla kızlar saat yedi civarı gelecekler, nasıl da uslu durdu yavrucaklar, bu denli olgun olmaları inanılır gibi değil. Beni endiŖelendiren kiŖi Marito, öyle kırılğan görünüyor ki, Sergio olmasa ne yapardı bilmem. Ne hengâmeli bir öğleden sonraydı ama. Ben Doña Olga'nın evinde, ya-tıŖtırıcı etkisini gösterene dek bir saat kadar oyalamaya çalıŖtım kızları. Küçük Olga bana katilin tek bir amaçla, Olga María'yı öldürmek üzere geldiğini iŖte o sıra anlattı: Olga María arabayı almasını, neyi isterse onu almasını, yeter ki onlara zarar vermemesini söylemiŖti, her Ŗeyden çok kızları için korkuyordu; oysa canının tek istediği onu öldürmektir, sanki biri onu oraya tam da öyle bir talimatla göndermiŖçesine. Bu bana çok tuhaf geliyor, özellikle de Olga María'nın bir düşmanı olamayacağına göre. Doña Olga'nın kapısına dayanıp kızları soran, ifadelerini almak isteyen, katili gören yegâne kiŖilerin onlar olduğunu ve robot resminin yapıla-bilmesi için kendilerine acilen bir tasvirinin gerektiğini belirtip bunun her Ŗeyden önemli olduğu anda ısrar eden o densiz polisler de böyle söyledim. Ve doktorun kızların rahatsız edilmemesi konusunda uyardığını, üstelik o anda uykuda olduklarını, bu durumda ifade alma iŖini yarına bıraksalar iyi edeceklerini. Fakat adamlar mankafaydı, hele kendini Ŗube Müdürü Handal diye tanıtan Ŗefleri düpedüz dangelak, bu yüzden bu haldeyiz iŖte, polislerimiz katillerin peŖine düşecekleri yerde savunmasız yavru-lara musallat oluyorlar. Ona da söyledim bunu. Ama herifçioğlu tınmadı. Suçlunun tasvirini ne denli kısa sürede elde ederlerse, onu yakalamalarının o denli kolay olacağını geveledi yine. O münasebetsizlerin kızları uyandırmalarına izin veremezdim. Kapıya diki-lip, hiç olmazsa birkaç saat onların uyanmasını beklemelerini, eğer psikolojik açıdan bir sıkıntı yaşarlarsa sorumlusunun onlar (Handal ve dedektif Villalta dedikleri öteki maymun suratlı) olacağını, bunun kendilerine pahalıya mal olacağını, hesabını mahkemede soracağımı, benim rasgele biri olmadığımı, benimle oynayamaya-caklarını ve eğer oradan kuzu kuzu gitmezlerse kim olduğumu ya-

kında öğreneceklerini söyledim. Ama küçük Olga bir türlü uykuya dalamamış, ilacın etkisiyle sersemleyip yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, sonra da polislerin yaptığı şamatayla ayaklanıp koridora çıkmış, muhtemelen onların da Olga María'nın katilleri gibi kötü adamlar olmalarından korkarak neler olduğunu soruyordu. Bu yüzden, o ikisinin annesinin ölümünü soruşturan polisler olduğunu, odasına dönmesini çünkü beylerin çıkmak üzere olduklarını söyledim ona. Fakat bu Şube Müdürü Handal beni aşır anında küçük Olga'yı sorgulamaya girişti, adi pislik, rezil domuz, bunların kimseye saygısı yok, böylece saflığından yararlanıp Olga'cığa daha önce bana anlatmış olduklarını yeniden anlattırmaya başladı: Yani katilin hırsızlık için değil, özel olarak Olga María'yı öldürmek amacıyla geldiğini. Şube müdürü, küçük Olga'yı soru bombardımanına tutarak olanları baştan sona tam üç kez anlattırdı, hasta herif; sonra da katilin küçük kızın verdiği ipuçlarıyla uyumlu bir resmini yapmak üzere bıyıklı bir memur geldi. Olga'cık katilin uzun boylu, yapılı, bıyksız sakalsız, asker tıraşlı bir genç irisi olduğunu, üstünde blucin, ayaklarında da astronotlarinkini andıran beyaz spor ayakkabılar olduğunu söyledi. Şube müdürü, anımsadığı başka bir detay, adamın ayırt edici herhangi bir özelliği olup olmadığını sorduğunda da, tıpkı Robocop, hani ekranların şu ünlü polis robotu gibi yürüdüğünü söyledi. Şube müdürünü küçük kıızı artık rahat bırakmasını, onun durumundan yararlanmaktan vazgeçmesini, az önce güçlü bir yatıştırıcı aldığı için bunlardan kötü etkilenebileceğini söyleyerek uyardım. Ancak bu Handal denen adam dur durak bilmiyordu: Katil yalnız mıydı, binip kaçtığı arabayı küçük Olga görmüş müydü, sokakta gözüne çarpan birileri olmuş muydu, hizmetçi cinayet işlendikten sonra mı ortaya çıkmıştı? Yo hayır, Julita'dan, hizmetçiden şüphelenmeyi aklınızın ucundan bile geçirmeyin, diye araya girdim, adilik etmeyin, Olga Maria hizmetçi Julita'nın elinde büyüdü, ellisini geçkin bir hanımdır, ne saçmalıyorsunuz siz, hayatı boyunca Doña Olga'yla Olga María'nın yanında çalıştı o, gözü kapalı güvenirsiniz ona, sizi ahmaklar. Doña Olga destek çıktı bana. Olga'cık da, hizmetçi

Julita'nun evin arka tarafındaki çamaşır odasında olduğunu ve salona ancak silah sesleri duyulduktan sonra geldiğini, Marito, Sergio ve Doņa Olga'yı telefonla arayıp haber verenin ve komşulardan yardım istemek için sokağa fırlayanın da o olduğunu söyledi. Bak, şimdi içeri girenler Marito'nun reklam ajansından arkadaşları, ne de genlermiş değil mi? şuradaki, hani şu uzun boylu, kahverengi takım elbiseli, dalgalı saçlı, yuvarlak çerçeveli gözlüklü, Marito'nun yeni işe aldığı pazarlama müdürü, Olga Mara söz etmişti bana ondan, haklıymış doğrusu, çok yakışıklı. Her neyse, dediğim gibi, küçük Olga'yla işleri bitince şube Müdürü Handal bu kez de benimle baş başa görüşmek ve bana birkaç soru sormak istediğini, maktul bu denli yakından tanıdığıma, onun en yakın arkadaş olduğuma göre, anlatacaklarımla belki de kendisine olaylara ışık tutabilecek ipuçları sağlayabileceğimi söyledi. İşin içinde bir bit yeniği olmasından şüphelendim, o adamlar, polisler, bildim bileli kaba, yoz, şerefsiz tiplerdi; bu yüzden, ansızın köşeye sıkıştırmalarına meydan vermemek için gardımı aldım. Ve korktuğum başıma geldi. şube müdürü, Olga Mara ya da Marito'nun herhangi bir düşmanlarından, başlarına dert olan hatırı sayılır bir borçlarından, kovulduktan sonra onları tehdit etmeye başlayan herhangi bir çalışanlarından ya da affıma sığınarak -böyle söyledi hergele: "affınıza sığınarak" - Olga Mara'nun evlilik dışı bir ilişkisinden ya da ona zarar vermek isteyebilecek, hüsrana uğramış bir aşığından haberdar olup olmadığımı sordu bana. İşte o zaman tepem attı: Kalın kafalı domuzun teki olduğunu, onun gibi rasgele birine en yakın arkadaşımın özel hayatını aacağımı da nereden çıkardığını, Olga Mara gibi namuslu, onurlu, kendini ailesine ve işine adanmış birinden kuşkulanmasının bir yüz karası olduğunu haykırdım; onun düşmanı yoktu, onu öldürmek kimsenin aklının ucundan geçmezdi, ya düpedüz bir karışıklık sonucu olmuştu ya da bir akıl hastasının işiydi bu. Neredeyse ite kaka kapı dışarı ettim onları; öyle iğrentiler ki, uyuz köpekler gibi. Tam o anda Cuca, Sergio'nun karısı geldi ve iki gözü iki eşme kızların nasıl olduğunu, Doņa Olga'nın bir şeye ihtiyaç olup olmadığını sordu. Bak şimdi

de Cheli'yle Conchita giriyor, Olga María'nun butikteki yardımcıları, onları tanıyorsun değil mi? Çok güzel giyinmişler, Olga María'ya tapıyorlardı, butiğin ilk gününden beri yanındaydılar, kim bilir şimdi ne olacak, mağazayı elde tutup tutmamaya Marito'nun karar vermesi gerekecek, ya da Doña Olga'nın. Ne diyordum, evet, Cuca geldi, biz de kızları ona bırakıp, Doña Olga'yla birlikte, onu en iyi şekilde hazırladıklarından emin olmak için Olga María'nun evine yollandık. Benim arabamla gittik. Doña Olga çok güçlü yatıştırıcılar almıştı, kadıncağız artık iyice yaşlandı, üstelik sağlığı da yerinde değil. Doktor ona olay yerine gitmemesini, o görüntülerden çok olumsuz etkilenebileceğini, naaşı cenaze evine getirmelerini beklemesini söylemişti, Sergio da doktorla bir oldu ve sonunda Doña Olga'yı ikna etmeyi başardılar. Ne var ki, Olga María'nun evine vardığımızda, ceset hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Dediğim gibi, o savcı şerefsiz ayyaşın teki, eminim mahkeme sekreterleriyle gününü gün etmekten böyle dünya kadar gecikti ve sonuçta engelleyemedik Doña Olga'nın, kızını dağılmış beyniyle görmesini. Olga María'ya giydireceğimiz elbiseyi, ona uyan mücevherleri ve en uygun makyajı seçmeme yardımcı olsun diye, Marito'yla koluna girip yatak odalarına taşındık onu, fakat normalde dirayetini ve serinkanlılığını hiç yitirmeyen Doña Olga, şimdi tamamen çözülmüş, katıla katıla ağlıyordu ve haksız da değildi doğrusu: İlk gözağrısı, büyük kızı, sebepsiz yere, evinin salonunda ölü halde yatıyordu. Doña Olga'nın dikkatini dağıtmaya çalışarak, giysileri gözden geçirme bahanesiyle gardırobu açtım ve Olga María'nın üstündeki siyah saten elbiseyi işte o ara seçtim. Sonra trajik haberi vermek ve cenaze evine gelip Olga María'nın saçlarına olabildiğince şekil vermesini istemek için güzellik salonundan Mercedes'i aradım; polisler orayı burayı karıştırırken ellerine geçeni ceplerine atmasınlar diye de Doña Olga'ya kızının mücevherlerini yanında götürmesini önerdim. Biz yatak odasından çıkarken savcı daha yeni teşrif ediyordu. Marito, naaşı karşılaması ve onu hazırlamalarına yardımcı olması için Doña Olga'yı cenaze evine götürmemi istedi benden. Onu oraya bıraktım, sonra da üstüme başıma

çekidüzen vermek üzere eve uğradım, çünkü bütün gece buradayım, yarın sabaha dek... Yarın sabah Diana da gelmiş olur, Olga María'nın kız kardeşi, yıllardır Miami'de yaşıyor; yarın sabah ilk uçakla geleceğini söyledi, orası üç saat ileride olduğundan bugün yola çıkamadı. Tabutun başındaki şu genç adam Memo olmalı, ajansta genel müdür yardımcısı, Marito'yla birlikte çalışmaya başlayalı çok olmadı. Olga María pek hazzetmiyordu ondan, muhtemelen şirkette Julio Iglesias'ın yerini aldığı için. Julio Iglesias-reklam ajansını kurarken Marito'ya destek veren İspanyol'a bu ismi takmıştık- benim zevkime göre biraz dolgunca olsa da boylu boslu, çok yakışıklı bir adamdı; birkaç ay boyunca Olga María'yı çılgına çevirdi bu Julio Iglesias, Olga María ne yapacağını şaşırdığını söylüyordu, adam kocasının ortağı, arkadaşıydı, ama onun için deli oluyordu işte. Sadakatsiz bir kadın olduğundan değil, tersine, bu yüzden onca zorlandı zaten, çünkü Marito'yla evlendiğinden bu yana ilk kez bir erkeği böylesine çekici buluyordu, ilk kez her zamanki flörtçülüğünün ötesine geçiyordu, ama şunu söyleyebilirim ki bütün suç Marito'daydı, çünkü Olga María'yı yapayalnız bıraktığı bir dönemdi o dönem, buna sebep olan kadını ise hiçbir zaman keşfedemedik. Bakma öyle süklüm püklüm durduğuna, sinsi yılanın tekidir Marito. Daima saman altından su yürüten bir tip izlenimi uyandırmıştır bende, düşüp kalktığı sürtüklerden en az ikisinden Olga María da haberdardı zaten. Marito'nun kendi reklam ajansını kurma kararı aldığı ve eski şirketinin danışmanı olarak San Salvador'a kısa süre önce gelmiş olan, reklamcılık uzmanı bir Madridliye, Julio Iglesias'a ortaklık teklif ettiği dönemdi bu. Başından beri biliyordum: Olga María'nın gözleri, Amerikan Koleji yıllarında bir sınıf arkadaşımızın peşinden koştuğu zamanki gibi parlıyordu çünkü. Julio Iglesias Olga María'yla Marito'nun evine akşam yemeklerine gelir gider oldu, bu ziyaretler giderek sıklaştı ve Olga María yavaş yavaş yanıp tutuşmaya başladı, çünkü İspanyol da ondan hoşlanıyordu. Nasıl hoşlanmasını ki? Böylece iş sohbetleri ve sofraya baş muhabbetleri arasında ve tüm enerjisini ajansının kuruluşuna odaklamış olan Marito'nun burnu-

nun dibinde, küçük fısıldaşmalara ve birbirlerini baştan çıkarmaya fırsat buldular. Ve Julio Iglesias bir öğleden sonra, sanki Villas Españolas'a küçük bir alışveriş için gelmiş de birden butik sahibi bir arkadaşına, ortağının karısına rastgelmişçesine butikte belirdiğinde, ok yaydan çıkmıştı artık. Olga María, kendisini bir yerde kahve içmeye davet eden o adam için eriyip bittiğini Cheli'yle Conchita anlamasın diye durumu idare etti ve alışveriş merkezindeki kafelerden birine girdiklerinde Julio Iglesias, bir an bile onu düşünmeden edemediğini, ona karşı hissettiği tutkunun artık kontrolden çıktığını söyleyiverdi. Olga María kendisinin de sıklıkla onu düşündüğünü kabul etmek zorunda kaldı; ama onu sevdiğini ya da ona âşık olduğunu değil, yalnızca bunun tuhaf, yeni bir his olduğunu söylemekle yetindi. Julio Iglesias'ın Villas Españolas civarında, Hotel Sheraton'ın karşısındaki bloklardan birinde bir dairesi vardı, Olga María'ya orada buluşmayı teklif etti, en iyisi buydu çünkü ortağı ve arkadaşı olan Marito'yla sorun yaşamak istemiyordu. Olga María bunu düşünceğini söyledi, hiç kolay değildi bu kararı vermek, Marito'yla ilişkileri ne denli bozulmuş olursa olsun onu seviyordu, tabii bir de iki küçük kızları vardı, riske girmeye ve hayatının on bir yılını çöpe atmaya hiç niyeti yoktu. Ama Julio Iglesias ısrarcı çıktı: Butiğe telefonlar yağdırmaya, kahve ısmarlama bahanesiyle ara sıra butiğe uğramaya (elbette daima kırlına uydurarak, yine de Cheli'yle Conchita bir şeylerin kokusunu almış olmalı) ve Marito'yla eve akşam yemeğine geldiğinde onu iltifatlara boğmaya devam etti. Ta ki Olga María'nın direnci kırılıp da o evde buluşmayı kabul ettiğini, ama bu buluşmayı inceden inceleme planlamaları gerektiğini söyleyinceye dek, çünkü aşılması gereken engeller vardı, sözgelimi ne o Olga María'yı butikten alabilir ne de Olga María oraya kendi arabasıyla gidebilirdi -ya Marito ya da bir arkadaşı Julio Iglesias'ın dairesinin karşısında park edilmiş olan o arabayı görecekti olursa, ah, bunu nasıl açıklarlardı? İşte bu noktada ben devreye giriyordum, Laura Teyze, başka kim olabilirdi ki? En yakın arkadaş, en sadık dost, o buluşmayı mümkün kılacak yegâne kişi. Olga María'nın o öğlen ne denli gergin

olduğunu bilemezsin canım. Ben onu yeni açılan bir vejetaryen restorana öğle yemeğine davet etmiştim, yemekten sonra eve uğramadan doğruca butiğe dönebilmesi için de kızları okuldan Marito'nun alması gerekiyordu. Senaryo buydu. Gerçekteyse, saat on ikiyi çeyrek geçe onu butikten alıp Julio Iglesias'ın oturduğu bloğun önünde bırakacaktım, sonra gidip kuzinimle yemek yiyecek ve tam iki çeyrekte onu almak üzere geri dönecektim. Butiğe uğradığımda onu panik içinde buldum, hâlâ kararsızdı, ne de olsa bu onun ilk seferiydi. Fakat arabaya bindiğimizde biraz rahatlar gibi oldu. Gündelik giysileriyle olduğu halde -çok iyi anımsıyorum, üstünde yeşil bir mini etek vardı- her zamanki gibi çok şık ve klastı. Arabadan kendinden emin bir edayla indi; bana da tırnaklarını yiyerek, işlerin nasıl gideceğini, daha ilk buluşmadan yatağına gireceklerini yoksa Olga María'nın öpüşüp koklaşmanın ötesine dur mu diyeceğini -ki bundan kendisi bile emin değildi kafamda evirip çevirmek düştü. Şuradakinin Marito'nun ajansında eski genel müdür yardımcısı Julio Iglesias'ın pozisyonunda işe başladığını söylemiştim ya, diğer çalışanların onu nasıl da saygıyla selamladıklarına baksana, bizim Madrid'liye bunun onda birini göstermiyorlardı doğrusu. Tam iki çeyrekte Julio Iglesias'ın oturduğu bloğun önündeydim, kornaya usulca bastım ve onun mutlulukla, ışıklar saçarak geldiğini gördüm, bulutların üstünde gibiydi. Fakat olanları derhal bana bir bir, en ince ayrıntısına kadar anlatmasını istedim. Her şeyin mükemmel, umduğundan da iyi gittiğini söyledi: Nefis bir salata ve buz gibi -tam sevdiği kıvamda- enfes bir şişe beyaz şarapla karşılaşmıştı onu. Eve adımını atmasıyla birlikte öpmeye başlamış ve o sevecen öpücüklerle okşamaların ardı arkası kesilmemişti, bu yüzden karşı koyamamıştı ona Olga María, hemen oracıkta, salonda kendisini çırlıçıplak soymasına izin vermiş ve tepeden tırnağına tüy gibi yumuşak öpücüklere boğulmuştu, harikaydı canım, rüya gibiydi. Böyle anlattı bana. Sonra onu yatağına götürmüştü, fakat zavallı aşırı heyecan ve gerginlikten, daha işin en iyi kısmı başlayamadan ve hiç uyardıktan o dakika gelivermişti. Sonra tabii çok üzölmüş, özür üstüne özür dilemişti.

Oysa ilk buluşmada eğer bir erkek seni böyle öpüp okşuyorsa bunun lafı bile olmaz canım. Onu butiğe bırakmadan önce yolda Olga María bunları anlattı bana. Bak, şimdi de Sergio'yla Cuca giriyor içeri. Sergio da ne yakışıklı, nasıl oldu da gidip Cuca'yı buldu bilmem, Cuca iyi biri ama Sergio'ya yetecek bir kadın değil, sence de öyle değil mi? Sorun şuydu ki, bizim Julio Iglesias âşık olmaya başlamıştı. Daha ikinci buluşmada, Olga María'yı onun evine yine benim bıraktığım bir başka öğleden sonra, Olga María'ya aşkını ilan edip onu düşünmeden yapamadığını söylemekle kalmadı, ona sonsuza dek sahip olmak istediğini, Marito'dan boşanması gerektiğini, onu artık sevmediğine göre bu evliliği sürdürmesinin bir anlamı olmadığını, onunla evlenmeye ve o ne isterse onu yapmaya hazır olduğunu ama bunu hemen şimdi istediğini de ekledi, düşünebiliyor musun canım? Şu erkekler gerçekten aptal yaratıklar: Olga María, tam istediği gibi, tepeden tırnağa, arzuyla yanıp tutuşarak elinin altındaydı zaten, ama hayır, bunun keyfini sürecekleri yerde çeşitli taleplerle, tüm o sahip olma zırvalarıyla kendilerini ortaya atmaları gerekir, sanki Olga María Marito'dan, kızlarının babasından durduk yerde, ne idüğü belirsiz bir İspanyol'la birlikte olmak uğruna ayrılacak kadar budalaymış gibi. Yani bizim Julio Iglesias tam bir moron çıktı: İyice takıntı yaptı, öyle ki Marito'nun ortağı ve arkadaşı olmasını artık umursamıyor, Olga María'yı en olmadık zamanlarda arıyor, butiğin çevresinde bir meczup gibi dolaşarak duruyordu. Bu yüzden, üçüncü bir buluşma olmadı. Olga María onca taciz ve kör inat karşısında çaresizdi. Onu bir daha aramaması, aralarında geçenleri unutması için yalvardı ona, iki küçük kız annesi evli bir kadındı o, Julio Iglesias bunu yok sayamazdı ve ayrıca, onunla birlikte olmak için Marito'dan ayrılması söz konusu bile değildi. Peki ya o sersem, Olga María'ya ne dese beğenirsin canım? Madrid'te bir dairesi ve bir Mercedes Benz'i olduğunu, Olga María'nın o kentte yeni bir hayata başlayabileceğini ve bir skandala yol açmamak için oradan sessiz sedasız gidebileceklerini söyledi. Şu Julio Iglesias yakışıklıydı ama düpedüz salaktı canım. Sonunda yatıştı, durumu kabullendi, ama ondan önce Olga

María'ya, olup bitenleri Marito'ya anlatma tehdidiye şantaj yapmaya kadar vardırırdı işi, düşünebiliyor musun? Birkaç ay önce Madrid'e kesin dönüş yaptı. Onun öncesinde Marito'nun yanında Olga María'yla mesafeli, soğuk, diplomatik bir ilişki tutturdular; şarlatanın tekiydi bu Julio Iglesias, İspanya'da bir karısı olduğu ortaya çıktı ve Olga María'yla ilişkisinden yalnızca birkaç hafta sonra ajansta çalışan bir muhasebeci kızın aşkından yerlerde sürünüyordu. Dediğim gibi; erkeklere güven olmaz. Beni bile baştan çıkarmaya kalktı o hayvan. Olga María'ya âşık olduğunu söyleyerek ortalıkta dolaştığı günlerdi, ama onun hakkında konuşmak istediği bahanesiyle beni akşam yemeğine davet etme fırsatını da kaçırmadı elbette. Onun palavralarına kanmadım canım. Olga María'lardaki bir partide beni evine davet ederken yakaladığım bakışları, hiç de dert ortağı arayan birininkilere benzemiyordu. Fakat öyle yakışıklıydı ki şu Julio Iglesias, bu oyunu sürdürmeye karar verdim. Evini görmemi istediğini, ayrıca en rahat sohbet edebileceğimiz yerin orası olduğunu söyledi bana. Ve kendi spesyalitesi olan bir *fettucine al pesto* sözü verdi. Gerçekten de harika bir aşçı o canım. Sürekli olarak, davetini kabul etmemin tek nedeninin Olga María'yla arkadaşlığım olduğunu vurgulamaya çalıştım. İnan bana, eve adımımı attığım andan itibaren konuyu değiştirmesine izin vermedim; mobilyalar, duvarlardaki tablolar, genel olarak dairenin dekorasyonu hakkında Olga María'nın ne düşündüğünü sordum durdum. Yemek hazırlıkları sürerken ona mutfakta eşlik ettim, enfes Rioja şarabından sundu bana ve o arada, Olga María'ya duyduğu büyük aşka dair sıkıcı tiradına girişti: Bu aşk onun El Salvador'da başına gelen en güzel şeydi, öyle ki, gözlerini kırıştırarak, onunla ilişkisini kurtarmak uğruna her şeye razı olduğu palavrasını sıkıyordu bizim Julio Iglesias. Bu erkekler korkunç yaratıklar canım. Daha sonra, onun o sıra ajanstaki muhasebeci kızla çıktığını öğrenecektim, düşünebiliyor musun? Ama o akşam bana maval okumayı sürdürdü: Olga María tarafından hiçe sayılmak onu öldürüyordu, ona yardım etmeli, Olga María'yı ona dönmeye ikna etmeliydim. Bıraktım konuşsun; şarap nefisti, yemekler de

öyle. Sıra tatlıya gelmişti ki, Olga María'ya duyduğu aşkın şiddetini kışkırttığımı, bana kimsenin böyle âşık olmadığını söyledim ona. Söyler olmaz olsaydım. Bizimki aniden çark etmesin mi! Kısa bir sessizliğin ardından yeni tiradına giriştiğinde, sanki hayatına Olga María diye biri hiç girmemiş gibiydi. Bana inanmadığını, benim gibi bir kadının çevresinde pervane gibi dönen bir âşığın olmamasının eşyanın tabiatına aykırı olduğunu, başından beri güzelliğimin başını döndürdüğünü, ama daima onu yok saydığım ya da en azından ona ilgi duymadığım hissine kapıldığını söyledi bana. Ve böylece, o eve Olga María'yla ilişkisi hakkında konuşmaya geldiğimi tümenden unutmuş görünerek, hiç utanıp sıkılmadan beni baştan çıkarmaya girişti canım. Bir anda onu yanımda buldum, kulağıma tatlı sözler fısıldıyor, elimi tutuyor, öpmeye çalışıyordu beni. İzin vermedim tabii. Kendine gelmesini söyledim. Ama o sersem durmaya niyeti yoktu. Hatta bir an için az kalsın öpmeyi başarıyordu beni. O zaman ayağa fırlayıp, gitmek istediğimi, artık haddini aştığını söyledim. Doğrusunu söylemek gerekirse Julio Iglesias öyle yakışıklıydı ki, bir yanım da ona teslim olmaya can atıyordu. Ve o da, zihnimi okumuşçasına, kendini frenlemek bir yana durmadan yeni hamlelerde bulunuyordu. Erkeklerle güven olmaz canım. Ben bu yüzden boşandım Alberto'dan ve en ufak bir pişmanlık duymuyorum, yapabileceğim en iyi şeydi bu. O sıra Olga María'ya da söyledim bunu: Hayatı çetrefil hale getirmene değmez, en iyisi ya tek bir erkekle olmak ya da hiçbiriyle dedim. İyi ki kahve servisini erken başlattılar canım, boğazım kurudu ve öyle yorgunum ki şuraya yığılıp kalmaktan korkuyorum. Bir fincan da benim için alsana. İstersen gel biraz hava almaya terasa çıkalım. Baksana, önümüz park etmiş arabalarla dolup taşmış ve insanların yarısı bile gelmedi daha. Gecenin ilerleyen saatlerinde burası reklam dünyasının neredeyse tamamı ve Sergio'nun seyahat acenteleri birliğinden arkadaşlarıyla hınca hınç dolacak canım. Amerikan Koleji'nden kimler gelecek merak ediyorum. Kaç zamandır toplanamıyoruz sınıf arkadaşlarımızla. Chele Yuca gelecektir, hele Olga María'ya oldum olası âşık olduğu hesaba katılırsa, eminim bun-

dan. Elbette tanıyorsun onu. Adı Gastón, bizim sınıfın en yakışıklısıydı. Bu arada, annemi gördün mü? Tabutun başında Alberto'yla laflıyor. O ikisinin arasından su sızmaz zaten. Annem ona nasıl katlanabiliyor bilmem. Hayır canım, ona edecek tek bir lafım yok, bir yıllık evliliğimiz boyunca konuşmamız gereken her şeyi konuştuk biz, üstüne de bir sürü zaman artakaldı. Görüp görebileceğin en sıkıcı adamdır Alberto. Ona bir yıl boyunca nasıl katlanabildiğime şaşıyorum doğrusu. Bilgisayarının başında kök salmıştır, saatlerce, hatta başka işi yoksa gün boyu kıpırdamaz yerinden. İnsanı çileden çıkarır canım; dışarı çıkıp eğlenmek, yeni insanlarla tanışmak, sinemaya gitmek hiç ilgisini çekmez. Korkunçtur. Bazı yemek davetlerine sürükleyerek götürmek zorunda kalırdım onu. Oysa anneme göre, o çok zeki biri, bu yüzden işleri bu denli iyi gidiyor; ülkenin en iyi yetişmiş, sadece finans konularında değil dünyada olup biten her şey hakkında en bilgili insanı ve bu yüzden para içinde yüzüyor; annemin arkadaşları onun finans danışmanlığında bir numara olduğunu söylüyorlarmış. Bana soracak olursan canım, istediği parayı kazansın, hatta bilgisayarlarını alıp Wall Street'e gitsin, ama benden uzak olsun, çünkü adam veba mikrobi gibi, anında sıkıntıyı sana da bulaştırıyor. Sorun şu ki, annem hâlâ boşandığımızı kabullenebilmiş, bir kadının insanı sıkıntıdan öldürse de bu denli zengin bir adamı başından atabileceği fikrine kendini alıştırabilmiş değil; zaten ona göre insan aynı adamla hayat boyu birlikte olmalı. Bu saatten sonra onu değiştiremem canım. Emin ol, başka biriyle evleneceğimi duysa bir sürü engel çıkarırdı önüme, tabii Alberto'dan daha paralı biri olmadığı sürece. Alberto'dan boşanacağımı, artık ona katlanamadığımı, bu işkenceyi daha fazla çekmektense baba evine dönmeyi yeğlediğimi söylediğimde, Olga María da inanmamıştı bana. Ondan hemen vazgeçmememi, bir çocuğumuz olsa her şeyin daha farklı olacağını söylemişti. Düşünsene, öyle bir tipten çocuk yapmaya kalkışmak... Delilik olurdu bu. Hayır, babamın geleceğini sanmıyorum, çiftlikte bir yığın sorunla boğuşuyor. Babamın durumunu gördükçe, Doña Olga Don Sergio'dan kalan arazileri satmakla iyi etti diyorum. Kahve plantas-

yonu sahibi olmak artık eskisi gibi kârlı bir şey değil, hatta problem üstüne problem demek; sözgelimi, önce komünistler çiftliklere el koyup mahsul almayı engellediler, bugün de fiyatlar düştü. Ve bu sorunların biteceği de yok canım. Bu yüzden Doña Olga o arazilerden kurtulmakla iyi etti, en doğrusu buydu. Keşke babam da yapsa aynısını. Bunu kendisine de söyledim ama keçi gibi inatçı, toprağına da çok bağlı. Hey, şu gelene bak. Gözlerime inanamıyorum, José Carlos bu, çılgın fotoğrafçı, çoktan yurtdışına gittiğini sanıyordum, ne büyük sürpriz. Daha birkaç hafta öncesine dek Marito'nun ajansında çalışıyordu. Muhteşem fotoğraflar çekiyor, gerçek bir sanatçı; Boston'da eğitim almış, yıllarca orada yaşamış, oranın tanınmış sanatçılarını, akşam alacasında kıyıları, ormanları, kentin antik yapılarını fotoğraflamış, sonra da o fotoğrafları bir kitapta toplamış: Olga María göstermişti bana onu, başındaki, José Carlos'un kendisine yazdığı şiirsel ithaf yazısıyla. Bugünlerde Boston'a dönüş hazırlığındaydı José Carlos. Ancak bir yıl dayanabildi bu ülkeye. Burada sıkıldığını söylüyor. Baksana ona, sıska, paçoz bir tip, ama kendine has bir çekiciliği var. Olga María bir süre takıldı onunla, fazla değil sadece birkaç hafta, ama bu süre onu tanımaya yetti de arttı bile. Aşağı yukarı aynı hikâye: Marito ile José Carlos ilk ve ortaokulu San José Externado'da birlikte okudular, yeniyetmeliklerinde ayrılmaz bir ikiliydiler, ta ki savaş çıkıncaya dek, sonra her biri kendi yoluna gitti; yıllar sonra José Carlos dönmeye karar verince Marito ona ajansta iş teklif etti, yeniden etle tırnak gibi oldular, böylece José Carlos Marito'nun evine en olmadık saatlerde çat kapı gelip gitmeye ve Olga María'yla da yakınlaşmaya başladı, ki bu da son derece doğaldı, en yakın arkadaşının karısıydı Olga María ve okul yıllarından da birbirlerini anımsıyorlardı. Olga María için bir çeşit keşifti bu: Bu José Carlos teklifsiz ve çılgın bir adam; egzotik, hatta yarı komünist fikirleri var. Başta onu fiziksel açıdan çekici bulmuyordu, ama yavaş yavaş onun ne inanılmaz bir adam olduğunu, pek çok konuda bilgili, dünyayı gezip dolaşmış, ABD'deki sanat çevrelerinin ayrılmaz bir parçası haline gelmiş, aşırı duyarlı bir sanatçı olduğunu fark etti. Bunu Olga

María söyledi bana. Ve ben yine gözlerinde o parıltıyı gördüm; hani Amerikan Koleji yıllarında bir sınıf arkadaşımızın aşkıyla yanıp tutuşurken gözlerinde yakaladığım, Julio Iglesias'la olduğunda da gözlerinde yanıp sönen şu parıltıyı. Başta arkadaşımın o hırpaniye ilgi duyacağına ihtimal vermedim; böyle bir şey duysan sen de inanmakta zorlanırdın, öyle değil mi canım? Baksana şuna: böyle bir törende kot pantolon ve spor gömlekle, ceketsiz boy gösteriyor, böyle uçuk bir şeyi de ancak o yapabiliirdi zaten. Birazdan seni onunla tanıştırayım da, nasıl bir çılgın olduğunu kendi gözlerinle gör. Tamam, arkadaş olarak ilginç olabilir, ki bütün sanatçılar öyledir, ama âşık olarak asla. Ve tıpkı Julio Iglesias'ta olduğu gibi, bir an geldi, Olga María José Carlos'un fotoğraf stüdyosunu ziyaret etmeye karar verdi, ama bu kez benim götürmeme ihtiyacı yoktu, çünkü mazereti hazırды: Gelecek sergisinde kullanmak üzere onun bir dizi fotoğrafını çekecekti José Carlos. Olga María'nın Marito'ya -ve bana da- söylediği buydu. Ama ben onun ne için gittiğini biliyordum. Gerçi José Carlos onun muhteşem, baştan çıkarıcı fotoğraflarını çekti çekmesine: Olga María makyajla bir şarklıya dönüşmüştü, üstünde yarı transparan bir ipek tunikten başka bir şey yoktu, egzotik haçlar taşıyordu ve etrafı aynalarla çevriliydi. Ondan olup bitenleri öğrenmek hiç kolay olmadı, çünkü çeşitli nedenlerle, özellikle de onun José Carlos'un stüdyosuna düzenli ziyaretlerinden dolayı pek sık görüşemiyorduk o dönem. Olga María'nın âşık olmasından, başına daha sonra kolayca sıyrılamayacağı bir iş açmasından endişeleniyordum. Bunun onun sorunu olduğunu, beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmak istemediğimi, ama dikkat etmesi, kendine hakim olması, tedbiri elden bırakmaması gerektiğini, Marito olanları fark eder ya da bir şeylerden kuşkulanırsa bunun kendisi için hiç de iyi olmayacağını söyleyerek uyarmaya çalıştım onu. Uzun zaman sonra nihayet onu butikte yakaladığım bir öğleden sonra, bana kahve ısmarladığı kafedeydik ve hiç merak etmememi, José Carlos'la ilişkisinin kesinlikle daha ileri gitmeyeceğini, ondan çok hoşlandığını fakat öyle bir tiple -tam bir serseri mayın- yaşamayı

aklının ucundan bile geçirmediğini söyledi bana; dahası, José Carlos da bunun bilincindeydi, başından beri, kendisiyle olmaktan çok hoşlandığını, yatakta ona taptığını, ama hepsinin bu kadar olduğunu, en yakın arkadaşının karısını elinden almak gibi bir niyeti olmadığını, üstelik onunla ve iki kızıyla birlikte yaşayacak tipte bir adam da olmadığını yineleyip duruyordu. Bu sözler yatıştırdı beni. Aynı öğleden sonra Olga María José Carlos'un ilk gün çektiği fotoğraflarını da gösterdi ve adamın çok profesyonel bir sanatçı - ancak birkaç saat boyunca titizlikle poz verdirip makaralarca fotoğrafını çektikten sonra yatağa götürmüştü onu- ve mükemmel bir âşık olduğunu, üstelik de Julio Iglesias gibi cephanesini bir anda tüketmediğini anlattı bana. Ama erkekleri bilmez misin canım? Yaklaşık bir ay sonra Olga María ona karşı ilgisini yitirdi ve bir gün, durup dururken José Carlos'a buraya kadar dedi, ilişkiyi sürdürmek istemiyordu, Marito işkillenmeye başlamıştı ve o da daha fazla riske girmek niyetinde değildi, artık görüşmemeleri ve yeniden eskisi gibi sadece arkadaş olmalarında fayda vardı. O zaman José Carlos pusulayı şaşırdı. Dediğim gibi: Olacakları öngöremiyor ve kimseye güvenemiyorsun. Olga María'ya sırlıslıkla âşık olduğunu, artık görüşmemeleri için hiçbir neden olmadığını, daha önce böyle bir ilişki yaşamadığını, hiçbir kadını bu şekilde, bu şiddette, bu denli çok sevmediğini sayıklamaya başladı José Carlos, inanabiliyor musun canım? Aralarındakinin seks soslu bir arkadaşlık ilişkisinden ibaret olduğunu söyleyen kendisiydi, oysa şimdi o da Julio Iglesias'la aynı telden çalıyordu: Olga María uğruna her şeyden vazgeçmeye hazır, öyle ki birlikte Boston'a yerleşebilecekleri, hem böylece kızların da daha iyi bir eğitim alabilecekleri zırvasını bile attı ortaya. Ama Olga María sıkı durdu ve aptalca hayallerden vazgeçmesini, aralarında en ufak bir bağ kalmadığını, kendi adına pişmanlık da duymadığını, doğrusu yatak faslının muhteşem olduğunu, fotoğraflar için de minnettar olduğunu, ama aralarındaki ilişkinin bittiğini artık kafasına sokması gerektiğini olanca açıklığıyla anlattı ona. José Carlos'la Julio Iglesias arasındaki en büyük fark, onların hiç benzeşmeyen yanları,

kalp kırıklıklarıyla baş etme hızlarıydı. Anlıyor musun? José Carlos, belki sanatçı olduğundan, bilemiyorum ya da belki de başka bir nedenle, Olga María'yı aramayı toptan, ziyaret etmeyi ise büyük ölçüde kestiği halde (yalnızca birkaç kez daha yaptı bunu, o da genellikle bir iş yemeği söz konusu olup Marito'nun, en yakın arkadaşı ve yıldız elemanının da orada bulunması gerektiğinde ısrar ettiği zamanlar) bir türlü ona olan aşkının üstesinden gelemedi. Kırgındı, sanki Olga María tarafından duygusal anlamda oyuna getirilmişti; tertemiz hisleriyle oynanmış saf ve deneyimsiz bir yeniyetme gibi onu her gördüğünde o dokunaklı kurban ifadesine bürünüveriyordu. Boston'a döneceğini, bu ülkeden sıkıldığını, Marito'nun ajansına yapabileceği tüm katkıyı yapmış olduğunu söylemeye o sıra başladı. Bu Boston'a dönme mavalının José Carlos'un sinsi şantajlarından biri ve onu yok sayması, umursamamasına karşı bir sızlanma biçimi olduğunu söyledim Olga María'ya. O da aynı fikirdeydi ve öyle de kurnazdı ki, onun için bir veda partisi verme fikrini attı ortaya, bir sürpriz parti, üç hafta kadar önce; ancak José Carlos bir şeylerden huylanmışçasına, Marito onu ajanstaki iş deneyimini samimi bir ortamda masaya yatırabilmek için o Cumartesi akşamı eve davet ettiğinde, kişisel bir proje üzerinde çalıştığını ve onu Boston öncesi tamamlamayı planladığını, Marito'yla bir sonraki hafta öğle yemeğinde bir araya gelmeyi tercih edeceğini, çünkü istisnasız bütün gecelerinin sanatsal çalışmalarıyla dolu olduğunu söyleyerek mazeret bildirdi. Sonuçta Olga María'nın planı yürümedi canım, ama iyi fikirdi, öyle değil mi? Şimdiyse allak bullak görünüyor zavallı, yüzüne baksana, gerçekten âşıkmiş ona, en iyisi tüm o eksantrik fikirlerini de alıp Boston'a dönmesi. Hükümeti yıkma faaliyetlerine karıştığından adım gibi eminim, gerçi iyi bir aileden geliyor ama pek çok çocuğu ne hale getirdi o Cizvit papazları biliyorsun, Marito'yla José Carlos'un sınıf arkadaşlarından kimileri sonunda terörist olup çıktılar, papazlar yıkadı beyinlerini, fikirleriyle zehirlediler. Söylentilere bakılırsa, José Carlos ABD'ye öldürülmekten korktuğu için gitti, karanlık işlere bulaştığını anlayınca ailesi yolladı onu ve savaş sona erinceye

dek bu yüzden dönmedi, korkudan. Olga María, José Carlos'un hiç politikadan söz etmediğini, ABD'de kendini okumaya ve çalışmaya verdiğini söylemişti, ama bilirsin canım, burada hiçbir şey gizli kalmaz; o dayanışma komitelerinden biriyle bağlantısı olduğunu, onlara fotoğraf çekerek destek verdiğini duydum ben. Doğrusu ya hiç şaşmam buna. Artık iyiden iyiye dolmaya başladı burası, tanımadığım ne çok kişi var. Her an Doña Olga'yla kızlar da gelebilir, bu küçücük yaşta annelerinden oldular, bahtsız kızlarım benim. Marito'nun işi çok zor, nasıl da iyi bir kocaydı, gerçi Olga María da hak ediyordu onu, dengi dengineydiler, o da kendini bütünüyle kocasına adanmıştı, sızlanmayı sevmezdi, Marito'yla sekreterlerinden biri hakkındaki dedikodular kulağına geldiğinde bile, her zamanki ketumluğu, sağduyusu ve olgunluğuyla bildik histeri numaralarından uzak durup yuvasına kol kanat gerdi; kendini bütünüyle kocasına ve kızlarına adadı. İşte bu yüzden ölümü beni deli ediyor canım, isyan ediyorum, işe yaramaz bir piçkurusunu değil, parmakla gösterilen, çalışkan, üretken bir kadını öldürdüler, şu butiği nasıl da sıfırdan var ettiğine baksana, dişiyle tırnağıyla. Şimdi içeri giren şu tipler, Doña Olga'nın kapısına dayanıp bizi canımızdan bezdiren o iki polis, koyu renk ceketli olan kendini Şube Müdürü Handal diye tarutan, maganda bunlar canım, başkalarının acısına en ufak saygıları yok, hangi dağda kurt ölmüş de saygın birinin anma töreninde boy göstermek gelmiş akıllarına, kafalarının içi kokuşmuş bunların, düşünebiliyor musun Olga María'nın sırlarını açmamı istiyorlar onlara, sanki arkadaşlarından ya da tanıdıklarından biri öldürtmüş gibi onu, Marito'dan bile kuşkuluyorlar. Bana kalırsa, ya düpedüz yanlışlıkla oldu her şey ya da daha büyük olasılıkla, eve giren bir hırsız paniğe kapılıp ateş etti, en iyi bildiği şey adam öldürmek olan bir manyağın işi, ilk kez olmuyor ki bu. Tanıdığım hiç kimse Olga María'ya en ufak bir zarar vermeyi aklının ucundan geçirmiş olamaz, onun hakkında tek bir olumsuz düşünce bile geçmemiştir akıllarından: öyle iyi, verici, kendi halinde bir kadındı ki. Bak Doña Olga'yla kızlar geldiler işte, haydi gel benimle, şunlara bak ne tatlı görünüyorlar,

babalarının yanına oturacaklar; onlar Doña Olga'nın gözbebekleri, biricik torunları, Sergio'yla Cuca'nın çocukları olmuyor çünkü, artık neredeyse eminim bundan, Diana da henüz çok genç ve kim bilir Miami'de nasıl bir hayatı var, Yankiler'i bilirsin, artık kadınlar kolay kolay çocuk yapmıyor orada, Diana da bir Yanki sayılır artık, en az on iki yıldır orada yaşıyor. Umarım kızları burada da sorgulamaya kalkmaz bu Handal denen hayvan, o zaman tersim döner işte, buna hiç hakkı yok çünkü, ne işi var zaten burada katilin peşine düşecek yerde, küçük Olga'nın verdiği tasvir de var artık ellerinde, daha ne istiyor bu adam? Beni en çok deli eden de, kalıbımı basarım ki, sonunda kimseyi yakalayamayacak olmaları, öyle kifayetsizler ki bir mucize olurdu bu, bu ülkede polisin herhangi bir şeyin gerçek suçlusunu yakaladığı ne zaman görülmüş ki zaten, asla. Hizmetçi Julita'nın geldiğini fark etmemişim, Doña Olga'yla kızların hemen ardından gelmiş olmalı ama bunca insanın arasında gözden kaçırmış olmalıyım. Öyle iyidir ki Julita'cık, öyle dü-rüst, öyle namusludur ki, kızı gibi severdi Olga María'yı, yirmi yıldır yanındaydı onun, düşünebiliyor musun, bir hayat boyu. Olga María on yaşında ya var ya yoktu evlerine geldiğinde, Ahuachapán civarındaki küçük bir Kızılderili kasabasından, Tacuba'dan gelmişti. Artık böyle hizmetçi bulunmuyor canım, her şey nasıl da değişti, artık ya orospu ya hırsız oluyorlar ya da ikisi birden ve evi bir an bile boş bırakmaya gelmiyor, soyup soğana çeviriveriyorlar çünkü. Bildiğin gibi değil canım, artık kimseye güvenemiyorsun, referanslar ve tavsiyelerle de gelmiş olsalar kaşla göz arasında bir iş çeviriveriyorlar. Başka bir devirdi o: Bir zamanlar hizmetçiler aileden sayılırdı, tıpkı bizim Julita gibi; Julita'cık bundan sonra da küçük Olga ve Rebeca'yı büyütecek, Marito'nun ona her zaman-kindenden de çok ihtiyacı var, tabii Doña Olga'nın da. Bu öğleden sonra Julita'ya da söyledim bunu. Zavallı dağılmış durumda, ama yerlileri bilirsin, o maske gibi yüzlerinden hislerini okuyamazsın. Hey, sana söylemiştim, yanılmamışım: Şu içeri girene baksana, Gastón Berrenechea'dan, Yuca'dan başkası değil, ne hoş, ne pırlıtlı bir adamdır o, kusursuz takım elbisesi ve kravatıyla da her za-

manki gibi çok şık, siyah üstünde bu deseni hiç görmemiştim, ne hoş durmuş değil mi canım? İnan bana Amerikan Koleji'nde hepimiz Yuca'yla Olga María'ya evlenecekler gözüyle bakıyorduk, birbirleri için yaratılmış gibiydiler, ikisi de dünya güzeliydi ve mükemmel bir çift oluşturunuyorlardı, ne yazık ki ilişkileri yalnızca birkaç ay sürdü, niçin yürümediğini bir türlü anlayamadık ama Yuca daha o zamandan iflah olmaz bir kadın avcısıydı. Onlarla tanışıklığım daha da eskiye dayanıyor, düşünebiliyor musun canım, aşağı yukarı yirmi yıldır, daha da fazla, tam yirmi üç yıldır, ilkokul birinci sınıfa başladığımızdan beri, köprülerin altından ne çok su akmış. Bugün Yuca çok önemli bir pozisyonda, biliyorsun, büyük bir mağazalar zincirinin sahibi, milletvekili ve partinin üst yönetiminde, ne tuhaf, Yuca'nın politikaya gireceği hiç aklıma gelmezdi canım, hatta onu devlet başkanlığına aday gösteriyorlar, ama bu işlerde daha çok yeni, biraz nasır tutması gerek. Biliyorsun Kati'yle evlendi, Don Federico Schultz'un kızıyla, kız mültimilyoner, para içinde yüzüyor, Don Federico'nun gözbebeği. Yuca bugünkü durumunu büyük ölçüde Don Federico'ya borçlu, Don Federico onu her alanda destekledi, sadece iş konusunda, mağazalar zincirinin kuruluşunda değil politikada da, hem de öz oğluymuşçasına. Onun desteği olmasa kim bilir zavallı Yuca ne halde olurdu şimdi, toprak reformuyla ailesi elinde ne var ne yoksa kaybetti, büyük bir şoktu canım, Berrenechea'lar ülkenin en varlıklı pamuk üreticilerindendi, ama komünistler şu meşhur toprak reformlarıyla neredeyse beş parasız bıraktı onları, işte bu yüzden Yuca Don Federico'ya çok şey borçlu diyorum, onun Kati'yle salt ekonomik çıkarlar nedeniyle evlendiğini söyleyen bazı fesat kişiler de var, insanlar öyle kıskançlık ve kötücül ki canım, adam şimdi politikaya girdi ya, derhal ona bir çamur atmaya çalışıyorlar. Yuca çok çalışkandır, hakkını teslim etmeli, politikaya atılmasının nedeni de ailesine ait tüm arazilerin elinden alınmasıydı, dün gibi aklımda canım; savaşın başlarında Yuca komünistlere karşı Binbaşı Le Chevalier'nin yanında saf tutmuştu, hiçbir şey altın tepside sunulmadı ona, tersine, bulunduğu yere dişiyle tırnağıyla geldi ve Don Federico da

bu yüzden el uzattı ona. Ne tatlıdır şu Yuca: yakışıklı, zeki, nazik. Bir beş yıl içinde başkan olacak, adım gibi eminim bundan, jet hızıyla yükseliyor, gitgide daha da popüler oluyor, o denli karizmatik ki canım, halkın onu seçeceğinden hiç kuşku yok, tuttuğunu koparan bir lider istiyor insanlar, işinde başarılı, kitlelere hitap edebilen birini, hele bir de yakışıklıysa, hatta Yuca gibi çok yakışıklıysa, çok daha iyi. Şimdi başkan diye ortalıkta gezen o avanakla, o şişko moronla uzaktan yakından ilgisi yok, şeytan görsün yüzünü, sırf komünistler kazanmasın diye oy verdim ona ben. O moronla komünistler arasında bir seçim yapmamız gerekiyordu, durumun vahametini sen düşün artık canım. Yuca'yla her şey çok farklı olacak, onun gibi seçkin biriyle, gördün işte ne denli ısıltılı bir adam değil mi?, Binbaşı Le Chevalier gibi onu da bağrına basacak halk, hatta şimdiden bastı bile. Komünistler bal gibi korkuyor ondan, toprak reformu sırasında bilmem hangi bakanlıklara bomba koyan paramiliter gruplarla hareket ettiğini -her zamanki bildik ithamlar-, mağaza zinciriyle köşeyi dönmek için hükümetteki ilişkilerinden fayda sağladığını falan yayarak bir itibarsızlaştırma kampanyasına bu yüzden giriştiler, namuslu birinin defterini dürmek istediklerinde ısıtıp ısıtıp önümüze sürdükleri her zamanki zırvalar işte. Ben Yuca'yı çok severim canım, Amerikan Koleji'ndeki küçücük çocuk halimizden beri hep hoşlanmışımdır ondan; Olga María da öyle, şimdilerde Klüp'te rastlaştıklarında selamlaşıp geçseler de, yeniyetmelikteki sevgililikleri çok eskilerde de kalsa, her ikisi de evlenip kendi yollarını çizmiş de olsalar, Olga María'nın kalbinde Yuca'nın her zaman ayrı bir yeri olmuştur, adım gibi eminim bundan ve Yuca'nın kalbinde de Olga María'nın. İşte bu yüzden üç ay kadar önce Olga María onu yeniden gördüğünü söylediğinde hiç şaşırmadım: Villas Españolas'ın otoparkında karşılaşmışlardı, Olga María her zamanki gibi butiğe doğru koşturuyor, Yuca ise özel korumalarıyla çevrili bir halde bir Arap mağazası olan Chain'e kendine bir takım elbise bakmaya gidiyordu. Ve bana bunları anlatırken, gözlerine baktım ve şu söz konusu parıltıyı gördüm yine. Onu Yuca hakkında soru yağmuruna

tutmadım canım, Yuca önemsiz olduğundan değil, tersine, o ikisinin on beş yıl kadar öncesinden, masum öpücükler ve dokunuşlarla örülü ama içinde sekse yer olmayan sevgililik günlerinden kalma kapanmamış bir hesaplara olduğunu ve -kim bilir hangi nedenle- şimdi onu kapatmaya karar verdiklerini anladığım için. Artık sorun, nasıl buluşacaklarına kalmıştı. Yuca devamlı olarak bir koruma ordusuyla dolaşıyordu -muazzam bir gövde gösterisiydi bu, ama onca adam kaçırma vakasını göz önüne alınca iyi de ediyordu canım- ve dahası, ikisi de evliydi. Gerçekten de hiç kolay olmadı. Günler boyunca tek yapabildikleri telefonla konuşmaktı, elbette uygun fırsatı kollayarak. Olga María bir yeniyetme heyecanı içindeydi, arzuyla kıvranıyor, Yuca'yla olmaya can atıyor, ama öte yandan başına iş açmaktan korkuyordu, yalnızca Marito ve Kati yüzünden de değil, Yuca'nın politik faaliyetlerinden dolayı kendi partisinde ve hükümet içinde bile pek çok düşmanı vardı ve politikanın ne denli kirli bir şey olduğunu bilirsin, bu yüzden Olga María ilişkilerinin Yuca'nın herhangi bir düşmanı tarafından ona zarar vermek ya da kendisine şantaj yapmak üzere kullanılabileceğinden korkuyordu, bu devirde kimse kendini güvende hissetmiyor canım. Ve bil bakalım ne oldu, tabii ki arkadaşının imdadına koşmak yine Laura Teyze'ye düştü; Yuca'yla yıllar sonra buluşup hasret giderebilsinler diye, yaşanması gerekenler yaşanabilsin diye. Bir öğleden sonra onu arabamla Villas Españolas'dan alıp Miramonte yoluna gizlenmiş ücra bir eve götürdüm, orada Yuca bekliyordu onu. Olga María aşırı derecede heyecanlı ve bir o kadar da göz alıcıydı. İki saat sonra döndüğümde ise büyü bozulmuş, bulutlardan yere inmiş gibiydi ve yol boyunca sorularına zar zor birer hecelik yanıtlar vermekle yetindi. Yuca'nın iyi gününde olmadığını düşündüm ve olanları bana önceki seferlerde olduğu gibi ayrıntılarıyla anlatmasında ısrar ettim, arkadaşlar bunun için değil miydi?, fakat Olga María bu konuda konuşmamayı yeğlediğini söyledi. Bir başka öğleden sonra ikinci bir buluşma daha oldu, onu benzer koşullarda aynı eve götürüp bıraktım. Bu kez o denli coşkulu değildi; şüphesiz yine çok alımlı ve halinden hoşnuttu ama kendini

hayallere kaptırması birine hiç benzemiyordu. Öncekinden de büyük bir hüsrarla çıktı evden, aynı şekilde yol boyu sessizliğini korudu, ama bu kez biraz yatınca her şeyi anlatmaya söz verdi. Ve anlattı da, ama ağzından ancak şu kadarını alabildim: Yuca'yla ikisi uyumlu bir çift değillerdi, bir yerde bir sorun vardı ve ona olan tüm ilgisini yitirmişti. Yuca'nın da böyle düşünüp düşünmediğini sorduğumda, onun görüşmeye devam etmeleri için ısrar ettiğini, pes etmeye niyeti olmadığını söyledi: Olga María'ya sınırlı sıklam âşık olduğunu ve ona bir şans daha vermesi gerektiğini yineleyip duruyordu, yani diğer ikisiyle aynı hikâye. Ama Olga María'nın ne yaman olduğunu bilirsin canım; o yumuşacık, tatlı tarzı içinde demir leblebi bir kişilik yatıyordu, bir kez hayır dedi mi hayırdı. Böylece zavallı Yuca tüm arzuları kıskırtılmış, ayaklanmış bir halde ortada kaldı, bu yüzden buraya gelmeden edemez dedim, okul yıllarından beri âşıkta Olga María'ya, ölümü onu hepimizden çok yaralamış olmalı. Fakat artık burası iyiden iyiye doldu canım, en iyisi gidip insanlarla biraz sohbet edelim ki hakkımızda yanlış şeyler düşünmesinler; sözgelimi, buraya salt dedi-kodu yapmaya gelmiş olduğumuz gibi. Haydi gel, önce José Carlos'la tanıştırayım seni.

2. Cenaze Töreni

O kilisenin içi ne kadar sıcaktı öyle canım. Cenaze ayinini böyle erken bir saatte yapmak kimin fikriydi bilmem. Bence kiliselere de klima koymalılar. Bunu ilk kez düşünüyorum sanma, eğer rahipler klima koysaydı emin ol daha sık giderdik kiliseye. Son sefer bunu anneme söylediğimde, sanki Tanrı'ya sövüyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. Bereket arabaya attık kendimizi ve gölgeye park ettiğimden içi fırın gibi değil. Bir an için makyajım onca terle birlikte akıp gidecek sandım. Ne çalçene rahipti o öyle canım. Şimdi bu klimanın hızla serinletmesini beklememiz gerek. Öyle çok terledim ki, kortejde ağır aksak ilerleyeceğime soluğu evde alıp düşün altına girmek için neler vermezdim. Sergio'yla Cuca'nun ardına takulayım bari. Sergio'nun arabasının rengi ne hoş, bu lilaya bayılırım, ben de bu renkten istiyordum ama BMW'de yoktu, yalnızca Toyota'da vardı bu lila, ben de beyazı seçtim, çünkü beyaz her şeyle iyi gider ve yalnızca lila rengi yok diye araba markamı değiştirecek değildim elbette. Bazıları umursamaz böyle şeyleri; sözgelimi Alberto, eski kocam. Oysa aşağı yukarı on iki yıldır BMW'den şaşmadım ben, yani on sekizime basıp üniversiteye girdiğimde babamın bana ilk arabamı almasından bu yana. Olga María'yla bunu kutlayışımız dün gibi hatırımda. Güzel başlayıp çok tatsız bitmişti o gün canım. Mezuniyet partisinin ertesi sabahı yeni arabam evimizin önüne park edilmiş halde beni bekliyordu. Benim için büyük bir sürprizdi bu. Sevinçten uçtum. Okuldan ne kadar arkadaşım varsa arayıp müjdeyi verdim ve onu görmeye gelmelerini söyledim. Kıpırmızı, son model bir BMW'ydi. Gün boyu Olga María ve diğer birkaç arkadaşla yeni arabama atlayıp oradan oraya sürttük. Babam çok

hızlı sürmemem konusunda uyarmıştı beni, fakat limana gitmeye karar verip de otoyola çıktığımız anda sözümünden caydım. Zavallı Olga María, nasıl da mutluyduk o gün, şimdi ise bak, önümüzdeki cenaze arabasında. Buna hâlâ inanamıyorum. BMW'min direksiyonuna ilk kez geçtiğim o gece, ölümle de burun buruna geldik canım, belki de bu yüzden aklımdan hiç çıkmadı. Ne korkunç bir deneyimdi bilemezsin. Bira içip arkadaşlarla laflamak için Zona Rosa'ya gitmiştik. Neler olduğuna inanamazsın. Chilis'den çıkmış, arabamı bıraktığım köşeye doğru yürüyorduk ki, birdenbire birilerinin ateş etmeye başlamasıyla ortalık cehennem yerine döndü. Ansızın beliren bir grup terörist, Mediterráneo Restaurant'ın terasında oturan birkaç Yanki'ye ateş açmıştı. Tanrım, ne panikti o. Herkes çığlık çığlığa bağırarak kendini yere attı, yaylım ateşinin hiç sonu gelmeyecek gibiydi çünkü. Ben dizlerimin üstünde sürünürken yepyeni blucinimi yırttım, Olga María'nın ise az kalsın bileği kırılıyordu. Korkunç bir şeydi. Yaylım ateşi kesildiğinde, ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı, vurulan Yankiler'in bulunduğu yere doğru usulca yaklaştık: Hepsi ölmüştü, yaklaşık on kişi kanlar içinde yerde yatıyordu. Korkunçtu canım, dehşet vericiydi. Onların önünden geçeli daha bir dakika bile olmamıştı. Bu arada, Olga María'nın o olayı ucuz atlatıp da şimdi bu şekilde ölmesi gerçekten inanılmaz değil mi? Küçük çapta bir sinir krizi geçirdik, yemin ederim. Kendimizi arabaya nasıl attık ve oradan nasıl uzaklaştık bilmiyorum. O Yankiler'den ikisi çok yakışıklıydı. Olga María'yla birlikte masalarının yanından geçerken bizi tepeden tırnağa nasıl süzdüklerini çok iyi anımsıyorum. Ve belki inanmayacaksın, uyduruyorum sanacaksın ama yaylım ateşi başladığında biz de tam da o ikisinin ne çekici tipler olduğundan söz ediyorduk. Cenaze kortejlerinde araba sürmekten nefret ederim. Herkes birbirine diş biler, trafik felç olur. Ve ben kendimi sanki bir vitrinde sergileniyormuşum gibi hissederim. Eğer Olga María bu denli yakın arkadaşım olmasaydı, korteje falan girmeden doğruca mezarlığın yolunu tutardım, bana çok da yakın olmayan kişilerin cenazesine giderken genellikle yaptığım gibi. Şu Miguel Bosé kasetini uzatır

mısın? Tanrım ne yakışıklı. Tapıyorum ona. Çok şükür, klima nihayet serinletmeye başladı içerisini. Bilmem ki bu cenaze arabası niye bunca ağır aksak ilerliyor. Aslında ilerlemiyor bile, yerinde sayıyor. Sorun ne acaba? Muhtemelen araba seli yüzünden. Son zamanların en kalabalık kortejlerden biri olmalı bu. Olga María'nın ve Marito'nun aileleri o denli tanınmış aileler ki; aslında daha çok da Olga María'nın ki. Bu arada, Diana'nın ne denli göz alıcı olduğunu fark ettin mi canım? Nasıl da Olga María'ya benziyor, ablasının kopyası gibi. Miami'nin iklimi yaramış ona. Ben de öyle bronz bir ten isterdim doğrusu. Oysa buranın güneşi çok haşın; insanı yakıp istakoza çeviriyor ama bronzluk anında uçup gidiveriyor. Diana Miami'deki hayatından son derece hoşnut. Bu sabah uzun uzun sohbet ettik, olayın nasıl meydana geldiğini anlattım ona. Bizim bildiklerimizin yalnızca, bir buzdağının görünen yüzü olabileceğinden kuşkuluyor Diana. Kollarını kavuşturup öylece beklemeye niyeti olmadığını, gelip olayı soruşturacak bir Yanki özel dedektif tutmayı düşündüğünü söyledi bana; bu polise hiç güveni yok. Benim de yok, hele şu maganda Şube Müdürü Handal'a hiç yok. Bu öğlen beni sorgulamaya giriştiğini söylemiş miydin sana? Budala. Kafasındaki iğrenç şüpheleri doğrulayabilirsin diye ona Olga María'nın sırlarını açmamı istiyor. Beni tehdit bile etti, eğer onunla işbirliği yapmazsam benim için mahkeme celbi çıkartacakmış. Bana bir kereliğine istediği her şeyi sorabileceğini söyledim ona, ama yalnızca kendi istediklerimi yanıtlarım dedim. Ve ne sordu dersin? Marito'nun Olga María'ya yaptırdığı hayat sigortası hakkında ne bildiğimi. Saygın kişilerin böyle şeyleri uluorta konuşma alışkanlığında olmadıklarını, hayat sigortalarının genellikle bütün aileyi kapsadığını ve itibar sahibi her ailenin bir hayat sigortası olduğunu söyledim ona. Tanrı aşkına. Bu Şube Müdürü Handal görgüsüzün dik âlâsı! Katilin peşine düşeceği yerde, Olga María'nın aile hayatını kurcalamakla geçiriyor vaktini. Haddini aşmamasını, Olga María'nın ölüm emrini sigorta parasını alabilmek için Marito'nun verdiğini ima etmekte olduğunu ve bunun da katlanamayacağım denli aşağılık bir iddia olduğunu söyledim ona.

Onu yanlış anlamamamı, sadece elindeki bilgiyi bana doğrulatmaya çalıştığını, Señor Trabanino'nun karısını öldürtmüş olabileceğini öne sürmesinin ise hiçbir şekilde söz konusu olmadığını belirtti. Böyle dedi embesil: "Señor Trabanino". Ve ikinci sorusuyla kan beynime sıçradı. Ne sordu biliyor musun? Olga María'yla Avukat Gastón Berrenechea arasında ne tür bir ilişki olduğunu. Bana ne diye soruyordu ki bunu? Cenaze evinin dış avlusundaydık, ortalıkta pek kimse yoktu, ama ona bu aşağılık oyuna son vermesini, ölüye biraz saygı göstermesini ve eğer onu Olga María'nın akrabaları aracılığıyla kapının önüne koydurmamı istemiyorsa derhal oradan çekip gitmesini haykırdığımı sanırım duymayan kalmadı. Bu küstahlığı aklın alıyor mu senin? Bahse girerim teröristti bu adam; ya da öyle bir şey. Komünistlerle barış anlaşması yaptıktan sonra oluşturulan bu yeni polis gücü tam bir muamma. Handal'ın Yuca'nın düşmanlarının cephesinde olduğuna hiç şüphe yok. Bu tip adamların karşısında uyanık olmak gerek. Basına Yuca'nın Olga María'yla bir gönül ilişkisi olduğunu sızdırdıkları anda patlayacak skandalı düşünebiliyor musun?! Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Yuca'nın politik kariyerinin sonu olurdu bu. Cenaze arabasının şoförü ne tuhaf bir yola saptı böyle. Ben olsam şuradan sola kıvrılırdım, en doğrusu buydu. Ne diye San Francisco bölgesini boydan boya kat ettiriyor ki bize, şu sokaktan San Mateo'ya girebilirdi pekâlâ. Miguel Bosé'nin bu şarkısına bayılıyorum canım, en çok da şu ıslıklı bölümüne. Diana kimin arabasına bindi acaba? Ah, işte Marito, Doña Olga ve kızlarla birlikte. Peki ya Julita? Onu göremiyorum. Sergio'yla Cuca'nın arabasında olmalı. Ya da belki de göz kulak olsun diye eve yolladılar onu; gerçi pek sanmıyorum. Bu Şube Müdürü Handal'ın Olga María'yla Yuca'nın ilişkilerine burnunu sokması endişelendiriyor beni. Bu konuda Yuca'yı uyarmalıyım. Mezarlıkta fırsat bulabilirim belki buna. Olga María ve benden başka kimsenin bilmediği bir şeyi nereden öğrenmiş olabilir ki bu adam? Hizmetçi Julita'nın olan bitenden haberdar olduğunu sanmam, olsaydı bile eminim gidip de onun gibi birine yetiştirmezdi bunu. Öteki seçenek, bu-

tikteki kızlardan birinin -Cheli ya da Conchita- bir pot kırmış olması. O polisten uzak durmaları konusunda uyaracağım onları. İki de bir vites değiştirmekten nefret ediyorum, baksana kağıt gibi gitmekten nasıl da ısındı motor. Kentin nezih bölgelerinde niçin hiç mezarlık bulunmaz anlamam. Hepsi de merkezin uzağında, ücra yerlerde, tehlikeli mahallelerin ortasında, değil mi canım? Bu kenti yavaş yavaş varoşların kemirdiği bir gerçek. Diana söyledi bunu bana; temiz, namuslu insanların yaşadığı bölgelerin, pratikte, suç yuvası varoş semtleriyle çevrili olmasının onu daima şaşırttığını. İşte bu yüzden, kimsenin engellemesine fırsat kalmadan birilerini kolayca öldürüyorlar, tıpkı Olga María'ya yaptıkları gibi. Kirli işlerini gördükten sonra da, iki adım ötedeki inlerine çekiliveriyorlar. Başka kentlerde durum farklı: Sen bir tarafta yaşıyorsun, kötü adamlar başka tarafta; arada, olması gerektiği gibi kilometrelerce mesafe var. Oysa bu ülkede her şey öylesine iç içe ki. Olga María, oturdukları bölgenin girişinde, civardaki varoş semtine de yakın bir noktada, yan yana, duvarları bitişik üç yapı göstermişti bana: birinde bir ilkokul, diğerinde bir genelev, üçüncüsünde ise Evanjelik kilisesi vardı, düşünebiliyor musun?! Çılgınca bir şey. Bu trafik ışığı bölecek korteji. Birbirimizi kaybedeceğiz. Tekrar yeşil yanuncaya dek dünya kadar zaman geçer artık. Keşke gerektiğinde trafiği durduracak bir polis eşlik etseydi bize, polisten yardım almak nasıl oldu da kimsenin aklına gelmedi bilmem. O şerefsiz Şube Müdürü Handal başkalarının işine burnunu sokacağına bu işi halletseydi, bir işe yaramış olurdu hiç olmazsa. Otoyola bir çıkabilsek, mezarlık civarına dek sorun kalmayacak; gerçi oralarda da sokaklar korkunç bir şekilde daralıyor, eğri bükü bir hal alıyor. Burada yalnızca üç gün kalabileceğini söyledi Diana, işi nedeniyle dönmesi gerek, merkez bürosu Miami'de olan bir bilgisayar şirketinde üst düzey yönetici olarak çalışıyor ve işletme üzerine yüksek lisansını tamamlamak üzere. Bu kızda gerçekten iş var. Olga María'yla benden üç yaş küçük. Don Sergio onu oraya liseyi okusun diye yollamıştı, o gün bu gündür Miami'de. Buraya pek sık gelmiyor, olsa olsa yılda bir, özellikle de Don Sergio'nun ölümünden

sonra; daha çok, onu orada dinlendirebilmek için, Doña Olga'nın onu Miami'de ziyaret etmesini yeğliyor. Bana ısrarla Olga María'nın son zamanlarda neler yaptığını sordu, dediğine bakılırsa pek sık haberleşmiyorlardı. Ona Olga María'nın anlatmadığı şeyleri anlatacak değilim, bir pot kırmaktan korkuyorum. Özellikle de, kuşkulandığım, cinayeti planlamış olabilecek herhangi birinin olup olmadığını soruşturdu, çünkü ona göre, Olga María'nın ortadan kalkmasında çıkarı olan birinin tezgâhladığı, planlı bir olaydı bu. Aklımdan geçenleri onunla paylaşmam için, neredeyse şu bizim Şube Müdürü Handal kadar sıkboğaz etti beni canım. Gerçekte, olanlardan dolayı kafamın iyiden iyiye karışık olduğunu söyledim ona. Böyle bir vahşeti gerçekleştirmeyi aklından dahi geçirmiş olabilecek kimseyi tanımıyordum. Belki de düpedüz bir karışıklık sonucu olmuştu her şey. Ne var ki, Diana bunun hiç de karışıklığa benzemediğini, katilin özel olarak Olga María'yı beklediğini, besbelli kimi öldüreceğini gayet iyi bildiğini söyledi. "Peki ya bu Marito'ya verilmiş bir mesajsa?" diye bir soru ortaya atacaktım. Atmaz olsaydım canım. Derhal bu konuda ne bildiğimi sorgulamaya girişti Diana. Bildiğim bir şey olmadığını, bunun yalnızca temelsiz bir varsayım olduğunu anlatmaya çalıştım ona. Düşünebiliyor musun? Ya bir de Olga María'nın José Carlos'la ya da Yuca'yla ilişkisinden söz etmiş olsaydım, kim bilir neler gelecekti başıma. Allak bullak durumda zavallı. Onun yerinde kim olsa öyle olurdu. Evet, nihayet kavşağa vardık; bakalım cenaze arabasının şoförü buradan El Ranchon'a dek biraz olsun gaza basacak mı. Öyle yavaş ilerliyoruz ki. Fakat benim aklım şu Yuca meselesine takıldı, Şube Müdürü Handal bu konuya burnunu soktu bir kere çünkü. Yuca'yı çok severim ben, onun da bana sonsuz güveni vardır. Düşün ki, Olga María'yla ilişkileri yürümeyip Olga María bana olanların ayrıntısını anlatmaya yanaşmadığında, bizzat Yuca yapmıştı bunu. Zavallı kolu kanadı kırılmış, umutsuz bir haldeydi. Beni arayıp acilen görüşmek istediğini söyledi. Konunun ne olduğunu bildiğim halde şaşırdım, çünkü politikaya atılıp Katı'yle evlendiğinden beri ilk kez arıyordu beni. Daha öncesinde oldukça

yakın arkadaşlık, hatta kısa bir flörtümüz bile olmuştu. Söylememiş miydim sana? Evet, doğru duydun. Ciddi bir şey değildi, yalnızca birkaç kez buluşup bir yerlere gitmiştik. Bu yüzden beni araması büyük bir sürpriz de değildi benim için. Başta, Yuca'yla görüşeceğimi Olga María'ya söylemeyi düşündüm, ama sonra, o bana hiçbir şey anlatmak istemediğine göre en iyisi bu konuyu uzatmamak dedim kendi kendime. Ve Yuca'yla, ertesi gün öğleden sonra, daha önce Olga María'yı götürmüş olduğum Miramonte'deki o evde buluşmak üzere sözleştik. Şuradan José María'nın kasetini bulur musun lütfen, o İspanyol'a bayılıyorum. Sen dinledin mi hiç? Zavallı Yuca'yı öyle değişmiş buldum ki. Her zamanki gibi yakışıklıydı yakışıklı olmasına, ama politika insanı çökertiyor canım. Ne yazık. Fakat beni en çok etkileyen, onun o huzursuz haliydi. İnanılmazdı. O denli huzursuz birini hiç görmemiştim. Yerde duramıyordu. İfade bir ayağa fırlıyor, salonu arşınlayıp duruyor, ya cep telefonu ile birilerini arıyor ya da telsiz aracılığıyla birileriyle konuşuyordu. Yuca'nın o evi bir tür gizli ofis olarak kullandığını anladım. İçeride biz ikimiz yalnızdık, fakat dışarıda, bahçede ve garajda neredeyse bir düzine özel koruma vardı. Eve adım atmamla birlikte Olga María'yı onunla yeniden görüşmeye ikna etmem gerektiğini, onun en yakın arkadaşı olduğumdan bunu olsa olsa benim yapabileceğimi ve bana sonsuza dek minnettar kalacağını bozuk plak gibi yinelemeye başladı. Ne oturmamı, ne kanepede soluklanmamı beklemiş, ne de içecek bir şey sunmuş, doğrudan Olga María'ya söylemem gerekenlere dair söylevine girişmişti. Kendinde değildi, çılgın gibiydi. Biraz sakinleşip bana içecek bir şey getirmesini, her zamanki centilmenliğinin nerede kaldığını, bana şöyle dikkatlice bir bakmasını -hey, ben Laura, anımsadın mı beni?, rasgele bir kurye kız değilim ben- ve büyüklük taslamaktan vazgeçmesini istedim. O zaman bana bir bardak viski getirdi, bir bardak da kendine koydu, ama normal bir miktar değil neredeyse ağzına kadar ve bir dikişte silip süpürdü hepsini. Yuca'nın gerçekten kötü durumda olduğunu, yardıma muhtaç olduğunu anladım. Ona neler olduğunu sordum, biraz sakinleşip oturmasını istedim.

Sana sözünü ettiğim o berbat, daracık sokaklara geldik işte. Adı neydi buranın? Costa Rica bölgesi mi? Emin misin? Cenaze törenlerine gide gele bu yolları söktüm ama bölgenin adını hiç bilmiyordum. Şu köprünün altından geçer geçmez görünecek mezarlık. Ana mezarlığa nasıl gidildiğini ise bilmiyorum, şu kent merkezindekine, orada yolumu kaybediyorum canım, ama bildiğim kadarıyla artık kimseyi gömmüyorlar oraya. Ne diyordum, evet, sonunda Yuca biraz yatıştı. Bana Olga María'yla aralarında neler geçtiğini anlatmadığı sürece ona yardımcı olamayacağımı söyledim. Ve bana hikâye anlatmaması, en ince ayrıntısına dek gerçeği söylemesi konusunda uyardım onu. Şaşırmuş görünüyordu, Olga María'nın bana her şeyi anlattığını düşünmüştü çünkü. Onun ağzından cımbızla laf alındığını ve aralarındaki ilişkinin yürümediğinin ötesinde hiçbir şey bilmediğimi söyledim. O anda Yuca bir dakika beklememi, banyoya gitmesi gerektiğini söyleyerek fırladı. Nasıl bir kördüğüm oldu burası canım. Kimse bir milim ilerleyemiyor. Bu daracık yolları bu yüzden sevmiyorum işte, en ufak bir terslik devasa bir tıkanıklığa yol açıyor. Şimdi en az on beş dakika takılıp kalırız burada. Daha önce başıma geldi çünkü. Köprüden hemen sonra yol daha da daralıyor, bazen cenaze arabasının bile geçemeyeceği kadar. Tanrım, ne ıstırap. Ama sana Yuca'yı anlatıyordum değil mi? Gerçi sana bunları anlatmam ne kadar doğru bilemiyorum, öyle özel şeyler ki. Hele Yuca'nın politik konumunu göz önüne alınca, belki sakıncalı, hatta tehlikeli bile olabilir canım. Ama gerçek şu ki, üstesinden gelmeyi başardı. Gizli sığınağında bulduğumuz o öğleden sonraki halinden çok daha iyi, sakın, dengeli, huzurlu, güvenli görünüyor artık. Her neyse, banyodan geldiğinde bambaşka biri gibiydi, tir tir titriyordu. O zaman ona neler olduğunu anladım. Ve ne yalan söyleyeyim, korktum. Onun gibi bir adamı o durumda kim görse korkardı. Bu yüzden ben de bir kez daha, kendini rahat bırakmasını, kanepeye, yanıma oturup bana Olga María'yla aralarında geçenleri anlatmasını istedim. Önce uzun ve sıkıcı tiradına girişti: Onu daima sevmişti, o hayatındaki en güzel şeydi, onun gibi tatlı, anlayışlı bir kadına çok ih-

tiyacı vardı, Kati'yle ilişkileri çoktan tükenmişti. Bilirsin, ezelden beri erkeklerin kadınlara söyledikleri şeyler işte. Bir süre bu minvalde konuşmasına izin verdim, ama baktım ki bir türlü sadede gelmiyor, doğrudan doğruya Olga María'nın o eve niçin öyle heyecanla girip evden öyle hüsrarla çıktığını sordum ona. Yuca kanepede tam yanımda oturuyordu. Sesini çıkarmadı ve gözlerimin içine bakarak, büyük bir kederle saçlarımı okşamaya başladı. Hali acıdı. O da yararlandı bundan, ne de olsa ondan oldum olası hoşlandığımı çok iyi biliyordu. Usulca yaklaşıp öptü beni. Tuhaf ama, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Tersine. O anda bana sanki o adamı yatıştırmanın ve Olga María'yla aralarında neler geçtiğini öğrenmenin tek yolu buymuş gibi geldi. Ya da kendime böyle açıklayabildim bunu. Doğrusu bir kez başladıktan sonra pek duracağa benzemiyorduk. Yuca öyle yakışıklı, öyle sevecendir ki, insana güzel şeyler söylemeyi de iyi bilir. Ve bir vücut var adamda canım, sanki ısmarlama yapılmış. Fakat biz kanepede öpüşüp sarmaş dolaş oldukça, o kontrolünü kaybetmeye başladı. Bacaklarıma taptığını ve baştan aşağı her yerimi yalamak istediğini söylüyordu. Giysilerimi yırtarcasına çekip çıkarmaya çalıştı. Tümenden savunmasız gelmişim oraya; gri ekose bir mini etek ve beyaz bir bluzla. Adamın böyle üstüme atlayacağını nereden bileyim; bilseydim pantolon giyerdim. Dikkat etmesini, çoraplarımın yırtılacağını söylemeyi başardım. Ama herifçioglu kendini kaybetmişti, kafasını -bir köpek gibi- bacaklarımın arasına sokmaktan başka bir şey düşündüğü yoktu. O zaman onu saçından yakalayıp, ağır olmasını, böyle hoşuma gitmediğini, Olga María'nın onunla niçin düş kırıklığı yaşadığını anladığımı haykırdım yüzüne; şu işi yumuşaklıkla yapsan ne kaybedersin diye bağırdım. Ah, zavallı Yuca. Yüzündeki ifadeyi anımsadıkça hâlâ ürperiyorum. O, yerde dizlerinin üstündeydi, bense ayağa fırlamıştım. Başını kanepeye yasladı ve oracıkta tümenden çözüldü. Hali içler acısıydı canım. Ağlayıp sızlamaya başladı, onun gibi bir adam, düşünebiliyor musun? Anımsamak bile istemiyorum. Onu bağışlamamı, kendini kontrol edemediğini, bütün suçun o lanet olası kokainde olduğunu mırıl-

danıyordu. Aklının başında olmadığını, o huzursuzluğun viskiden kaynaklanamayacağını tahmin etmişim canım. Tekrar oturup başını okşamaya başladım, endişelenmemesini, onun dostu olduğumu, bana güvenebileceğini, olanları bana anlatmasını, Olga María'yla arasını düzeltmesine yardımcı olacağımı söyledim. Sonunda biraz olsun yatıştı. Olur da korumalardan biri içeri girer diye hızlıca üstüme başıma çekidüzen verdim. Ancak ondan sonra bana hikâyeyi anlatmaya başladı; öylece, yerde dizlerinin üstünde, başını kucağıma dayamış, haylaz bir çocuk gibi. Olga María'yla da aynı şeylerin yaşandığını, aynı huzursuzluğun, aynı lanet olası iblisin her şeyi mahvettiğini, çünkü o dönem kendini tutamayıp on beş dakikada bir kokain çektiğini, Olga María ona tıpkı benim gibi biraz sakinleşip ağırdan almasını söylediğinde ona farklı şekilde tepki verdiğini, onu onca zamandır arzulamış, yıllarca beklemiş olduğundan kendine hakim olmayı başaramadığını anlattı bana. Olga María ise, tahmin edebileceğin gibi canım, o delilikten kaçıp kurtulmaya çalışıyordu. Ve Yuca, sersem Yuca, onu zorla yatağa götürmüştü. Tam şurada, dedi bana, onu zor kullanarak götürüp vahşice soyduğu yatak odasını göstererek. Olga María, çelik gibi iradesiyle reddetmişti onu, tıpkı benim yaptığım gibi. Ne var ki, Yuca onunla, benimle durduğu noktada durmamış, üstüne atılıp yüzünü bacaklarının arasına gömmüştü, delicesine, umarsızca, ta ki Olga María'nın -eminim tiksinererek- boyun eğmekten başka şansı kalmayınca dek. Sonra en kötüsüne, Yuca'ya resmen işkence eden olaya gelmişti sıra: Onca uyuşturucudan sonra, içeride aleti dikilmemişti. Hazin bir durumdu canım. Düşünebiliyor musun, karşıdakine tümünden sana ait muhteşem bir eril güç diye bakarken, lanet olası illeti yüzünden birdenbire aleti iş görmez oluveriyor! Bu yüzden bunca huzursuzluk, çaresizlik, kaygı, sonu gelmeyen bir emme arzusu, çünkü aşırı dozda kokainle aletin iş görmeyeceğini çok iyi biliyordu. Gerçek bir trajedi. Olga María'nın o evden niçin öyle hüsrarla ayrıldığını, niçin bana bir şeyler anlatmaktan kaçındığını ve Yuca'yla ilişkisini niçin ani bir kararla kökünden kestiğini o zaman anladım işte. Doğru olanı yapmış canım. Böyle bir adamla

birlikte olmak için kendini riske atmaya değmez. Fakat o ilk gün Yuca, o acıklı performansının ardından çok üzgün olduğunu söyleyip onu bağışlaması için yalvarmış, normalde bu dozda uyuşturucu almadığını ve asla böyle davranmadığını söyleyip bunun yinelenmeyeceğine, bir dahaki sefere kendinde olacağına yeminler etmişti. Böylece Olga María da ona bir şans daha vermişti. Ne var ki, aynı şeyler yinelenmiş ve yine aşırı dozda uyuşturucunun etkisinde, mecalsiz, huzursuz, çaresiz ve hazin durumda bir adam bulmuştu karşısında. Yuca bütün bunları, yere diz çökmüş, başı kucağında, tamamen dağılmış halde ve inanmayacaksın ama göz yaşları içinde anlattı bana. O zaman, yalnızca tek bir seçeneği olduğunu söyledim: İlk uçağa atlayıp ABD'ye gitmek ve tedavi için bir kliniğe yatmak. Yapılacak en doğru şey ve Olga María'yla ilişkisini kurtarabilmesinin tek yolu buydu. Yuca öğüdümü tuttu canım. Ona bunu tavsiye eden tek kişi ben miydim bilmiyorum ama gerçek şu ki, üç gün sonra -partinin resmi açıklamasına göre rutin sağlık kontrolü için- Houston'ın yolunu tuttu. Sonunda biraz biraz ilerlemeye başladık. Bu mezarlık yolu şimdiye dek hiç bu denli uzamamıştı. Dediğim gibi, köprüden sonra yol öyle bir daralıyor ki, uzun süre takılıp kalıyorsun, tek bir ahmakça hareket bütün trafiği felç etmeye yetiyor. Olga María'yla Yuca hakkında elbette konuştuk. Olanları ayrıntılarıyla anlattım ona; ama Yuca'nın beni öpmesine izin verdiğimi söylemedim canım, bakarsın araları düzelir, zor durumda kalırım sonra diye. Yuca Houston'a hareket ettiğinde, müjdeyi vermek için aradım onu, çünkü o son seferden beri Yuca'nın telefonlarını açmıyordu Olga María. Yuca tedavi olup döndüğünde bir şansları daha olabileceğini söyledim. Ama Olga María'nın tarzını bilirsin. Son derece mağrur bir edayla, dünya yansa bir daha Yuca'yla çıkmayacağını, o defteri çoktan kapattığını, öyle bir adamla hiçbir koşulda yeniden bir araya gelmeyeceğini söyledi bana. Belki de haklıydı canım, ama ben Yuca'ya acıyordum, çünkü tedavi kararını almasında en büyük etken, Olga María'yı yeniden görebilme umuduydu. Bence öyle. Bunu Kati uğruna yaptığına inanmam, çünkü o ilişkiyi çoktan bitirmişti kafasında. Evet, niha-

yet mezarlıktayız canım. Çimler ne güzel, ne bakımlı değil mi? Nasıl da huzurlu. Kentteki tüm mezarlıklar içinde en iyisi bu. Arap Facussé'ye ait olduğu söyleniyor, hani şu Kanal 11'in sahibine; bunca ölü üzerinden bir servet yapmış, kanalı satın alıp elinde tutmaya yetecek kadar. Babam nefret eder ondan. Aslında babam tüm Araplardan nefret eder canım. Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamamışımdır. Adeta içgüdüsel bir şey. Dediğine bakılırsa, eskiden bu ülkede Arapların borusu ötmezmiş, tamamen komünistler sayesinde ülkenin yeni efendilerine dönüşmüşler. Babamın bu konularda kendine has fikirleri var ve ona kalırsa bu ülkedeki bütün kötülüklerin kaynağı Araplar. Aslında şimdi düşündükçe hak veriyorum ona, çünkü bu Şube Müdürü Handal da Arap olmalı. Ama bu mezarlık gerçekten güzel, öyle değil mi? Olga María hayrandı buraya. Don Sergio burada yatıyor, Olga María'yı da onun yanına gömecekler. Bu araba seli içinde bakalım nasıl park edeceğiz, çıkış ise tam bir keşmekeş olacak. Şu bölüme baksana, daha önce görmemiştim orayı, nasıl da genişledi bu mezarlık, para basıyor olmalı şu Arap. Şuraya, çardağın yanındaki ağacın dibine park edeceğim, güneş hâlâ kavuruyor ortalığı. Ah, eteğim kırıışmamış değil mi canım? Bu kumaşın bu yanını hiç sevmiyorum, hemen kırışıveriyor. Bir şey yapmana gerek yok, iki kapı da otomatik kilitleniyor. Tanrım, ne çok araba var böyle. Bu taraftan gel istersen. Bırakalım aile önden gitsin. Tabutu taşıyan şu dörtlü ne güzel bir manzara oluşturuyor: Marito, José Carlos, Yuca ve Sergio. Olga María'yı en çok seven dört adam. Onları bir arada görse mutlu olurdu bence. Gel, biz de yaklaşalım biraz. Doña Olga'nın haline bak, zavalılık. Ne büyük bir trajedi bu canım. Fazla *Kleenex*'in var mı? İblisler nasıl kıydılar ona. Caniler. Kalpsizler. Canım kızlarım benim, gelin buraya.

3. Ayin*

Ayinde sana havadisleri veremediğimden, eve gelir gelmez aradım seni canım. Annem yarın gideceği bir çay partisine götürmek için küçük bir hediye bakmaya Galleria'ya gidecekti ve ona eşlik etmem için başımın etini yedi. Ben de kıramadım onu. Doğrusu o alışveriş merkezinde iyi iş çıkardılar. Ama tam ortada el sürmeden bıraktıkları o viran haldeki kolonyal yapı gözümü tırmalıyor, modern ve göz alıcı mağazaların arasında çürük bir diş gibi kaldı, yıkıp geçmeliydiler onu. Sonuçta oradaki işimiz uzadıkça uzadı, annem alışverişte sonsuz derecede kararsızdır bilirsin. Ancak on beş dakika önce dönebildik eve. Bu yüzden daha önce arayamadım seni. Ayin güzel oldu, değil mi canım? Çok kalabalıktı. Rahibin ölümler hakkındaki sözleri çok hoşuma gitti, Olga María'ya da tas-tamam uyuyor, hani şu başkalarının yardımına koşmaya adanmış saf ruhlar hakkında olan. Gerçekten çok güzel. O rahip iyi geliyor bana, sadece ruhani şeylerden söz ediyor, zaman zaman aynı kilisede ayin yöneten şu Ramírez gibi kızıl da değil. Herkes oradaydı: iflah olmaz bir ateist olmasına rağmen José Carlos bile. Tek eksik babamdı. O hiçbir koşulda kiliseye adımını atmaz zaten. Rahiplerden onun kadar nefret eden birini görmedim. Cizvitler gibi komünist olmuş ya da Olga María'nın ayinindeki rahip gibi iyi bir tip olmuş, babam için hiç fark etmez, ona kalırsa al birini vur ötekine. Kilisede buluşmak üzere sözleştiklerinde bütün arkadaşları eşleriyle gelirken bir tek kendisinin yalnız olması bildim bileli üzmüştür annemi. Bu arada, Kati'yi gördün mü canım? Nasıl da şişmanlamış

* "novenario": Katolik kilisesinde dokuz gün süren ayin, dua. (ç.n.)

öyle. Yuca'yla bozuşmalarıyla bir ilgisi olmalı. Boşanacakları söyleniyor, göreceğiz bakalım. Houston'daki tedaviden döneli beri sadece bir kez konuştuk Yuca'yla. Olga María'yı sormak için aradı beni, çünkü Olga María hâlâ açmıyordu telefonlarını. Ölene dek de açmayacaktı: Bir kez bir fikre kapılmaya görsün, fikrini değiştirmek deveye hendek atlatmaktan zordu. Zavallı Yuca, Olga María'nun ona bir şans daha vereceğine dair büyük umutlarla dönmüştü. Kendini yenilediğine, bambaşka bir adam olarak geri döndüğüne Olga María'yı ikna etmem için ısrar ediyordu. Bütün umutlarını kırmak istemiyordum ama Olga María'nın nasıl bir çetin ceviz olduğunu onun çok iyi bildiğini, o yüzden bunun hiç kolay olmayacağını söyledim ona. Öldüğü gece yapılan törene dek bir daha konuşmadık, orada da ancak selamlaşma fırsatı bulabildik. Yıkılmıştı, perişan görünüyordu. Fakat Kati'yle ilişkilerinin bir geleceği olduğuna inanmasam da, boşanacaklarına da ihtimal vermiyorum canım. Skandalı düşünsene! Ya Don Federico ne derdi bu işe? Yuca'nın yitirecek çok şeyi var, biliyorsun Kati Don Federico'nun gözbebeği. Bence Yuca'nın canını yakan, kendini kokane vurmasına neden olan da, işte tam da bu durum. Katlanmadığın biriyle birlikte yaşamaya mahkûm olmak korkunç bir şey. Başımdan geçtiği için bilirim. Bereket Alberto'yu ilk fırsatta sepetleyebildim ben. Oysa zavallı Yuca'nın politik konumu ve ekonomik çıkarları göz önüne alındığında, bütün ipler Don Federico'nun elinde olduğu sürece, çok istese bile Kati'yi başından atması hiç kolay değil. Bence o da bunun farkında olduğundan, bir tür can simidi gibi sarıldı Olga María'yla ilişkisine. Karısından daha fazla seveceği bir metres fikri kusursuz göründü ona canım. Oysa Olga María bu denli ciddi bir şeye bulaşmayı hayal etmiyordu, eminim bundan. Şimdi tüm bunlar geçmişte kaldı. Kati için de korkunç olmalı bu durum. Yerinde olsam Don Federico'yla açık açık konuşur, bu evliliğin yürümediğini ve Yuca'ya politik ve ekonomik desteğiyle kızının evliliğinin başka başka şeyler olduğunu anlatmaya çalışırdım ona. Fakat Don Federico'nun da son derece aksi ve dediğim dedik biri olduğu söyleniyor. Böylece Kati'ye de, sınır

lerini yatıştırmak için durmadan yemekten başka seçenek kalmıyor. Yuca nasıl kokaine bulaştıysa, Kati de yemeğe sardırması olmalı. Bu yüzden almış onca kiloyu. Bana en mantıklı gelen açıklama bu, sence de öyle değil mi canım? Ama Kati aptal değildir. Üstündeki dökümlü elbiseyi gördün mü? Doğrusu çok şıktı ve kilolarını da gözlerden saklıyordu. Ne yalan söyleyeyim, onunla hiçbir zaman yıldızımız barışmadı. Küçük dağları ben yarattım havasındadır; yalnızca bizlerden çok parası var diye. Ve sanırım Yuca'nın bir zamanlar şehvetle peşimden koştuğunu da biliyor. Ama bana en itici gelen yanı, motor gibi konuşması; bugüne dek Kati'den daha çok konuşan birini görmedim, yemin ederim. İnsanların onun ağzından çıkan tüm zırvaları dinlemek zorunda olduğuna inanıyor. Hiç susmamacasına konuşuyor da konuşuyor. Doğrusu bazen çenesi düşebiliyor insanın, zaman zaman beni de ele geçiriyor o cırcır böceği, ama Kati'ninkinin yanında devede kulak kalır benimki. Bu yüzden uzak duruyorum ondan. O sonu gelmez gevezelikleriyle sinirlerimi bozuyor. Yuca Don Federico'nun parası uğruna ona nasıl katlanabiliyor bilmem. Fakat seni aramamın asıl nedeni, Şube Müdürü Handal'ın beni nihayet esaslı bir sorgudan geçirdiğini söylemek içindi. Bu kez reddedemedim onu. Olga María'nın öldürülmesinden bu yana, şu son günlerde öyle çok şey oldu ki. Tüm ülke bu olaya kilitlenmiş durumda, özellikle de katili yakaladıklarından beri. Sorguyu bu yüzden kabul ettim, katili yakaladıklarına göre onlara söyleyebileceklerim boşa gitmeyecekti çünkü. Bu sabah Şube Müdürü Handal'la, onun peşinden ayrılmayan Villalta denen o av köpeği evime geldiler. Babam o adamlara karşı gözümü dört açmamı ve görüşmeyi kendim için ayrıca kayda almamı öğütlemişti bana. Çünkü bir yargılamanın bir parçasını oluşturacak hukuki bir sorgulama değil, tekil bir görüşmeydi bu. Babam, eğer istersem, polisler beni sorgularken yanımda bulunması için avukatını da gönderebileceğini söyledi. Fakat bu onlara aşırı önem atfetmek olacak ve onlar gibi aşağılık tiplerin benim gibi birinin gözünü korkutabileceği izlenimini yaratacaktı. Bu yüzden evimin salonunda, yanımdan ayırmadığım küçük teybimle, onlarla

tek başıma karşılaşmayı yeğledim. Özellikle yarım saat kadar beklettim onları, eşit durumda olmadığımız kafalarına dank etsin diye. Salona girdiğimde elimi uzatmadım onlara: basit bir nezaket jestini bile yanlış anlar bu tipler. Yüzümü sarkıtarak, bir an önce sorularını sormaya başlamalarını, cinayet günü öğleden sonra küçük Olga'nın ifadesini almalarına izin verdiğim için de bana dua etmelerini, katilin tasvirini o sayede elde ettiklerini ve eğer küçük kız onlara katilin Robocop'a, televizyondaki şu polise benzediği bilgisini vermiş olmasaydı bugün hâlâ onun izini sürmekle meşgul olacaklarını söyledim. Robocop'u yakalama şerefine polise değil küçük Olga'ya ait olduğunu anlasınlar istiyordum. Sonra Robocop'un bir itirafta bulunup bulunmadığını, cinayeti planlayan kişinin adını verip vermediğini sordum, bana gazetelerde yazanların ötesinde bir şeyler söylemelerini istedim. Fakat Şube Müdürü Handal, daha önceki seferlerin aksine aşırı derecede sakın görünüyordu ve muhtemelen katili yakalamış olmalarından geliyordu bu sükûnet. Robocop'un hâlâ konuşmadığını, kayda değer bir itirafta bulunmadığını, ama izlemekte oldukları bazı soruşturma eksenlerinin onları cinayetin güdüleyicileriyle azmettiricisini ortaya çıkarmaya götüreceğinden hiç kuşku duymadığını söyledi bana. Böyle söyledi: "güdüleyiciler" ve "azmettirici". Rezil soytarı; sanki televizyonda konuşuyor. İlk soru hiç beklemediğim halde José Carlos hakkındaydı: Marito'yla arkadaşlığı, Olga María'yla arasının nasıl olduğu, niçin ülkeyi terk etmeye hazırlandığı vs. Yanıt olarak, herkesin bildiği şeyleri söyledim ona, şüphesiz Olga María'yla yattığını ima etmekten özenle kaçınarak. Ve ardından gelen soruyla afalladım: Olga María'nun, José Carlos tarafından çekilen, müstehcen pozlar verdiği çıplak fotoğraflarından haberdar mıyım? Tek kelimeyle ağzım açık kaldı. Olga María bana o fotoğraflardan hiç söz etmemişti. Şube Müdürü Handal'a da böyle söyledim. Bu konuda gerçekten de en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden, bu çirkin iftirayı kimin attığını sordum ve José Carlos'un sanatçı olduğunu, Olga María'nın onun tarafından çekilen fotoğraflarını gördüğümü, onlarda hiçbir uygunsuzluk bulunmadığını söyledim. Bunun üze-

rine, José Carlos'un Trabanino ailesine o fotoğraflarla şantaj yapmış olup olamayacağını sordu bana. Şu polis bozuntusunun kafasının ne tür pisliklerle dolu olduğunu görüyor musun! Kendimi kaybettim: Birincisi, öyle fotoğrafların olmadığını ve ikincisi, ancak utanmaz bir polisin akıl edebileceği böylesi adice fikirlerin José Carlos'un aklının ucundan bile geçmeyeceğini söyledim ona. O ise, sakın olmamı, sadece bazı hipotezleri çürütüp devre dışı bırakmaya çalıştığını, görüşmemizin amacının da bu olduğunu söyledi. Onun "soruşturma" tarzından hiç hoşlanmadığımı ve namuslu kişilere kara çalmaya "soruşturma" ya da "hipotez" dendiğini ilk kez duyduğumu söyledim ona. Dediklerimi duymazlıktan gelip, bu kez de Olga María'nın José Carlos'a âşık olup olmadığını, yoksa bunun sadece küçük bir kaçamaktan mı ibaret olduğunu sordu bana. Bu Şube Müdürü Handal'ın Olga María'nın özel hayatına ilişkin bunca bilgiyi nereden elde etmiş olabileceğini bir türlü anlayamıyorum canım. Ve çileden çıkıyor bu beni. Olga María hakkında varsayımlar üreterek ortalıkta dolaşan şu boşboğazın kim olduğunu bilmek için neler vermezdim. Bana kalırsa, ikisinden biri olmalı: ya Cheli ya da Conchita. Onları saçma sapan varsayımlarda bulunup ahkâm kesmekten kaçınmaları konusunda -özellikle de polise- uyarmıştım, anlaşılan mesajı almamışlar. Bugünkü son ayinde gördün mü onları? Küçük masum güvercinlere benziyorlardı. Ama o ikisinden biri kalleslik ediyor, adım gibi eminim bundan. Uyarmak için iki kez uğradım butiğe. Merak etmememi, Dona Olguita'nın -Olga María'ya hâlâ böyle diyorlar- itibarını hiçbir koşulda zedelemeyeceklerini söylediler bana. Ama bu tipleri iyi bilirim ben, masumiyet numaralarıyla gözümü boyayamazlar benim. Yerli yersiz konuşanın kim olduğunu bir keşfedeyim, o zaman görecekler benim kim olduğumu. Sürtükler; düşündükçe öfkeden köpürüyorum. Ve sonra Şube Müdürü Handal, Olga María'yı bir kanepeye cıvılcıplak uzanmış halde gösteren -ama mahrem yerleri görünmüyordu- bir fotoğraf çıkardı. O fotoğrafı José Carlos'un çektiğine şüphe yoktu. Yemin ederim, bir süre şoktan çıkamadım canım. Olga María hiç söz etmemişti bana bundan. İnanılır gibi

değil. Doğrusu bana daha çok güvendiğini sanıyordum, sırlarını kendine saklıyormuş meğer. Hiçbir şey anlayamıyorum. Beni şaşkınlıktan dilini yutmuş, ağzı açık kalmış halde gören Şube Müdürü Handal zevkten dört köşe olmuştu. Ta ki ben ona o fotoğrafı nereden bulduğunu soruncaya dek. Beni dize getirdiğini sanıyordu, çünkü yanıt vereceği yerde sorgulamaya girişti beni: Ona yalan söylememeli, eğer o fotoğrafın varlığından haberdarsam bunu kabul etmeliydim, onlarla yapacağım işbirliği en yakın arkadaşımın cinayet soruşturmasının ilerlemesi bakımından hayati bir önem taşıyordu. Ve şu "yakın arkadaş" kısmını öyle bir vurguladı ki, hiç hoşlanmadım bundan. Ama sonunda kendimi toplamayı başardım. Ve onun düpedüz bir hırsız olduğunu, o fotoğrafı hiç kuşkusuz bir yerden aşırması olduğunu, onu başka bir yoldan elde etmiş olamayacağını söyledim ona. O ise kayıtsızca, fotoğrafı Olga María'nın kişisel eşyaları arasında bulduğunu belirtti. Beni iyiden iyiye budala yerine koyuyordu bu adam: Olga María'nun öyle bir fotoğrafı, Marito'nun bulması riskine karşın evde tuttuğuna inanmamı bekliyordu, düşünsene! Açtım ağzımı yumdum gözümü: Ona inanmadığımı, hikâyelerini başkalarına saklamasını, o fotoğrafın montaj olduğunu, günümüzde gelişmiş bilgisayar programlarıyla her şeyin mümkün olduğunu, onun José Carlos'u Olga María cinayetine bulaştırma amacını taşıyan o kirli tuzağına düşmemi beklememesini söyledim. Zavallı José Carlos. Olga María'ya öyle âşıktı ki, ona şantaj yapmak aklının ucundan bile geçmezdi. Besbelli bu Şube Müdürü Handal José Carlos'un stüdyosunda bir arama yapmış, o fotoğrafı bulmuş ve beni tuzağa düşürmeye çalışmıştı. Evet, planı bu olmalıydı. Yuca konusuna döndüğünde hemen anladım bunu: Bu kez de Yuca'yla Olga María'nın ilişkileri hakkında ne bildiğimi soruyordu bana. Ona "Bu ne küstahlık!" dercesine bakmakla yetindim. İşte o zaman, sona sakladığı en zalimce kozunu oynadı: Señora Berrenechea'nın, kocasıyla Señora Trabanino'nun gönül macerasından rahatsız olduğunu düşünüyor muydum? Vay hayvan! O domuzun "gönül macerası" sözcüklerini nasıl da iştahla telaffuz ettiğini görecektin. Ayağa fırlayıp derhal evimi terk etme-

sini ve bu arada da ayağını denk almasını, çünkü eğer Kati'ye bu şekilde kara çalmaya devam edebileceğini düşünüyorsa başının büyük dertte olduğunu, kızını Olga María cinayetine dahil etmeye çalışan birinin varlığından haberdar olduğunda Don Federico Schultz'un nasıl bir tepki vereceğine dair en ufak bir fikri olmadığını söyledim ona. Daha doğrusu, avaz avaz bağırdım canım. Yuca konusunda daha da dikkatli olmasını, çünkü komünistlerle işbirliği yapan bir polisin onu Olga María cinayetine bulaştırmak için etrafa yalanlar yaydığı konusunda kendisini uyardığımı da ekledim. Ve blöf değildi bu canım. Cenaze günü Yuca'yla konuşurken, Kati'nin yanından usulca uzaklaştırıp, Şube Müdürü Handal'ın kurduğu kumpastan söz etmiştim ona. Baktım Yuca'nın etekleri tutuştu. O polisin Olga María'yla ilişkilerinden nasıl haberdar olmuş olabileceğini sordu bana. Nereden bileyim ben? Ama gerekli önlemleri alması konusunda uyardım onu. Emniyet Müdürü de, İçişleri Bakanı da Yuca'nın arkadaşı; Şube Müdürü Handal'ı hâlâ bu soruşturmadan almamış olmalarına şaşıyorum doğrusu. Sana bunları anlatıyorum ama sakın sen kimseye tek kelime etme canım, çok hassas konular bunlar çünkü. Bir dakika, bir dakika bekler misin, annem bana bir şey işaret ediyor. Televizyonumu açmamı söylüyor, haberlerde Olga María cinayetine ilişkin son gelişmeleri veriyormuş. Bakayım, evet, Kanal 2'de. Normalde haberleri izlemekten nefret ederim, bana çok sıkıcı gelir; varsa yoksa politika. Fakat Olga María'nın başına gelenlerden beri gözüm kulağım televizyonda. İşte buldum. Sen de bakıyor musun canım? Bak şu hayvana, gerçekten de tam bir canı tipi var! Onu her görüşümde daha da canavarlaşıyor gözümde. Soyapango'da geniş çaplı bir operasyonla ele geçirdiler onu. Acahuapa taburundan eski bir çavuş. Kızların tasviri sayesinde teşhis ettiler: Bu ülkede Robocop'a benzeyen kaç asker bulabilirsin ki? Orospu çocuğu, lanet olası canavar. Yazık ki bu ülkede ölüm cezası yok. Kurşuna dizmeliydiler onu canım, tıpkı Guatemala'da yaptıkları gibi. Kurşuna dizilen son yerliyi gördün mü televizyonda? Ne yapacaklarını düşünüp taşınmakla vakit kaybetmiyor onlar: Eğer yerliysen ve suç işlemişsen, kendini duvarın önünde

buluyorsun. Tam da olması gerektiği gibi. ABD gibi daha çağdaş ülkelerde ölüm cezası uygulanırken, burada niye uygulanmasın ki? Böyle bir adam ıslah olur mu sence? Babama bakılırsa, bu ülkede ölüm cezası olmamasının suçlusu rahipler. Bu konuda ona katılıyorum: Bunun gibi bir düzine şerefsizi duvara dizsen, masum insanlara dehşet verici kötülüklerini salmadan önce iki kez düşünürler inan bana. Canavarlar akıldan mantıktan anlamaz. Şu canice bakışlarla, bambaşka bir adama dönüşebileceğine inanıyor musun sen? Vurup geçmeliydiler onu, ne yargı ne bir şey. Evet, tabii, önce azmettiricinin adını vermeli, gerçi bu cins bir köpek sahiplerini asla elevermez ya. Neyse, Şube Müdürü Handal'ın ziyaretinden söz ediyordum sana. Ben öyle bağırıp çağırınca derhal kalkıp gidecek sandım, oysa yerinden bile kıımıldamadı. Yanındaki şu Villalta denen dedektif ise, ki yüzüne baksan o Robocop piçinin kardeşi sanırsın, azarı yemiş bir köpek yavrusu gibi korkudan az daha kanepe'nin altına girecekti. Ne insanlar var! Ne diyordum, evet, bu Şube Müdürü Handal, sanki kendisine bağırıp çağırmamışım da iltifat etmişim gibi, gözlerini bana dikip koltukta sakın sakın oturmaya devam etti. Sonra yeterince içimi döküp dökmediğimi sordu, oturmamı rica etti ve beni tekrar tekrar rahatsız etmemek için görüşmeyi tamamlamak istediğini söyledi. Bunu öyle sakın bir tonda söyledi ki, yelkenleri suya indirdim. Ve kulak verdim ona. O da anında Yuca, Kati ve Olga María konusuna geri döndü. Asla kimse'nin özel hayatını yargılamak gibi bir niyeti olmadığına -hele bu kişi böylesine vahşice katledilmişse- dair güvence verdi bana, fakat onun işi, soruşturmanın tüm olası eksenlerinin üstünden geçip onları teker teker çürütmekti ve söz konusu eksenlerden biri de -yeğâne ya da en önemli eksen olmamakla birlikte- bu cinayetin bir aşk cinayeti olabileceğine işaret ediyordu. Olga María'nın José Carlos ve Yuca'yla ilişkilerine dair elinde güvenilir bilgi olduğunu, benim bu konuya girmekten kaçınmamı, arkadaşımın özel hayatını şiddetle savunmamı anlayışla karşıladığını, ne var ki, elindeki verilerin benim bu ilişkilerden haberdar olduğumu gösterdiğini söyledi bana. Bu Şube Müdürü Handal benimle öyle yumuşak, öyle

dostane bir şekilde konuştu ki, yeniden bağırp çağırmaya başla-
yamadım canım. Tek yapabildiğim, bu bilgiyi ona kimin verdiğini
sormak oldu. Kaynaklarını açıklayamayacağını, mesleğinin gizlilik
prensiplerinin bunu gerektirdiğini, benim ona söyleyeceğim her
şeyin de benzeri bir ketumlukla korunacağından emin olmamı söy-
lemekle yetindi. Benimle görüşmesinin amacı tam olarak, Olga Ma-
ría'nın arkadaşlarıyla ilişkilerinde biraz daha derinleşebilmektir; bir
skandala yol açmak için falan değil, o soruşturma ekseninin üstün-
den geçip mümkünse üstünü çizmek için. Böyle söyledi. Ve onun-
kinin apolitik bir iş olduğunu ve Don Gastón Berrenechea'nın
itibarıyla oynamak gibi bir niyeti olmadığını da -kaldı ki, karısı-
nunkiyle hiç- ekledi. Belki bütün bunlardan yorgun düştüğümden,
belki bunları bana söylerkenki yumuşak ses tonundan ya da so-
nuçta adam işini iyi yaptığından -katili yakalamıştı ya işte-, so-
nuçta, sorularının çoğunu yanıtlamaya başladım. Evet, José Carlos
Olga María'ya âşıktı, birkaç kez onun stüdyosunda buluştular ve
Marito bu konuda hiçbir şey bilmiyor dedim. Ve müstehcen fotoğ-
raflar ya da şantaj konusunda bilgim olmamakla birlikte, José Car-
los'un bu türden bir şey yapabilecek biri olmadığını altını çizdim.
Sonra da, eğer konuşmaya devam etmemi istiyorsa, Olga Ma-
ría'nın fotoğrafını nasıl elde ettiğini söylemesi gerektiğini belirttim.
Bana bu bilgiyi veremeyeceğini yineledi. Başka fotoğraflar da var
mı, yoksa tek fotoğraf bu mu diye sordum. Ama o sessizliğini ko-
ruyunca, ben de ağzımı açmadım canım. Görüşmenin sona erdi-
ğini, mümkünse artık gitmelerini, çünkü kendimi yorgun
hissettiğimi söyledim onlara. Annem geliyor yine. Bekle bir dakika.
Brezilya dizisinin başlamak üzere olduğunu haber veriyor. Evet,
inanmayacaksın ama birlikte izliyoruz onu. Annemin bunca cüret-
kâr sahnelerle dolu, bunca erotik bir dizinin müptelası olacağına
ben de rüyamda görsem inanmazdım canım. Oysa benden bile
daha çok sardırır, tek bir bölümünü bile kaçırmadı. Ben hastasıyım
o dizinin. Hizmetçilere layık o Meksika süprüntüleriyle hiç ilgisi
yok. Gerçi fazla uzun sürmesi içimi sıkıyor, bazen hiç bitmeyecek-
miş gibi geliyor. Favorimin kim olduğunu sorarsan, şu Holofernes;

ne seksi, ne inanılmaz şey o öyle, çok yakışıklı, tek kusuru o berbat ismi, gerçek hayattaki adı ne kim bilir. Holofernes olmasa, arunda vazgeçerdim o diziden. Aslında daha başlamasına on dakika var, zaten hep iki ayağımızı bir pabuca sokar şu annem. Her neyse, yorgun numarası yaptım, daha fazla konuşmak istemediğimi söyledim, fakat bu Şube Müdürü Handal başladığı işi tamamlamaya kararlıydı, çünkü yerinden bile kımldamadan Olga María'nın José Carlos ve Yuca'yla yaşadığı ilişkilerin zamansal olarak birbirleriyle çakışıp çakışmadığını, hangisinin önce geldiğini, o ikisinin birbirlerinin varlığından haberdar olup olmadığını, Marito'nun bir şeylerden kuşkulunup kuşkulunmadığını ya da bir şey bilip bilmediğini sordu bana. Ona fazla ayrıntıya girmeden de olsa aşağı yukarı bildiğimiz her şeyi anlattım, çünkü sonuçta adamın elinde o bilgiler vardı ve aptalı oynamam hiçbir işe yaramazdı. Gastón Berenechea gibi yüksek politik ve ekonomik çıkar ilişkileri içindeki bir adamın, başına bin tane dert açacağını bile bile, âşık olduğu kadını öldürmek üzere birini kiralamış olabileceğinden şüphelenmek için budala olmak gerektiğini vurguladım. Ve şunu söyledim ona: Olga María'nın ölmesinde çıkarı olan son kişi Yuca'ydı, bundan emin olabilirdi. Sonra bana Kati hakkında sorular sordu Handal. Fakat onun, kocasıyla Olga María arasındaki ilişkiden haberdar olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Haberdar olsa da umursayacağını sanmam ya. Varlığına katlanamadığın kocanın o kadınla mı yoksa bu kadınla mı çıktığının ne önemi var? İnsan sormaya bile tenezzül etmez canım. Benim başıma gelmişti. Tabii Alberto o denli sıkıcıdır ki, hiçbir kadını kendisiyle çıkmaya razı edebileceğini sanmam, tabii banka cüzdanını göstermediği sürece. Bu yüzden Şube Müdürü Handal'a, onun o, kendi deyimiyle "aşk cinayeti"ne işaret eden soruşturma ekseninin pek anlamlı olmadığını söyledim. Olga María'nın ölümünde ne José Carlos'un, ne Yuca'nın, ne Kati'nin, ne de Marito'nun -hele onun hiçbir çıkarı olabilirdi çünkü. Benim vardığım sonuç buydu canım; ne var ki, daha sonra, insanın başkalarının hislerinden ya da düşüncelerinden nereye kadar emin olabileceği üzerinde düşünmeye koyul-

dum. Olga María'ya baksana: José Carlos'un çektiği çıplak fotoğraflarını bırak bana göstermeyi, sözünü bile etmedi onların! Ya Yuca, panik ataklarından biri sırasında, aşırı derecede kıskançlık ve bir kadın tarafından ölesiye aşağılanmanın uçurumunda, elinin altındaki o muazzam güçle neler yapmaya muktedir değildi ki? Polisle yaptığım görüşme sonucunda kafam inanılmaz şekilde bulanmıştı. Kati'yle ilgili de, Tanrı esirgesin, -hep o polisin öne sürdüğü o iğrenç fikirler yüzünden- korkunç şeyler geçmeye başlamıştı aklımdan; sözgelimi Kati'nin, Yuca'yla Olga María'nın ilişkilerinden haberdar olup, sırf Yuca'nın başına çorap örmek için böyle bir cinayeti planlamış olabileceği gibi. Şube Müdürü Handal'la görüşmemiz sonrasında, işte böyle, üst üste biraz fazla gerilim filmi izlemişçesine fantezilere gömüldüm. Düşün ki, Olga María'nın ölüm fermanını bizzat Don Federico'nun imzalamış olabileceği bile geçti aklımdan, bir taşla tam üç kuş vurmak için: Damadını deliye çeviren kadının işini bitirmek, kızının evliliğini kurtarmak ve şüpheler muhtemelen Yuca üzerinde toplanacağından onun elini kolunu biraz daha bağlamak için. Evet, biliyorum canım, bunlar yalnızca birer fantezi, böyle şeyler ancak televizyon dizilerinde olur. O işgüzar, o entrikacı polis işte bu hale getirdi beni. Gitmeden önce, "aşk cinayeti" dışında başka hangi soruşturma eksenleri olduğunu sordum ona, belki konuyla ilgili bir katkı olur diye. Ama herifçioğlu bana küçücük bir ipucu bile vermeye yanaşmadı, kayda değer bir bilgiye ulaşırsa ya da benimle yeniden görüşme ihtiyacı duyarsa arayacağını söylemekle yetindi. Böyle söyledi; "yeniden görüşme", sanki bu gerçekte bir sorgulama değilmiş gibi. Ve soruşturmaya katkı yapabilecek herhangi bir şey anımsayacak olursam ona ulaşabilmem için kartvizitini uzattı bana. Kafamı karıştırmaya geldi buraya o domuz. Bütün sabah, neredeyse öğlene dek evden çıkmak bilmediler. Sayelerinde bütün bir öğleden sonrayı allak bullak geçirdim. Görmüyor musun? Marito hakkında bile kötü kötü şeyler geçmeye başladı aklımdan, sanki zavallının yeterince derdi yokmuş gibi. Bazen zihnine söz geçiremiyor insan: Acaba Marito'nun bir sevgilisi var mıydı, Olga

María'nın Yuca'yla yaptığı kaçamaktan haberdar mıydı, haberdar idiyse bunu ondan kurtulmak için kullanmış ve ipuçlarını Yuca'ya yönlendirip sigorta parasına konmuş olabilir mi gibi şeyler düşünecek kadar ileri gittim. Evet canım, utanç verici olduğunu biliyorum. Böyle bir şey düşünebildiğim için suçluluk da duyuyorum. Hepsi de bu Şube Müdürü Handal'ın suçu. Bu yüzden, öğle yemeğinden sonra kalkıp Doña Olga'nın evine kızları görmeye gittim, şu sıra ortalık öyle karışık ki kızlar zamanlarının çoğunu anneannelerinin yanında geçiriyorlar, ama Marito hiç değilse yemeklerde onlarla olmaya çalışıyor. Evleri onlara artık sadece Olga María'nın öldürülüş anını anımsatıyor. O canavarın annelerini öldürdüğü salona girmek o iki küçük kız için ne denli azap verici olmalı, düşünsene. Hiç doğru değil bu. Marito'ya da söyledim bunu, o evi bir an önce sat dedim. Aksi halde kızlar asla bu travmanın üstesinden gelemeyecekler. Bu vahşeti unutabilecekleri, geride bırakabilecekleri başka bir evde, başka bir mekânda yaşamaları gerek. Marito bana hak veriyor. Fakat bu evi satın başka bir ev satın almak o kadar da basit bir iş değil, birkaç ay alabilir. O arada en iyisi kızların Doña Olga'nın yanında kalıp, evlerine yalnızca giysilerini, oyuncaklarını almak üzere uğramaları; ne denli az giderlerse o denli iyi. Bu arada, en zor durumdaki kişiye, hizmetçi Julita: Doña Olga'nın evinde kalamıyor, hem yer darlığından hem de Olga María'nın evini boş bırakmamak için, etrafta kol gezen hırsızlar fırsattan istifade soyup soğana çevirmesinler diye. Orada yapayalnız zavallı, çünkü Marito eve neredeyse sadece uyumaya gidiyor. Zavallı Julita'cık, çok acıyorum ona, anılarla dolu o evde tek başına, her köşesinde Olga María'nın varlığı hissedilirken, yapacak pek bir işi de olmaksızın, kızlardan uzakta, hayaletlere karışmış gibi. Korkunç bir durum canım. Doña Olga da benimle aynı fikirde. Bu öğleden sonra kızları görmeye gittiğimde konuştuk bunu. Hizmetçi Julita konusunda bir şey yapmak gerek, onca yıldır yanlarında, artık aileden biri gibi. Ne var ki, şu an için yapacak bir şey yok. Ne Sergio'yla Cuca ne de Doña Olga yanlarına alabiliyorlar onu. Kızların bakımını üstlenmesi için, Marito'nun başka bir eve taşınmasını ve

kızların yeni evlerine yerleşmelerini beklemesi gerek. Fakat o zamana dek kadıncağız aklını oynatabilir, beni en çok korkutan da bu. Annem geliyor yine. Bir dakika. Brezilya dizisi başlamış, onu haber veriyor. Artık telefonu kapatsam iyi olacak, yoksa rahat vermez bana. Daha sonra ararım seni ya da eğer bu gece dışarı çıkarsan, yarın sabah. Bu Şube Müdürü Handal'ın şüpheleriyle ilgili başka şeyler de geldi aklıma, Olga María'nın ölümünün ardında kimlerin olduğunu bulmamıza yarayabilecek bazı fikirler, sana onlardan söz etmek istiyorum, ama böyle iki arada bir derede değil, senin de fikrini almak istiyorum çünkü. İpuçlarını araştırması için o polisi aramayı bile düşünüyorum. Ama bunlar son derece hassas konular, en iyisi daha sonra konuşalım. Tamam o halde. Güle güle.

4. Balkon

Ne hoş bir yer değil mi burası canım? İkinci gelişim bu benim. Bir ay kadar önce aynı masada Olga María'yla oturuyorduk. Avrupai atmosferi çok hoşuma gidiyor, San Salvador'da olduğunu unutturuyor insana; tek eksiği kliması. Caddeye bakan bu cepheyi yeğliyorum ben, her masanın kendine ait ufacık bir balkonu var. Yalnızca, bölge biraz tekinsiz geliyor bana, daha nezih bir semtte olsaydı keşke, ama çok da sorun değil. Vızır vızır işleyen trafiğe baksana. Caddenin karşısındaki şu alışveriş merkezi de ne çirkin, ne ucube, tam hizmetçilere göre. Bu arada, buranın sahibinin Mirna Leiva olduğunu biliyor muydun? Hani şu Amerikan Koleji'nden sınıf arkadaşımız. Bugün göremiyorum onu, geçen sefer barın arkasındaydı. Malum sorunlar nedeniyle uzun yıllar yurtdışında yaşadı. Onu komünist diye tutukladıklarını anımsıyorsun değil mi? Zavallı Mirna. Yıllar yılı Madrid'de kaldı. Ailesinin kökleri oraya dayanıyordu. Bir dönem üçümüz -Olga María, o, ben- çok yakındık, on üçümüzde falan, sanırım liseye girmeden önceydi, ama sonra uzaklaştık, özellikle de Mirna'nın tutuklanmasından ve o büyük skandalın patlamasından sonra. Nasıl oldu da komünistlere bulaştı anlamıyorum canım. Kahve plantasyonları olan, iyi bir aileden geliyor. Ailesinin onu reddetmesiyle, zavallının hayatı kaydı. Ama şimdi bu iş sayesinde iyice doğrulttu belini. Gerçek bir başarı öyküsü. Burada şarapla yemeğin fiyatı sudan ucuz ve her kuruşuna değiyor canım. Olga María'yla bir gece gelmiştik. Peynir ve soğuk et tabağının yanında bir şişe beyaz Fransız şarabı ısmarladık. Enfesti doğrusu. Epeyce lafladık, sanırım uzun

uzun son çene çalışımıydı o. O gece siyah mini eteği ve yüksek topuklu çizmeleriyle göz alıcıydı. Çok etkileyici ve daha önce hiç görmediğim denli baştan çıkarıcıydı. Önce mekâna bir göz attık; öteki bölümde, barın arka tarafında, tek başına gelip de karıştırmak isteyebilecekler için yabancı gazete ve dergiler vardı. Sonra bu masaya yerleştik. İlk başta, Yuca'yla yaşadığı büyük düş kırıklığı ve Marito'yla ilişkilerindeki sorunlardan dolayı oldukça durgundu Olga María, ama birkaç kadehten sonra açıldı, neşesi yerine geldi, her zamanki tatlılığına kavuştu. Buranın garsonları dikkatini çekti mi? Birbirinden yakışıklı ve seksi üniversite öğrencileri. Mirna'nın onları, kadın müşterilerini mekâna bağlamak için özel olarak seçtiği söyleniyor. Ağzı olan konuşuyor işte canım. Gerçi Mirna'nın yerinde olsaydım, onları şöyle bir elden geçirme dürtüme direnebilir miydim bilmem. Şu ilerdeki, Olga María'yla geldiğimizde bizimle ilgilenen garson. Çok yakışıklı değil mi? Yanılmıyorsam adı Rodolfo'ydu. O gece Olga María'yı görecektin! Bu Rodolfo'yla konuşmalara doyamadı. Ne zaman yakınımızdan geçecek olsa, yanına çağırıp soru yağmuruna tutuyordu onu. Öyle ki, küçük sersemin eli ayağı birbirine dolaştı. Çakırkeyif bir Olga María'yla başa çıkmak her babayiğidin harcı değildi canım. Çocuk bize tıp fakültesi ikinci sınıfta olduğunu, buradaki garsonların hemen tümünün üniversiteden arkadaşı olduğunu ve sevgilisi olmadığını söyledi. Ama şimdi bize o değil, bak, bu taraftaki garson bakacak. O da hiç fena sayılmaz doğrusu. Ne almak istersin? Saat daha beş buçuk, şarap için çok erken. Kapuçinoyla bir parça elmalı turta istiyorum. Ve bir bardak da su; duydunuz mu beni? Alık suratı var bunda canım. Hey, baksana, şu kırmızı arabadaki Cuca değil mi? Evet, elbette o. Kentin bu bölümünde ne işi var ki onun? Zavallı Cuca'cık, Sergio için ne kadar da yetersiz. Öyle yakışıklı bir adam nasıl olur da mutluluğu bu kadının kollarında bulur anlamıyorum; Cuca gerçekten iyi biri, o ayrı konu. Her neyse, o gece Olga María'yla nasıl eğlendik bilemezsin. Hatta sonunda ipin ucunu da biraz kaçırdık galiba; ama kimse duymasın diye alçak sesle, fısır fısır. O çıtır garsonu yanımızda götürmemizi, onu yiyip bitirmek

istediğini söylüyordu Olga María. Evet canım, şişede durduğu gibi durmuyor. Sonra, ikimiz aynı adamla yatağa girsek nasıl olurdu diye sordu bana. Delirmiş gibiydik. Aslında Olga María şaşırtıyordu beni; her zamanki ölçülü, mükemmel, ağırbaşlı, sakıngan kadın gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti; birkaç kadeh şarap, içinde saklı olan bir başka beni açığa çıkarmıştı sanki, bilemiyorum canım, ama rahat ve mutlu görünüyor, Marito'yla ilişkilerinden, kızlardan ya da işten güçten söz edecek yerde, o çıtır garsonla neler yapacağımız, onu aramızda nasıl paylaşacağımız üzerine hayaller kuruyordu. Sonradan düşündüğümde, o geceki ruh halinde, Yuca'yla işlerin yürümemesi sonucu yaşadığı hüsranın da payı olabileceği sonucuna vardım. İnsanın her gün karşılaşmadığı sorular soruyordu bana. Sözelimi, en çılgın cinsel fantezim neydi, ama en çılgını, bana muazzam bir haz yaşatacağını hayal ettiğim ve erişilmesi -eğer olanaksız değilse- çok çok güç olan. Evet, doğru söylüyorum, işte tam bu masada. Bence bu garson onun tutkularını ateşledi ya da bilemiyorum kim bilir ne. Kapuçinolanımız geliyor. Bu da hoş çocuk ama, Olga María'nın o geceki hislerini ateşlemiyor insanda. İnan bana. Onu o denli mutlu son görüşümdü, sanki öleceği içine doğmuş ve hayatı dolu dolu yaşamak ister gibi. Kendi cinsel fantezisinin, ölmeden önce denemek istediği şeyin -inanılır gibi değil canım, hâlâ kulağımda şu sözleri: "Ölmeden önce denemek istediğim şey!"- aynı anda iki erkekle yatağa girmek olduğunu söyledi bana. Bu hepimizin fantezisi değil midir zaten? Yoksa senin değil mi? Peki hangi ikiliyle diye sordum, çünkü yatağa iki tıpsız ahmakla girmekle, içinin gittiği iki yakışıklıyla girmek arasında dağlar kadar fark var. Trafik iyice sıkıştı. Günün en keşmekeşli saati bu. Şu tıkanıklığa baksana. Bu araba seli başlıbaşına, strese sokuyor insanı. Umarım biz çıkana dek biraz boşalır ortalık. Bana ne yanıt mı verdi? O anda aklında yalnızca o garsonun olduğunu söyledi, hani şu Rodolfo'nun. Zavallı Olga María. Ne denli seversen sev, kaç çocuğunuz olursa olsun, on yıldır aynı adamla yaşamak berbat bir şey olmalı. Hep aynı şekilde düzüştüğünüzü düşünsene, tekdüzeleşmesi kaçınılmaz çünkü. Benim Alberto'yla

yaşadığım tam da buydu ve bir yılı zor tamamladık. Kâbus gibiydi. Ama Alberto tam anlamıyla özel vaka. O adamla nasıl olup da birlikte oldum bilmem. Tanrı'ya şükür ki kurtardım yakamı. Hayal gücünün zerresi yoktu adamda: hep ben üstte olmak zorundaydım, o hiç inisiyatif almazdı. Bana kalırsa, hayatında seks olmadan da gayet iyi idare eder o adam. Üstte olmaya bayılırım, ama kural haline gelince değil. Yemin ederim, çekip çevirmek hep bana düşerdi. O sadece, üstünde atleti, ayaklarında çoraplarıyla, bir kalastan farksız, uzanmış olurdu yatağa. Evet tabii; çoraplarıyla atletini çıkarırsa üşüteceğini iddia ederdi. Ne feci bir durum. Tüm finansçılar böyle hanım evladı mıdır bilmem, bilmek de istemem zaten. Kapuçino nefis, değil mi? Gerçek kapuçino olduğunu anlıyorsun; çoğu yerde, bildiğimiz kahveyi az sütle çırpıp kapuçino diye yutturuyorlar, bir şeye benzemiyor. Turtadan da alsana canım, tek kelimeyle enfes. Dur şu çocuğa tatlıyı burada mı yaptıklarını sorayım. Hayır mı? Anlamıştım zaten. Olga María'yla geldiğimizde tatlıların tadına bakmamıştık; sadece şarap, peynir ve soğuk et. Ne diyordum, Olga María işte o aşırı serbest ruh halindeydi. İlişkilerinin daha en başında Marito'ya iki erkekle birden yatma fantezisinden söz açtığını, ama Marito'nun onunla birlikte havaya girecek yerde bozuk çaldığını söyledi bana. Ah, şu erkekler ne ahmak oluyor. Bu arada, Marito'nun da aziz olduğunu falan sanma. Tamam, Alberto'yla uzaktan yakından ilgisi yok, ama şurası bir gerçek ki, erkekler bir kadını elde ettikten sonra yan gelip yatıyorlar. Olga María, hep aynı merasimi sahneye koyan Marito'dan bıkip usandığını -yatağı kastederek- söyledi bana: Ellerini kremliyor, Olga María'nın bacaklarına masaj yapmaya başlıyordu, masaj kalçalara doğru ilerliyordu, ta ki aleti dikilene dek ve sonra da Olga María'nın üstüne çıkıyordu. Hep aynı sırayla. Bunu anlattığında, sızlanmaktan vazgeçmesini, bir erkeğin sevişmeden önce bir kadına masaj yapmasının göz yaşartıcı bir şey olduğunu söyledim ona. Ve kim bilir kaçınıcı kez, Alberto'yla yaşadığım deneyimleri anlatmaya koyuldum. Doğrusu şimdiye dek hiç kimse o işe bu şekilde, bacaklarıma masaj yaparak girişmedi benim. Fakat Olga María krem-

den nefret ettiğini ve onu becermeden önce bacaklarına masaj yapacak bir adam istemediğini söyledi bana. Şimdi anlıyorum onu: On yıl boyunca hep aynı şeyi yaparlarsa sana, sonunda delirirsin böyle işte. Bu yüzden Julio Iglesias'la ve José Carlos'la olmak o denli iyi geldi ona, onca zamandır bir tek Marito'yla olmaya katlandığı için. Ve şimdi düşününce, Yuca'yla yaşadığı büyük hüsranın da nedeni bu olmalı. Düşün ki, adamın olanca eril gücü ve düşgücüsü üzerine atılmasını beklerken, sonuçta uyuşturucunun etkisiyle aletin bile dikilmediği ortaya çıkıyor. Bu durumda pekâlâ içerleyebilir bile ona insan. Yuca'dan söz açılmışken, sana asıl anlatmak istediğim şeydu: Bu cinayeti, Yuca'nın politik düşmanlarından biri, Şube Müdürü Handal'ın "aşk cinayeti" hipotezinden hareketle onu bu işe bulaştırarak politik kariyerine zarar vermek üzere tezgâhlamış olabilir gibi geliyor bana. Sana da mantıklı gelmiyor mu bu? Epeyce düşündüm üzerinde. Olsa olsa bu türden bir amaç uğruna birileri böyle bir barbarlığa kalkışmış olabilir bana kalırsa. Onu vuran o hayvanın eski bir asker, Acahuapa taburunun özel eğitimlilerinden olduğunu biliyor muydun? Belki de o vicdansız askerlerden biri verdi cinayet emrini. Evet canım, şimdi-lerde politikaya atılmak isteyen bir yığın asker var, savaş bittiğine göre eskisi gibi çalıp çırpma devam edemeyeceklerini görerek değişen koşullara ayak uydurmaya çalışıyorlar. Bu çok hassas bir konu. Başta Şube Müdürü Handal'a söz etmeyi düşündüm bundan, ama ya o da işin içindeyse, ya soruşturmayı "aşk cinayeti" yö- rüncesine sokacak ipuçlarını tam da bu amaçla, Yuca'yla zavallı Olga María'ya çamur atmak için arayıp duruyorsa? Düşündükçe hop oturup hop kalkıyorum. Ama Yuca ilk kez iftiraya uğramıyor. Mirna'yı komünistlikten tutukladıklarında da, her şeyin Yuca'nın başının altından çıktığı, Mirna'yı onunla yatmayı reddettiği için gammazladığı, gerçekte Mirna'nın masum olduğu ve bu olayın Yuca'nın intikamından başka bir şey olmadığı söyleniyordu. Ben tek kelimesine inanmadım bunların, boş söylentiler diye baktım. Yuca'nın Mirna'ya böyle bir şey yapması için hiçbir neden yoktu çünkü. Oysa Olga María benimle aynı fikirde değildi: O sıralar ko-

münist avının Yuca'da sabit fikir haline geldiğini, her şeyi birbirine karıştırdığını ve sırf kötülük olsun diye Mirna'nın hayatını mahvetmiş olabileceğini söylüyordu. Onun hayatını gerçekten de mahvettiler canım. Zavallı Mirna üç gün ortadan kayboldu ve ancak ailesinin bazı yüksek mercilere baskı yapması sonucu kadınlar hapishanesine yolladılar onu. Ama Ulusal Muhafızlar'la ortadan kaybolduğu günlerde tecavüze uğradı. Böyle söylediler. Kim bilir kaç kez. Korkunç bir şey canım. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor: Hastalık kaynayan o irinli şeyi sana sokup çıkarak sırayla üstüne çullanan bir grup salyalı, iğrenç işkenceciyi gözünün önüne getirsene. Ben kusardım; öldürdüm ben. Zavallı Mirna. Serbest kaldığında Madrid'e yolladılar onu. Şimdilerde görünüşe göre beladan uzak duruyor, ama bir zamanlar yaptığı kızıl ün ve yarı sıyırmışlığı kısmen üstüne yapışıp kaldı. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, Mirna bir şeylere bulaşmış olmalı diyor babam. Bence de öyle ve Yuca tamamen bu işin dışında. Bir fincan bir şey daha içer miydin? Benim canım bir kadeh şarap çekti. Trafik hâlâ çok yoğun, daha fazla kahve içmek de istemiyorum, uykum kaçır sonra. Beyaz şarap iyi gider şimdi. Tabloları gördün mü? Duvarları süsleyen resimleri canım. Mekâna özgün bir hava katıyorlar, sanatsal bir hava. Gerçi resimden de hiç anlamam ya. Garson bu tarafa geliyor. Bir kapuçino daha ister misin? Olga María'nın öldürülmesini Yuca'nın politik düşmanlarının tezgâhlanmış olabileceğine dair fikrimi José Carlos'a da açtım. Dün öğlen. Birlikte yemek yedik. Anlatmadım mı sana? Harikaydı. Zona Rosa'daki Marea Alta Restaurant'ta. Hayır, onu ben aradım, bu Şube Müdürü Handal'ın Olga María'nın fotoğrafını nasıl ele geçirdiğini sormak için. Ama bunu ona damdan düşer gibi sormadım da, konuşmamız gerektiğini, o polisin beni sorguya çektiğini ve bununla ilgili konuşmak istediğimi söyledim. José Carlos stüdyosunu boşalttı bile, haftaya pazartesi Boston'a hareket ediyor. Beni öğle yemeğine davet etti. Öyle tatlı ki. Böylece benimle de vedalaşmış olacağını, çünkü bu hafta sonu eşyalarını toparlamak için deli gibi oradan oraya koşturması gerektiğini, temelli olarak gitmeye kararlı oldu

ğunu, artık bu ülkede yaşamayı düşünmediğini söyledi. Çok üzgündü canım. Nasıl olmasın ki? Bana söylediklerini duymalıydın. Çok sarsılmış zavallı. Böylece, artık stüdyosu falan olmadığından, Marea Alta'ya davet etti beni. Üzülmedim desem yalan olur canım, stüdyosuna gitmeyi yeğlerdim doğrusu. Ama harika vakit geçirdik. Bira içip istiridye yedik. Üstteki terasta. Oraya bayılıyorum ben; bir ağacın en tepe noktasının yüksekliğinden, oraya gizlenmişçesine, aşağıdan senin farkında bile olmadan geçip giden arabaları gözleyebiliyorsun. José Carlos'un bu Şube Müdürü Handal'la neler konuştuğunu ve o pis dedikoducunun bu kez hangi kafa karıştırıcı hipotezleri ortaya attığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ah, işte garson da şarabımı getiriyor. Nefis, buz gibi. Şuradaki diğer garsonun adı Rodolfo değil mi delikanlı? Evet, barın arkasındakinin. Bak, ben dememiş miydim? Buradan geçecek olursa, Olga María'nın başına gelenleri anlatacağım ona. Muhtemelen duymamıştır. Tabii ki anımsayacaktır onu. Deli misin, unutması mümkün mü? Olga María gibi bir kadın kolay kolay unutulmaz, hele bütün gece sana kur yapmışsa; dünya yüzünde böyle bir şeyi unutup gidecek erkek yoktur. Buraya gelmesini işaret edeceğim ona. Hayır, boşboğazlık değil bu. Her neyse, José Carlos'la öğle yemeğini anlatıyordum. Pat diye, bu Şube Müdürü Handal'ın Olga María'nın çırlıçıplak -ama mahrem yerleri görünmeden- kanepeye uzanmış olduğu fotoğrafını nereden bulduğunu sordum ona ve o fotoğrafı onun, José Carlos'un çekmiş olduğunu bildiğimi, beni uyutmaya kalkmamasını, o kanepeyi gayet iyi tanıdığımı, Handal gibi bir andavallının öyle bir fotoğraf imal etmesinin hiç de muhtemel olmadığını söyleyip benimle açık konuşmasını istedim. O polisin bana Olga María'nın çıplak fotoğrafını gösterecek denli alçalmasına şaşırmıştı José Carlos. O fotoğrafı tabii ki kendisi çekmişti: Olga María'nın stüdyoda olduğu bir öğleden sonra, şarap içerlerken aklına esip de çektiği bir serinin parçasıydı. Yeterince çakırkeyif olduklarında, José Carlos ona çırlıçıplak poz vermesini önermişti; ama bunlar yalnızca baştan çıkarıcı pozlar olacak, mahrem yerleri -ne meme uçları ne de cinsel organı- görünmeyecekti.

Böylece, bir makara filmin tamamını çektiğini, ama aynı günün gecesi Olga María'nın onu etekleri tutuşmuş bir halde arayıp, o fotoğrafları çekmelerinin büyük pervasızlık, korkunç bir hata olduğunu söyleyerek derhal o makarayı imha etmesini istediğini anlattı bana. Olanları José Carlos böyle anlattı. Olga María'ya, fotoğrafları kendi karanlık odasında bastığını, muhteşem olduklarını, ona da göstermek istediğini söylemişti. Ne var ki, Olga María gerçekten endişeliydi: José Carlos'un fotoğrafları ve makarayı imha etmesini istiyordu, malzeme masraflarını karşılamaya hazırdı, yeter ki o fotoğraflar derhal yok edilsindi; yaptıkları baştan sona delilikti ve bir daha onun fotoğraflarını çekmesine asla izin vermeyecekti. José Carlos'un dediğine göre, Olga María öylesine kendinden geçmiş ve öyle kararlı görünüyordu ki, fotoğrafları imha edeceğine söz vermekten başka çaresi kalmadı. Ve öyle de yaptı. Sadece -ah koca sersem-, albümünde hatıra olarak bıraktığı bir tanesi hariç. Ona göre, bu Şube Müdürü Handal'la av köpekleri, onun stüdyodaki eşyalarını arama izni falan olmadan elden geçirilmiş ve o fotoğrafa usulsüz yoldan el koymuşlardı. Aldıkları tek şey o fotoğraftı, fakat José Carlos onları ihbar edemezdi, çünkü Marito'nun onların ilişkilerinden haberdar olması anlamına gelebilirdi bu. Anlayacağın çok çetrefil bir durum canım. O polisler düpedüz haydut. José Carlos'un dediğine bakılırsa, onu son derece tehditkâr bir edayla sorguya çekmişlerdi, öyle ki her an onu tutuklayıp işkenceye girişebilecekleri fikrine kapılmıştı. İnanılır gibi değil canım: Olga María'ya şantaj yapmakla ve Olga María ihbar etmekle tehdit edince de onu öldürmek için adam tutmakla suçluyorlardı onu, düşünebiliyor musun? Zavallı José Carlos yıkılmıştı. Fakat o öğlen Marea Alta'nın terasında çok iyi vakit geçirdik. Koca koca, leziz mi leziz istiridyeler yedik. Benim gibi José Carlos'un da akıl sır erdiremediği şey, o polislerin Olga María'yla ilişkisinden nasıl haberdar oldukları. Butikte çalışan kızlardan, Conchita'yla Cheli'den şüphelendiğimi söyledim ona. Ama o bu konuda bir şey duymak istemiyor; tek istediği buradan gitmek ve bir daha da dönmek. Onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. Onu en çok alt üst eden

şey de, Olga María'yla Yuca arasındaki ilişkiyi öğrenmek olmuş. Şube Müdürü Handal, o lanet olası boşboğaz söylemiş bunu ona. José Carlos, Olga María'nın kendisini Yuca için terk ettiğini sanıyor; kırılmış, ihanete uğramış, küçük düşmüş hissediyor kendini. Ona gerçekten âşıktı canım. Olga María'nın onu Yuca için terk etmediğine ikna etmeye çalıştım José Carlos'u; onların ta kolej yıllarından beri arkadaş olduklarını söyledim ve bütün hikâyeyi anlattım ona. Ama bana inanmadı. O denli üzgün görünüyordu ki, gerçekte Olga María'yla Yuca'nın hiçbir zaman sevişmediklerini, bunu birinci elden bildiğimi, bana güvenebileceğini, onların arasında gerçek bir ilişkinin yaşanmadığını ifşa etmek zorunda kaldım ona. Anlayacağın dün bana psikolog, kırık kalp tamircisi rolü oynamak düştü canım. José Carlos öyle hassas biri ki; bir an geldi, gözleri yaşlarla doldu, sahici yaşlarla. Olga María'nın onu sevdiğini, hakkında daima çok iyi konuştuğunu, hatta bir keresinde bana onun mükemmel bir âşık olduğunu itiraf ettiğini söyledim ona. Onu biraz olsun mutlu edebilmenin tek yolu buydu canım. Ah, erkekler ve gururları. Olga María'nın öldürülmesini, bir düşmanın Yuca'yı politik anlamda yok etmek amacıyla tezgâhlanmış olabileceğine dair ne düşündüğünü sordum ona. Bir süre düşüncelere daldı. Ve sonra, eğer olaylar bu şekilde olduysa, asla gerçeği öğrenemeyeceğimizi, politikacılar arasındaki bu türden rezil ayak oyunlarının üstündeki örtünün hiçbir zaman kalkmadığını, bizzat Yuca'nın dahi olayların açığa çıkmasını önlemek için elinden geleni yapacağını söyledi bana. Bir kadeh şarap istemediğinden emin misin canım? Ve şimdi bana mantıklı gelen bir şey daha söyledi: Eğer Olga María'nın öldürülmesinin ardında Yuca'nın politik düşmanları varsa, bunu bilmezlikten gelmekte ve bu işi fazla eşele-mekte fayda vardı, çünkü bizim de hayatımız tehlikeye girerdi sonra. Ve bu durumda o bir an önce ortadan toz olmalıydı, çünkü o politikacılar muhtemelen kamuoyunun ilgisini başka yöne çekmeyi deneyeceklerdi ve bunun da kimsenin kefil olmayacağı bir fotoğrafçıyı günah keçisi yapmaktan daha iyi bir yolu yoktu. Zavallı José Carlos giderek daha çok kederleniyordu. Ama ben endi-

şelenmemesini, onun bu işe karıştığına kimsenin inanmayacağını, Şube Müdürü Handal'ın bile gerçekte onun peşinde olmadığını söyledim ona. Benim izlenimim bu yönde canım. Biraz yatışsın diye, ona da böyle söyledim; Marea Alta'nın terasında, insanda kalkıp doğruca sahile gitme arzusu uyandıran şu koca koca, iştah açıcı istiridyelerin başında. Ve işte o anda aklıma geldi ve José Carlos'a öğleden sonra için bir planı olup olmadığını sordum. Birkaç eşyanın paketlenmesi ve vedalaşmak üzere açacağı birkaç telefon dışında önemli bir işi olmadığını söyledi. Bizimkilerin sahildeki yazlığına gitmeyi önerdim ona. Önce dalga geçiyorum sandı. Oysa ciddiymdim ben: bir anda, kafamdan Olga María'yı ve ona dair her şeyi atıp, bir deniz kıyısında, hafifçe esen rüzgârın altında öylece oturmak istemişti canım. Ona şöyle açıkladım: Sahile gitmek, yaşadığımız bu kâbusu bir süreliğine unutmak ona da iyi gelecekti; biraz olsun gevşemesine ve bu ülkeyle vedalaşmasına deniznin sü-kûnetinden daha çok yardımcı olabilecek bir şey yoktu. Onu ikna etmem zor olmadı. Hesabı ödeyip çıktık ve benim arabamla ve büyük bir mutlulukla sahilin yolunu tuttuk. Ne harika vakit geçirdiğimizi bilemezsin canım. Ama dur da bir kadeh şarap daha söyleyeyim kendime. Sen de ister misin? Yoksa şişe mi ısmarlasak canım? Haklısın, daha çok erken, küçük şişe söyleyelim o halde. Baksana, nasıl da dolmuş burası. Bugünlerde çok popüler. Ne çok yabancı var değil mi? Dolup taşıyor her gece. Bu kentte bunun gibi bir yer bulmak kolay değil. José Carlos da seviyor burayı, pek çok kez geldiğini ve hatta Mirna'ya tabloları ve sanat fotoğraflarını sergileme konusunda fikir verdiğini söyledi bana. Elbette tanıyorlar canım; hatta Mirna'nın onunla yattığı söyleniyor. José Carlos'a sordum, ama sadece arkadaş olduklarını, Mirna'nın onun tipi olmadığını, zaten Olga María'yla birlikte olalı beri başka kimsenin ilgisini çekmeyi başaramadığını söyledi bana. Belki de, kim bilir. Ama dün öğleden sonra sahile doğru yol alırken, aramızda bir anlaşmaya vardık: Sıkıntımızı biraz olsun dağıtabilmek ve küçük gezintimizin tadını çıkarabilmek için, Olga María hakkında konuşmaktan kaçınacaktık. San Blas'a gittik canım. La Barra de San-

tiago'daki evi tabii ki daha çok seviyorum, ama orası çok uzak; bizim plan ise, öğleden sonra birkaç saatlik bir kaçamaktan ibaretti. Limana uğrayıp biraları aldık. Zavallı José Carlos: Olga María'dan konuşmuyorduk belki ama o hiç durmadan Marito'dan söz ediyordu. Tanrı aşkına. Nasıl bir suçluluk ve pişmanlık içinde olduğunu anlatamam sana. Ve büyük bir korku ve dehşet içindeydi: En çok korktuğu şey de, Marito'nun onunla Olga María arasındaki ilişkiyi öğrenmesi. Bana tekrar tekrar Marito'nun bu olaydan haberdar olup olmadığını sordu. Hiçbir fikrim yok ki. Ona da söyledim bunu. Bu konuda gaf yapabilecek tek kişi, Marito'ya gidip boşboğazlık edebilecek olan Şube Müdürü Handal. José Carlos da tam da bundan, o polisin Marito'ya Olga María'nın çıplak fotoğrafını göstermesinden korktuğunu söyledi bana. Bu yüzden ülkeden bir an önce çekip gitmek istiyor, öyle utanç verici, alçaltıcı bir duruma düşmemek için. Marito daima en yakın arkadaşlarından biri, belki de en yakın arkadaşı olmuştu. Ama erkekler böyleler işte canım. Kim dedi ona, en yakın arkadaşının karısının koynuna gir diye! Geride yalnızca ıstırap kaldı. José Carlos Marito'yla arkadaşlıklarından söz etti bana: Aynı bölgede oturuyor, aynı okula gidiyorlardı, hatta sınıf arkadaşlarıydılar. Düşünsene, bir ömür boyu omuz omuzaydılar. Daha önce Olga María'dan hikâyesinin tamamını dinlemiştim zaten. Bu yüzden San Blas'a varınca, Marito'dan konuşmanın bir anlamda yine Olga María'dan konuşmak demek olduğunu, dolayısıyla anlaşılmamızı çiğnediğini söyledim ona. Bana planlarından, Boston'da yapacaklarından söz etmesini istedim. Şu José Carlos gerçekten çok tatlı. Olga María'nun onda ne bulduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Son derece hassas biri. Ve dünyaya bakışı seninkinden benimkinden farklı da olsa, öyle enteresan ki. Sonuçta adam sanatçı. Boston'da onu bekleyen garanti bir işi olmadığını söyledi, ama bu onu kaygılandırmıyor, onu bir süre geçindirecek herhangi bir iş bulabileceğinden emin olacak kadar uzun süre yaşamış o kentte çünkü. Bundan sonrası için istemediği tek şey, reklamcılık sektöründe çalışmak; o ortamı katlanılmaz buluyor. Büyük çaplı bir sergi hazırlığına giriştiğini, en

parlak işlerinden oluşacak bir seçkiyle büyük liglerde şansını deneyeceğini söyledi bana. "Büyük ligler" dedi, beysboldan söz edercesine. Biraz daha şarap koymamı ister misin? Vay canına, şu tiplere baksana. Tanrı korusun. Şu gudubet de nereden çıktı? Ya şu mini etekli? Daha çok bir selülit satıcısına benziyor. Rezil olmak diye bir kavram kalmadı artık canım, pişkinlik diz boyu. Sahil harikuladeydi: ıpıssızdı, deniz çekilmişti. Hafta içi gitmenin iyi yanı bu, ayaktakımı olmuyor ortalıkta. Hafta sonu iğne atsan yere düşmez: El Majahual'li ne kadar dolandırıcı varsa San Blas'a hücum ediyor, ortalık yankesici ve fahişe kaynıyor. Niçin sahilin etrafını çevirmezler anlamam diyor babam. Eğer sahilde bir evin varsa, aşıracak bir şeyler ya da taciz edecekleri birilerini gözlerine kestirerek kıyı boyunca volta atan o hergelelere katlanmak zorundasın. Korkunç bir şey. Sahilin etrafını çevireceksin ki, El Majahual'li güruh San Blas'ı istila edemesin. Babam diyor ki, yasalar buna elvermiyormuş; yasaların canı cehenneme. Ama hafta içi çok sakın oluyor, dün öğleden sonra olduğu gibi, sahilde harika vakit geçirdik José Carlos'la. Gerçi denize girmede o, keçi inadından babamın mayolarından birini giymek istemedi. Bense oradaki bikinilerimden birini üstüme geçirip denize attım kendimi, dalgakıran civarına dek yüzdüm, dalgalarla oynamak çok iyi geldi. Sonra badem ağaçlarının altında, yüzme havuzunun kenarında epeyce lafladık. Sana söylemem ne kadar doğru bilemiyorum ama, Olga María'nın bu paspal José Carlos için niçin öyle yanıp tutuştuğunu şimdi daha iyi anlıyorum canım. Kendine has öyle bir çekiciliği var ki, inanamazsın. Fakat dur da bir bardak su söyleyeyim şu garsona, şarap susattı beni. Bak, buraya geliyor delikanlı. Sen de biraz su ister misin? Rodolfo'nun da ilgisini çekemedim bir türlü; seni tatlı şey. Ne diyordum, biz havuz kenarında laflıyorduk ki, eve bekçilik yapan karı koca, alışveriş için limana ineceklerini söylediler bana. Sorun değil gidebilirsiniz, biz de birkaç saat kalıp çıkacağız, geceyi burada geçirmeyeceğiz dedim. San Blas'daki ev gözünün önüne geldi mi? Biliyorsun, çevresini saran yüksek duvar sayesinde oldukça güvenlidir. İçeriden deniz görünmez ama dışarıdan da seni

göremezler. Babamın dediği gibi: hırsızlara ve röntgencilere karşı bire bir. Sağol delikanlı. Susuzluktan ölüyordum. Şu şişenin kalanını da bölüşelim artık. Ne diyordum, böylece havuz başında José Carlos'la baş başa kaldık. Kendimi suya atacağımı, etrafta kimse olmadığına göre onun da çıplak yüzebileceğini söyledim. Anadan doğma yüzmek gibisi yoktur, nasıl da özgür hissettirir insana kendini. Fırsat bulduğumda çıplak yüzmeye bayılırım ben. Belki içtiğim birkaç şişe biradan, belki José Carlos'un yanında kendimi rahat hissettiğimden ya da ortamın güzelliğinden, sonuçta ondan utanmıyordum işte. Havuza balıklama daldım, suyun içinde biki-nimi çıkarıp havuzun kenarına bıraktım ve yüzmeye başladım: dünyada benden başka kimse yokmuşçasına, büyük bir mutlulukla. Güneşten gözlerim kamaşmış, hazla kendimden geçmiş halde sırtüstü yüzerken bir anda José Carlos'u yanımda buldum. Çırlıçıplaktı. Düşünebiliyor musun canım? Elektrik çarpmışa döndüm. Her şey birdenbire oldu. Muhteşemdi. Hiç havuzda dene-medin mi yoksa? İnanılır gibi değil. O adam tek kelimeyle müthiş. Her türlü becerdi beni. Mükemmeldi. Aleti olağanüstü, insanın ağzının suyunu akıtıyor. Havuzun içinde, badem ağaçlarının altındaki çimlerde, hamakta, şezlongda, evin dört bir yanında yaptık. Şimdi anımsadıkça yeniden ıslanıyorum. Bu José Carlos bir harika canım. Yorgunluktan bitirdi beni. Çok zengin bir düşüncü var. Bence gitmeden ona bir şans vermelisin. Gerçekten işinin ehli. Demek Olga María bana bu yüzden ayrıntı vermekten kaçınmış; azdırmamak için beni. Ondan nasıl vazgeçebildi anlamıyorum. Böyle bir âşık için her türlü sıkıntıya değer; sana tutulması kimin umurunda, sen işine bakarsın. Tamam, kabul ediyorum, onun ülkeden ayrılmak üzere olduğunu, bana âşık olma ihtimali bulunmadığını bilerek söylüyorum bunları. Evlenip birlikte yaşamak mı? Yo hayır canım, Tanrı saklasın; hele ki Olga María'yla Marito gibi iki de küçük kızınız varsa, asla uğruna evliliğini bitireceğin adam değil. Aslında o bir hiç. Şu fotoğraf zimbirtısı hobi olarak iyi de, saygın biri geçimini sağlayabilir mi onunla? Babama pasaklı bir fotoğrafçıyla evleneceğimi söylesem, aklımı kaçırdığımı düşü-

nürdü herhalde. Evlatlıktan reddederdi beni. Yok, ancak bir süre çekilebilir, daha fazla değil. Nihayet işimiz bittiğinde, onca zorlanmadan kızarıp şişmiş şeyimle hamakta serili yatarken, Olga María'yla da böyle mi olduğunu, onunla da bu kadar uzun mu sürdüğünü sordum ona. Çünkü adamın dikilmiş kamışı inmek bilmiyor, gerçekten harika, o arada ne istersen yapabilirsin çünkü. José Carlos onunla da, daha ilk seferde bile olağanüstü olduğunu, fakat Olga María'nın daha kontrollü, daha sakıngan davrandığını, oysa benimle kendini daha rahat hissettiğini söyledi bana. Böyle söyledi. Ve benim vücudumdan daha çok hoşlandığını, çünkü Olga María'nunkine göre daha kıvrımlı, daha dolgun olduğunu söyledi. Bilemiyorum canım. Benim vücudum ona şehvetli, Olga María'nunki ise ince ve narin geliyormuş. Ve o, şehvetli vücutları yeğlermiş, öyle söyledi. İşte José Carlos'un erdemlerinden biri daha: Her şeyi o denli iyi açıklıyor ki. Konuşma tarzına, seçtiği sözcüklere hayranım; karşıdakine açık seçik anlatıyor derdini. Ve en tuhafı da, Olga María'dan söz etmeyeceğimize dair vardığımız anlaşmaya karşın, orada, hamakta, birbirimizin kollarında, çırpılıp, terden sıırıslıkla, yorgunluktan bitmiş halde, ama onu düşünerek yatıyor olmamızdı. Bir anda içim kederle doldu. Ağlamak istedim, çünkü hayat boktan bir şey, nasıl olur da Olga María bir andan diğerine yok olmuş olabilir? Gözlerim yaşlarla dolunca, José Carlos'a da söyledim bunu. Öyle sevecen biri ki, o da kederlendi ve teselli etmeye çalıştı beni; yazgıya karşı gelinmez, Olga María bizi böyle üzgün görmek istemezdi dedi. O zaman hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım: ne büyük haksızlıktı bu. José Carlos saçlarımı okşuyor, kulağıma güzel sözler fısıldıyordu, ta ki ben biraz olsun yatışınca ve biz yeniden öpüşmeye başlayınca dek. O adam beni bir anda azdırıyor canım. Bir saniye sonra yeniden yer misin yemez misin faslındaydık, orada, hamakta, ama bu kez daha büyük bir hararetle, sanki Olga María'nın hatırası vücutlarımıza daha önce hiç tatmadığım, büyük haz veren, karşı konulmaz bir tutku üflemişçesine. İnan bana, bu seferki harikuladeydi. Kendim-

den geçmişim. İnanılmaz bir şekilde, bir yandan ağlayarak gelmeye başladım. Beki karı koca bahçe kapısını amaya hazırlanırken, biz işte tam bu noktadaydık canım: zirvede. Korkunçtu, çünkü ne kopmayı başarabildim, ne de durabilmeyi: hamakta yatan o adamın üstünde, ayaklarım yerde, başım bulutlardaydı ve dahası, o çiftin bahçeye girmek üzere olduğundan da adım gibi emindim. şu kadanı söyleyeyim, korkunç bir deneyimdi canım. Tek yapabildiğim, "Sakin girmeyin!" diye bağırmak oldu. Jos Carlos ancak o zaman olan bitenin farkına vardı. Giysilerimi bıraktığım odaya seyirttik hemen. Öyle utanç vericiydi ki. Ama en kötüsü de, işin hakkını verememiş olmamızdı. Bir küçük şişeye daha ne dersin canım? Ben şimdiden çakırkeyif oldum bile. Bak Rodolfo bu tarafa geliyor; seni tatlı ocuk. Olga Marıa'nın başına gelenleri anlatacağım ona. Rodolfo!

5. Otuz Gün

Böyle arkaya, en son sıraya oturmamız ne iyi oldu canım, böylece laflayabiliriz biraz; ama alçak sesle, fısıltıyla. Bu arada o kadar çok şey oldu ki. Şu rahibin suratını yakından görmeye de hiç meraklı değilim ayrıca. Babam haklı, rahiplerin topu namussuz, şerefsiz ama bu tam baş belası çıktı. Yuca'ya yaptıklarını biliyorsun değil mi? Herkes bunu konuşuyor, elalemin diline düştü zavallı. Ve hepsi de komplo. Bu işin ardında politik düşmanlarının olduğu söyleniyor. Tüm basın adama tavır aldı. Bereket Olga María konusunu devreye sokmadılar henüz. Bu ilişkiyi Yuca'nın defterini dürmek için kullanacaklarını söylemiştim. İşte olan tam da bu; alenen böyle söylemeseler de, onu başka şeylerle itham etseler de. Parti yönetiminden uzaklaştırıldı bile. Yazık oldu. Açık ara en iyi, en karizmatik liderdi; herkesin desteğini almış durumdaydı. İşini bitirdiler; hem de yalnızca, çalıntı olduğu söylenen şu araba skandalıyla. Bu lanet olası rahibin ona sattığı ve şimdi de konuyla hiçbir ilgisinin olmadığını iddia ettiği bir Mercedes Benz. Henüz Yuca'yla konuşma fırsatı bulamadım canım. İş başından aşkın: bir politik girdabın tam ortasında, alçakça saldırıları savuşturarak itibarını korumaya çalışıyor. Beni endişelendiren, kokain faslına geri dönmesi, depresyon batağına saplanıp yine uyuşturucuya sığınması. Öyle yıpratıldı ki onu. Medyadaki kampanyaya baksana: Hükümet partisinin bir üst düzey yöneticisi nasıl olur da çalıntı araba satın alabilirmiş! Sersemler. Ve bunu öyle bir söylüyorlar ki, adam çalıntı araba işine girmiş sanırsın; sanki zengin bir adam değilmiş, buna ihtiyacı varmış gibi. Ona tuzak kurdular ve bu lanet rahip de

komplonun içinde. Eminim bundan. Olur canım, kısarım sesimi, ama onun başına ne çoraplar ördüklerini gördükçe kendime hakim olamıyorum işte. Politik kariyerini mahvettiler, şimdi de onu tümünden sıfırlamak istiyorlar. Haksızlık bu. Ama en kötüsü bu değil; en kötüsü, insanların kendi aralarında konuştukları, dört bir yanda fısıldaştıkları. Korkunç bir şey. Yuca'nın dostu diye bildiklerim şimdilerde her fırsatta onu karalamakla, hakkında korkunç söylentiler yaymakla meşguller; sözgelimi, Olga María'yı, onu uyuşturucu ticareti yaptığını ihbar etmekle tehdit ettiği için öldürtmüş olduğu gibi. Düşünebiliyor musun? Öfkeden gözüm dönüyor benim. Bir insanın uyuşturucu bağımlısı olmasıyla uyuşturucu ticareti yapması aynı şey mi? Böyle adice şeyler konuşuluyor işte. Onun dostu olduğumu bildikleri halde, bana bile korkunç imarlarda bulunuyorlar. Birkaç gün önce Kulüp'te geldi başıma: Sözde Yankiler Yuca'nın uyuşturucu ticaretiyle bağlantısını keşfetmişler, onu politik olarak safdışı etmeyi kafalarına koymuşlar, ama onu suçlu ilan ederken hükümetteki diğer yüksek şahsiyetlere de çamur sıçrayacağından şu çalıntı araba komedisini sahnelemeye karar vermişler. Akli başında hiç kimse inanmaz böyle bir şeye. Bir başka teoriye göre ise, Yuca aşırı kokain yüklemesi sonucu girdiği bir delilik nöbetinde Olga María'nın ölüm emrini vermiş, yetkililer bunu keşfetmiş, Yuca istifa etmeyi reddedince de çalıntı araba kampanyasını düzenlemişler. Böyle çetrefil senaryolar. Hepsi hayal ürünü. Yuca asla Olga María'nın ölüm emrini vermiş olamaz. Ara sıra delirdiğini kabul ediyorum, ama Olga María'ya en ufak bir zarar vermek bile geçmemiştir aklından. Eldeki tek veri, Yuca'nın ısrarla o Mercedes'i bu rahipten satın aldığını söylemesi, ki doğru olmalı bu. Fakat rahip aptalı oynuyor ve o arabayla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Baksana şuna, riyakâr domuz ayin yönetiyor, sanki hiçbir şey olmamış, her şey yolundaymış gibi. Zavallı Olga María eğer Yuca'ya kurulan komplonun bir parçası olan bu pisliğin, ölümünün otuzuncu gün tören ayinini yönettiğini bilseydi, öfkeden deliye dönerdi. Eminim bundan. Fena halde tepesi atardı. Ayini bu rahibin yöneteceğini bilmiyordum ben. Bilseydim,

uyarırdım Doña Olga'yı. Ancak az önce kiliseye adım attığımda fark ettim bunu ve bu yüzden de en arka sıraya oturdum; protesto olarak. Niçin arkalara gittiğimi sorduğunda, anneme de böyle söyledim, hiçbir kuvvetin beni o düzenbaz rahibi dinlemek üzere ön sıralara oturtamayacağını da ekledim. Senin de buraya gelmen ne iyi oldu canım. İnan ki, sırf Olga María'ya duyduğum saygıdan dolayı çekip gitmedim. Çıkışta niçin bu rahibi seçtiğini soracağım Doña Olga'ya. Ama kızı öldürüleli beri kadıncağızın akli başında değil; kendini bütünüyle kızlara adadı. Belki de bu şerefsizi seçen o değildi; Cuca, Sergio ya da bizzat Marito bile seçmiş olabilir. Bu mesele, düşündükçe daha da şüpheli görünüyor bana. Bu rahibi Yuca'nın ayine gelmesini önlemek için seçmiş olabilirler mi sence? Deli de değilim, paranoyak da. Olup biten şeylere bakınca, insanın aklına en kötüsü geliyor. Bu rahibin seçilmesi, Yuca'nın ayine gelmesini önlemenin en iyi yoluydu. İnsanların fesat düşkünü oldukları da hesaba katılırsa, çoğu kişi otuz gün ayinini bu lanet rahibin yönetmesini, ailenin Olga María'nın öldürülmesinden Yuca'yı sorumlu tuttuğu şeklinde yorumlayacaktır. Burada bir şeyler dönüyor, inan bana. Ve ben ne olduğunu öğreneceğim canım. Bu iş burada bitmez, Yuca'ya karşı yürütülen kampanyanın bir parçası bu. Belki de Doña Olga farkında olmadan, tüm saflığıyla alet oldu bu oyuna; öylesine kırılgan ve perişan halde ki zavallı. Şu rahibe bak, gözlerini kısmış, Tanrı'yla konuşuyor; seni domuz. Din değiştireceğim geliyor bu adamlar yüzünden. Ama babama göre hepsi aynı. O, kendini agnostik olarak tanımlıyor. Bunun ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım: Yukarıdaki bir Tanrı'ya inanıp aşağıdaki rahiplere ve dinlere inanmamak ya da öyle bir şey işte. Rahiplerin Tanrı'sına ihtiyacı olmadığını söylüyor babam. Zamanının çoğunu çiftlikte geçirmek ve yılda birkaç kez Meksiko City hipodromundaki yarışlara ve Reno'daki kumarhanelere gitmek yetiyor ona; bunlarla mutlu o. Anneme nasıl takıldığını görsen. Annemin tüm bu dindarlığının, kilise düşkünlüğünün ileri yaşında baş gösterdiğini, eskiden ayine bile gitmediğini, hatta

benim komünyon törenimin* bile formaliteden ibaret olduğunu söylüyor. Haklı da. Ben küçük bir kızken annemin rahiplerle, ayinlerle hiç ilgisi yoktu; bugünden bakınca bambaşka bir dalga boyunda yaşıyordu sanki. Ölüm korkusu canım. Babama göre, savaş annemi bir dindara dönüştürdü; sanki halkı galeyana getirenler bizzat rahipler değilmiş, sanki Tanrı onu katliamdan koruyabilirmiş gibi. Babam böyle söylüyor. Ve dalgasını geçiyor, çünkü babama göre, savaş bitince, sonradan edinilmiş olan tüm o dindarlığı geride bırakmalıydı annem. Fakat artık değişmek için fazla yaşlı. Onu anlayabiliyorum. Ne var ki, şu karşıdaki şerefsiz gibileri gördükçe, kokunç şeyler düşünmeden edemiyor insan. Vaazında neler yumurtlayacak, merak ediyorum doğrusu. Diz çöküyoruz canım. Bu dua iskemlesi de ne kadar pismiş, çoraplarımı berbat edecek. Marito'yla akşam yemeği yediğimi söylemiş miydin sana? Önceki akşam. Onun evindeydik, kızları ve hizmetçi Julita'yı da görebilmem için. Bir dolu şey anlattı bana ve bu arada, oldukça saldırgan bir tavırla sorguya da çekti beni. Kızlar da masada olduğundan -bahtsız kızlarım, canlarım benim- yemek sırasında değil, onlar yattıktan sonra. Marito'nun işleri pek iyi gitmiyor. Pek çok müşterisini kaybetti. Bu yıl, geçen yıla oranla yüzde kırk azalmış işleri. Reklam sektörü ekonomik krizden en kötü etkilenen sektör, çünkü bütçede öncelikle kısılan kalem o oluyor. Böyle açıkladı bana Marito. Bu korkunç bir kriz, herkesi etkiliyor, hepsi de oraya başkan diye oturttuğumuz o şişko moron yüzünden. Faiz oranları bile düştü. Bereket kahve fiyatları aynı kaldı, yoksa ateş püskürürdü babam. Oturuyoruz canım. Marito'nun dediğine göre, Olga María vasiyet bırakmamış; bu kadar genç öleceğini nereden bilsin zavallı! Bu yüzden, hafta başında kendi vasiyetimi hazırlatmak üzere avukata gittim canım, umarım uğursuzluk getirmez. Tanrı korusun, tahtaya vur. Ama sorun çıkmamış, çünkü her şeyin varisi kızlar. Butikteki tek ortağı da Doña Olga'ydı. Yani mallar aile içinde kaldı. Fakat butiği elde tutmaya değip değmeyeceğinden

* Katoliklik'te 8-10 yaşlarında bir çocuğun, artık şarap-ekmek ayinine katılacak olacak tam bir Hristiyan olduğunu onaylayan kilise töreni. (ç.n.)

emin değil Marito. Olga María'nın öldürölmesine ilişkin tüm bu skandala ek olarak ekonomik kriz de hesaba katılırsa, muhtemelen değmeyecek. Butikte çalışan kızlar, yani Cheli'yle Conchita konusunda ne yapmayı düşündüğünü sordum ona; polise boşboğazlık edenlerin onlar olduğundan adım gibi eminim çünkü. Doña Olga onları yanında tutmak istiyormuş, Marito benim için fark etmez dedi. Düşünebiliyor musun? O iki cadalozdan bir an önce kurtulmaya bak, sonra pişman olursun dedim ona. Tamam canım, sesimi kısarım, isteyebileceğim en son şey şu lanet olası rahipten azar işitmek. Ama söz şu müthiş ikiliden açılınca, kendimi böyle kaybediyorum işte. O akşam Marito'nun evinde de aynı şey oldu, bereket Julita kızları yatağa götürdükten sonra. Nasıl da tatlı yavrucaklar, babalarının sözünden çıkmıyorlar, okula da uyum sağlamışlar. İşte ayine gitmenin en sıkıntılı yanı; ayağa kalkıyor, diz çöküyor, tekrar kalkıyorsun ve o arada giysilerin kırıyıyor, berbat oluyor. Cheli'yle Conchita'dan söz ederken kendimi kaptırıp sesimi yükseltince, Marito onların iyi elemanlar olduklarını, Olga María'nın onlara gözü kapalı güvendiğini söyleyip, o ikisiyle ne alıp veremediğim olduğunu sordu bana. Ne ahmağım. Bu kez de, boşboğazlık edip polisin, özellikle de Şube Müdürü Handal'ın kafasını aslı astarı olmayan söylentilerle dolduranın o ikisi olabileceğinden şüphelendiğimi kaçırdım ağzımdan. Yaptığım gafı fark ettiğimde artık çok geçti. Marito ciddiyetle süzdü beni. Hâlâ yemek odasıındaydık, kahvelerimizi içiyorduk. Sonra pek de dostane olmayan bir tonda sordu: Ne gibi söylentiler? Ne yapacağımı şaşırdım canım. Muhtemelen boş boş baktım, çünkü sorusunu yineledi Marito: Ne gibi söylentiler? Kapana kısılmış gibi hissettim kendimi, zihnimden geçenleri okuyordu sanki. Ama kaçıp kurtulmayı başardım sonunda: Cinayetden birkaç hafta önce Olga María'ya hayat sigortası yaptırması hikâyesini ortaya attım. Buna kargalar bile güler, ama o ikisi polisin kafasına sokmuş işte, bizzat Şube Müdürü Handal konuyla ilgili sorguya çekti beni dedim. Durumu böyle idare ettim canım. O ise, bunun bir hipotez değil, polisin bile ciddiye almadığı bir deli saçması olduğunu söyledi. Ve sonra, damdan düşer gibi, Olga Ma-

ría'yla Yuca arasındaki ilişki hakkında ne bildiğimi sordu bana. Afalladım. En çok korktuğum şey, Olga María'nın José Carlos tarafından çekilmiş olan, bana da Handal'ın gösterdiği o fotoğrafını keşfetmiş olmasıydı. Böyle aniden Yuca konusuna dalmasını ise hiç beklemiyordum. Hiç onun tarzı değildi, yüzleşmelerin adamı değildir çünkü. Bu yüzden Olga María'yla bu denli iyi anlaşıyorlardı zaten: ikisi de sakın, yumuşak, ölçülüydü. Nasıl bir duruma düştüğümü bilemezsin canım. İşte şurada munis bir güvercin gibi dua eden Marito, o kahrolası Marito, gafil avlamıştı beni. Önce ne diyeceğimi bilemedim. Tek yapabildiğim, anlamazlıktan gelip ona neden söz ettiğini, ne ima ettiğini sormak oldu. Ve belki de ikinci kez aptalı oynamak zorunda kaldığımdan, öfkeye kapıldım. Açtım ağzımı yumdum gözümü: Bazı sinsi kişilerin dilindeki o saçmalıklara inanmış olamayacağını, Olga María'yla Yuca'nın Amerikan Koleji'nden beri çok yakın arkadaş olduklarını ve asla bunun ötesine geçmediklerini, Olga María'nın kimseye açmadığı en özel sırlarını bana açtığı için bundan adım gibi emin olduğumu ve kendisine daima sadık kalmış olan sevgili karısından duyacağı en ufak bir şüphenin bile ahmaklıktan başka bir şey olmayacağını söyledim ona. Onu budalalıkla suçladım. Kendimden geçmiş, bağıra çağıra konuşuyordum; bu kafasızın Olga María'dan şüphelenmeye başlayıp, Yuca'ya karşı kurulan komplonun bir parçası olmasına izin veremezdim. Ve aynı hızla devam ettim: Bu Şube Müdürü Handal'ın kafasının, orada burada yaymayı iş edindiği bu söylentilerle dolmasında hiç şüphesiz o iki sürtüğün, Cheli'yle Conchita'nın parmağı vardı. Ve bunların nedeni de, Olga María'ya son haftalarda Yuca'dan bir iki telefon gelmesiydi. O iki sürtüğe göre, eğer bir kadın bir erkekten telefon alıyorsa, mutlaka onunla yatıyor demektir. Kendi sürtük zihniyetleriyle onların yaptığı tam da buydu çünkü. İkisinden birinin Şube Müdürü Handal'ın dedektiflerinden biriyle çıktığına ve tüm dedikoduların Handal'a o yoldan ulaştığına kalıbımı basarım. Ve Marito'ya açıklamaya çalıştım ki, eğer son zamanlarda Yuca Olga María'yla iletişim kurmuşsa, bu kişisel sorunlarından dolayı eski dostlara, çocukluk arkadaşlarına

ih̡tiyaç duymasındandı; tıpkı aynı nedenle beni de aradığı gibi. Bunlar özel meselelerdi, Yuca'nın sorunlarından ona söz edemedim, ama şunu söyleyebilirdim ki, ona attıkları politik çamurlarla zavallının başı yeterince dertteydi. Marito kızların daha uyumamış olduklarını, bizi duyabileceklerini söyleyip biraz sakın olmamı istedi benden. Fakat bir öfke seline kapılmıştım ben. Beni kışkırtan da kendisiydi. Karısının sadakatinden şüphelenmesinin utanç verici olduğunu, onun imaları ile Olga María'yı onun öldürttüğünü dillerine dolayan dedikoducularınki arasında en ufak bir ayırım olmadığını söyledim. Ve ancak bütün bunları söyledikten sonra biraz sakinleşebildim. Evet canım, farkındayım, kısacağım sesimi. Yeniden diz çöküyoruz. Annemin dönüp bana göz atışını fark ettin mi? En iyisi görmemezlikten gelmek. şu azizlere baksana. Ne korkunç görünüyorlar. Onları böyle giydirmek kimin fikriydi acaba? Çok zevksizmiş doğrusu. Avrupa kiliselerinde gördüğümüz o heykellerle uzaktan yakından ilgileri yok. şuna yaptıkları yüze bak. Zavallıcık. Kimin tasviri olduğunu Tanrı bilir. Azizler hakkında pek bir şey bilmem ben. Babamın dediğine göre, çoğu ya sahtekâr ya cani. Babam papa ve Vatikan hakkında atıp tutmaya başladığında, annemin tüyleri diken diken oluyor. Bunlar alt sınıflar, ahmak ve cahil insanlar için diyor babam. Söz o insanlardan açılmışken, ne Cheli ne de Conchita geldi ayine. Çoktan unutup gittiler Olga María'yı. Bu arada, varsayımım da doğru çıktı biliyor musun? Gerçekten de Cheli, Handal'ın dedektiflerinden biriyle çıkıyor. İlk elden biliyorum canım; şu küt çeneli, sanırım adı Villallta'ydı, hani Olga María'nın öldürüldüğü gün kızların ifadesini almaya gelen cani suratıyla. Cheli o ikiliden hangisi biliyor musun? Hani dolgun vücutlu, al yanaklı, řen şakrak olan. Küçük budala. Onun yüzünden insanlar Olga María hakkında ileri geri konuşuyorlar. Yemeyip içmeyip olan biten her şeyi Villalta'ya yetiştirdiğine bahse girerim. Onları birlikte gördüm, o yüzden böyle söylüyorum. Kim seden duymadım. Tamamen rastlantıydı. Paseo Escalón'dan aşağı iniyordum, Villas Españolas'ın iki blok altında, Olga María'nın bu tiğinin yakınlarında, şu Cheli denen pisliği o dedektifin yanında

görmez miyim. Marito'ya söz etmek istemiyordum bundan; sonra adım dedikoducuya çıkar ve kadının bir sevgilisi olmasından daha doğal ne olabilir derler diye. Ama şu sürtüğün nasıl da dört ayak üstüne düştüğüne baksana. Doña Olga'ya söyledim tabii. Bilmesinde fayda var. Ve önceki gece, bana densizlik etmesinden ve had-dini bildirmek zorunda kalışından sonra, Cheli'yle dedektif Vilalta konusunu açtım Marito'ya. Ama evde değildik artık. Bazılarının, Olga María'nın ölümünü onun tezgâhlanmış olabileceğini dillerine doladıklarını söylediğimde, Marito deliye dönmüştü. İnan bana, beş saniye boyunca renkten renge girdi. Daha önce bunu hiç düşünmemiş ya da ona bunu hiç kimse ima etmemiş olduğundan değil, bunu tam da kendisi Olga María'ya ilişkin iğrenç varsayımlarına girişmişken yüzüne çarptığım için. Artık bundan söz etmek istemediğini, kızların ya da Doña Julita'nın her an içeri girebileceklerini, bu yüzden konuyu değiştirse iyi olacağını söylemekle yetindi. O zaman ben de başka bir yere gitmeyi önerdim ona, çünkü bu konuyla ilgili onunla konuşmak istediğim bazı şeyler vardı ve bunu onun evinde yapmamız bana da doğru görünmüyordu. Evlerine en yakın yer olan, Hotel Fiesta'nın barına gittik. Herkes kendi arabasını aldı, evet doğru. Çünkü ihtiyacım olan en son şey, insanların şimdi de, Olga María'nın ölümünden sonra Marito'yla çıktığım dedikodusunu yaymaya başlamalarıydı. Tek istediğim, onunla samimi bir konuşma yapmak, kimden şüphelendiğini ya da olanları nasıl yorumladığını onun ağzından duymaktı. İnanmayacaksın ama, Olga María'nın öldürülmesinin üstünden tam bir ay geçmişti ve henüz Marito'yla olayı masaya yatırabilmiş değildim. Pek çok nedenle. Belki de korkudan. Bunca pisliğin ortasında bazen bilmek istemiyor insan. Fakat Marito'nun Yuca'ya karşı aynı iftiraları yinelemesi delirtti beni. Tamam, belki kelimesi kelimesine yinelemedi ama ima etmesi bile yetti. O, herhangi biri değil, Olga María'nın kocası canım, söylediği ya da ima ettiği şey bir bakmışsın gerçek oluvermiş. Bu yüzden sohbeti sürdürmek istiyordum, bir şeyleri açıklığa kavuşturabilmek için. Bar neredeyse bomboştu; kimse gitmiyor o otele, hele hafta ortası. Doğrusu ben de hoşlanmıyorum

oradan. Şimdi de haciz koydular, sahibinin borçları yüzünden. En yakın bar olduğu için önermiştim Marito'ya. Ama o oranın müdavimi galiba, garsonlar tanıdık muamelesi yaptı çünkü; özellikle de çekici, güzel vücutlu, esmer tenli bir garson kız: Sıradan biri, ama çirkin değil, hatta sempatik. Demek böyle, dedim Marito'ya, çünkü besbelli o garson kızdı hoşlanıyordu, hatta onunla çıkmış bile olabilirdi, yoksa kız ona niye bu denli samimi davransındı ki? Ona da söyledim bunu. Anlamazlıktan geldi. Erkekler dayanamıyor canım. Karısı öleli şunun şurasında ne kadar oldu ve o, köpek gibi, garson kızların peşinden koşturuyor. Marito, her zamankinden ısmarladı: votka limon. Seçim yapmakla uğraşmak istemediğimden, ben de aynusından istedim. Ayağa kalk canım. Bu teraneleri yinelerken bazen kendimi budala gibi hissediyorum. Evet, nihayet oturuyoruz. Bakalım bu aşağılık rahip şimdi neler saçmalayacak; gerçi ona kulak verecek değilim ya. Marito'yla oturur oturmaz hemen konuya girdim: Cinayet soruşturmasında ne gibi gelişmeler oldu?, lafı dolandırmadan bana olup bitenleri anlat dedim. O anda o denli üzgün görünüyordu ki, hali dokundu bana. Onun da bir şey bilmediğini, yalnızca bizler gibi bazı hipotezleri olduğunu, bütün bir ay oradan oraya savrulduğunu, insanların diline düştüğünü ve izi sürülebi-
lecek tek bir ipucu bulamadığını anladım. Zavallı Marito. Yuca'nın cinayette parmağı olması olasılığına belki de bu yüzden böyle sıkı sıkı sarılıyordu. Ama bunu ona daha sonra söyledim. Henüz somut bir gelişme olmadığından söz etti bana Marito: Katil, şu Robocop, hiçbir itirafta bulunmamıştı, hatta ağzını bile açmamıştı, kızlar onu teşhis ettikleri halde tetiği çekenin kendisi olduğunu bile kabul etmiyordu. Şimdi devir değişti canım, o canıye eskisi gibi baskı da uygulanamaz artık, yoksa şu insan hakları şampiyonu komünistler yerden yere vururlar sizi. Şube Müdürü Handal'ın hassas bir iz üstünde olduğunu söylüyor Marito. Öyle anlaşılıyor ki, Robocop organize bir kiralık katil çetesinin üyesi. Marito'ya göre, eğer katil eski bir askerse ve şimdi de bir çete üyesiye, arkasında üst rütbeli en az bir komutan olmalı. Üst rütbeli bir komutanın nasıl olup da Olga María'yı öldürmeyi planlamış olabileceğine akıl erdiremiyorum,

buna hiç anlam veremiyorum, tabii Yuca'nın üzerinden politikaya atılmak gibi bir niyeti olmadığı sürece. Marito'nun pek umudu yok. Eğer Robocop konuşmazsa, ki muhtemel görünen de o, cinayetin ardında kimlerin olduğunu asla öğrenemeyeceğimizi söylüyor. Şube Müdürü Handal'ın da meseleyi yeterince kurcalamadığı fikrinde, onca cinayet vakasından çoğu aydınlanamadan kapanıp gidiyor diyor. Polisin faili yakalamakla yetindiğini, bunu büyük bir zafer olarak sunduklarını, bu yüzden medyada onca gürültü kopardıklarını, ama olayın ardındaki kişiyi ortaya çıkarmakla ilgilenmediklerini söylüyor. Ve kesinlikle haklı. Bu baştan sona bildiğim tek dua: Göklerdeki Babamız. Diğerlerinin hepsini yarım yamalak biliyorum. Sen de aynı durumda mısın canım? Tabii sen rahibelerle okudun, küçük yaşta öğretildi sana onlar, oysa bana hiçbiri öğretilmedi. Rahibin elinden okunmuş ekmeği almaya gitmek mi? Dalga mı geçiyorsun? Eğer bu rahip verecekse, kendimi tutamayıp yüzüne tükürürveririm sonra. Kahrolasıcı. Diz çöküyoruz yine, bakalım çoraplarım ne hale gelecek ayın sonuna dek. Dedğim gibi, Marito'nun ağzından pek bir şey alamadım, aslında o da bizden fazla bir şey bilmiyor. Tabii süper bir yalancı olup bütün gece ayakta uyutmadıysa beni. Erkeklerin ipiyle kuyuya inilmez canım. O garson kıza, sanki yanlarında ben yokmuşum gibi kur yapması görülecek şeydi. Kendini kadınlar için bulunmaz nimet sanıyor zavallı. Olga María nasıl oldu da onunla evlenebildi bilmem. Doğrusu yürek ister bu; Marito çok iyi bir adam olabilir, ama onunla her gün burun buruna olmak mı, Tanrı saklasın. Yüzüne bakılmayacak biri değil ama pek bir çekicilik de göremiyorum ben, alelaide bir esmer tenli işte. Kayda değer tek yanı, sakın, sevecen, yardımsever kişiliği. Onunla evlenmeyi bu yüzden kabul etti Olga María, birbirlerine çok uygundular çünkü. Birbirlerine bağırıp çağırırken hayal edemiyorum onları, kavga ederken asla. Ama kaşla göz arasında Marito şu garson kıza kur yapmaya devam etti, ta ki ben uslu durmasını, haddini aştığını, bana kukla muamelesi yaparak saygısızlık ettiğini söyleyinceye dek. Böylece biraz duruldu. O zaman bana bütün bildiklerini anlatmasını, hiçbir şey saklamama-

sını, Olga Marfa'nın en yakın arkadaşı olduğuma göre benden bir şey gizlemesi için bir neden olmadığını yineledim. Şaka yapmadığımı anlasın ve benden bir şeyler gizlemekten vazgeçsin diye de büyük bir ciddiyetle gözlerinin içine baktım. Bunun üzerine, Diana'nın -Olga Marfa'nın kız kardeşi- Miami'den bir özel dedektif tuttuğunu söyledi bana, Pepe Pindonga adında birini. Doğru duydu canım, şaka gibi ama adamın adı Pepe Pindonga, çoktan Marito'yla bir görüşme yapıp olaya burnunu sokmuş bile. Böyle bir fikir de ancak Diana'dan çıkardı zaten: bir özel dedektif tutmak; burayı ABD'yle karıştırdı herhalde. Aklını kaçırmış o canım. Düşünsene, San Salvador'da bir özel dedektif! Diana'nın parasını yediğiyle kalacak. Ama her neyse, bu onun sorunu. Şu Pepe Pindonga senimle iletişim kurmaya kalkarsa şaşırma dedi Marito. Görünüşe göre kaba, densiz, haddini bilmeyen, önüne gelene küstahça sorular soran bir tip bu Pepe Pindonga. Aman benden uzak olsun. Marito'ya da söyledim bunu; bir bu eksikti, özel dedektif diye geçinen bir şarlatanın gelip beni küstahça sorgulaması beni, sanki Şube Müdürü Handal ve çetesinden çektiğim yetmiyormuş gibi dedim. Bir özel dedektif tarafından sorgulanmaya hiç meraklı olmadığımı, elde edeceği bilgilerle muhtemelen bize şantaj yapmaya kalkacak biriyle konuşmaya en ufak bir istek duymadığımı ve ancak Diana gibi bir kaçığın bu kentte özel dedektif diye bir şeyin olduğuna inanabileceğini söyledim ona. Adamın zeki, uyanık bir tipe benzediğini, ama Diana'nın parasını sokağa attığı konusunda bana hak verdiğini, çünkü eğer söz konusu olan organize bir eski asker çetesiye, dedektifin her an bu olaydan el çekebileceğini söyledi Marito da. Ama her halükârda dedektifin ücretini Diana'ya ödeyecekti Marito. En azından ben öyle düşünüyorum. Üçer votka içmiştik. Marito içmeye devam etmek istiyordu ama ben geç olduğunu ve fazlasıyla yiyip içtiğimi söyledim; aslında o otelin barından hoşlanmıyorum, hele durmadan o garson kıza kur yapan Marito'yla hiç çekilmiyor. Şuraya bak, azizlerin azizi rahibimiz şimdi de vaazıyla kulaklarımızı şenlendirecek, ahlaki ve ruhani öğretilerini bağışlayacak bize. Seni şerefsiz. Dinlemeyi reddediyorum seni, riyakâr

domuz. Yuca'ya yaptıklarından sonra kürsüye çıkıp Tanrı adına konuşmaya utanmıyor musun? Pişkinliğin böylesi görülüş şey değil. Neyse canım, emin olduğum tek şey, Marito'nun kafasının da bizimki kadar karışık olduğu. Belki de bir şeyler bilen yegâne kişiler polisler, ama eğer işin içinde eski bir komutan varsa sonsuza dek hiçbir şey öğrenemeyeceğiz demektir. Ah, az kalsın unuttuyordum: Bu arada bir gazeteci de Olga María cinayetini araştırmaya başlamış, şu *Ocho Columnas* gazetesinden bir kadın muhabir. Düşünebiliyor musun? Skandal meraklısı, adi bir günlük gazete; hani Yuca'ya karşı kampanyayı başlatan ve son haftalarda adama rahat vermeyen gazete. Peki, şu ünlü muhabir kim dersin? Rita Mena denen sinsi yılan; geçenlerde Yuca'yı üzerine saldırmakla suçlamıştı, sanki onu ahmakça sorularıyla kışkırtan kendisi değilmiş gibi. Gazeteciler Birliği'nin Yuca'ya yönelik kınamasını gazetelerde görmedin mi yoksa? Yuca'yla korumalarının o kadın muhabirin gözünü korkutmaya çalıştıkları, üzerine saldırdıkları söyleniyordu; aslında yalnızca, Yuca'nın fotoğraflarının olduğu makarayı almak üzere fotoğraf makinesine el koymuşlardı. Cinayeti araştıran, işte bu müthiş muhabir. Öfkeden hop oturup hop kalkıyorum canım. Bana o gazetenin arkasında Yuca'nın düşmanları var gibi geliyor; onu parti yönetiminden uzaklaştırmak için basın kampanyası düzenleyenler, o şerefsiz rahibin ona sattığı çalıntı araba haberiyle bir kaşık suda fırtına koparanlar, Yuca'yı kışkırtmak üzere o kadın muhabiri gönderenler onlar. Şu muhabirin Olga María'nın öldürülmesine ilişkin neler yazacağını düşünmek bile istemiyorum. Şimdiden hayal edebiliyorum aslında. Yuca'nın düşmanlarının amacı, o ahmağın onu bir şekilde Olga María cinayetine bulaştırması, hiç kuşku yok bundan. Marito, o muhabirin son günlerde de kendisine musallat olduğunu söyledi. Ve varlığımdan nasıl haberdar oldu bilemiyorum ama, benimle röportaj yapmak istediğini çıtlatmış Marito'ya. Bir arasın, ana avrat düz gideceğim carum. Başkalarının işine burnunu sokmasının, ahmaklığının hesabını verecek. Bu arada, rahibin dırdırı da bitti galiba. Okunmuş ekmeği almaya gittiğine inanamıyorum. Ben mi? Asla.

6. Teras

Seni evde bulduğuma ne kadar sevindim bilemezsin canım. Geçerken uğradım, olanları anlatmak için. Evde kimse yok, değil mi? Harika. Ama önce bana bir bardak su getir, bak hâlâ elim ayağım titriyor. Başıma gelenlere, duyduklarına inanamayacaksın. Bomba gibi bir haber. Ama gel terasa çıkalım, orası biraz esiyor gibi. Evet, hâlâ şoktayım. İnanılır gibi değil. Bir tahminde bulunmak ister misin? Olga María'yla ilgili. Bilemiyorsun değil mi? Sıkı dur canım: Görünüşe göre, Olga María'nın Alberto'yla bir ilişkisi olmuş. Evet eski kocamla, inanabiliyor musun? Sana her şeyi anlatacağım, ama sırasıyla. Sabırlı ol canım, bu uzun bir hikâye. Kentin buradan panaromik görünüşüne hayranım, hele bu günbatımı saatlerinde. Bu baskılı kumaş da şezlongda ne iyi durmuş. Neyse, konu şu ki, bu sabah saçımı yaptırmaya Mercedes'in güzellik salonuna gittim. Nasıl olmuş, yakışmış mı bana? Uçlarını küt kesmesini söyledim, şu Yanki model Turlington'ınki gibi; gerçi annesinin Salvador'lu olduğu söyleniyor, kim bilir kimlerdendir. Orada bir saat kadar kaldım, epeyce lafladık Mercedes'le, öyle cana yakın bir kız ki. Konu ne zaman Olga María'ya geldi anımsamıyorum. Mercedes çok severdi onu. On yıldır saçımızı ona yaptırıyoruz. Sen niye hiç denemedin onu bilmem. Her neyse, Olga María'dan söz ederken Mercedes'in ses tonu değişti, farklı bir ton çalındı kulağıma; sanki o konuya girmek istemiyor ya da benden bir şey saklamaya çalışıyor gibi. O sırada ben elimdeki dergiyi karıştırıyordum. Fakat bir an aynaya baktım ve Mercedes'in değişmiş, bambaşka bir ifadeye bürünmüş çehresiyle karşılaştım. Bunu fark ettiğimin o da farkına

vardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ortada tuhaf bir şeyler dönüyordu. Çenemi tutmayı beceremediğimden, ona neler olduğunu sordum. Bana sırtını verip, bunu niye sorduğumu anlamadığını, sadece, Olga María'yı anımsayınca çok üzüldüğünü söyledi. Oysa yüzünde gördüğüm şey üzüntü değildi; daha çok, bildiği bir şey var ve onu benden saklamaya çalışıyor gibiydi. İçimden bir ses böyle diyordu canım. Bilirsin paranoyak değilimdir ben. Mercedes'in, Olga María'nın ölümüyle ilgili herhangi bir şey biliyor olabileceği aklımın ucundan bile geçmediği için o kadar etkilendim belki de: onun kuaföründen başka bir şeyi değildi ki o - tıpkı benim de olduğu gibi. Sonuçta Mercedes alelacele konuyu değiştirdi, ben de fazla ısrar edemedim; öncelikle oradaki diğer müşteriler yüzünden, ki onlardan biri de her şeye burnunu sokan o itici Inés Murillo'ydu. Böylece, içime bir kurt düştü. Bu terasın havası canlandırıyor insanı. Hayır canım sağol, yeterince kahve içtim. Fakat bu daha olayın başı; esas sürprizle, güzellik salonundan çıkıp arabama binmek üzereyken karşılaşacaktım. Tahminde bulunmak ister misin? Evet canım, lastiğim patlamıştı. Deliye döndüm tabii. Böyle şeyler de hep en olmadık zamanlarda bulur beni. Tam Otomobil Kulübü'nü aramak üzere Mercedes'in yanına dönecekken, onunla karşılaştım. Arabasıyla yanımda durup, endişelenmememi, kendisinin lastiğimi memnuniyetle değiştirebileceğini söyledi bana. Şüpheyi süzdüm onu. Sonra teşekkür edip, onu zahmete sokmak istemediğimi, bu sorunu halledecek bir ekip yollamaları için Otomobil Kulübü'nü aramayı düşündüğümü söyledim. Ama adam ısrarlıydı: Otomobil Kulübü'nün yollayacağı ekibi beklerken bir saatten fazla zaman kaybedeceğimi, onun da kulübün üyesi olduğunu ve birkaç hafta önce aynı şeyin kendi başına da geldiğini söyledi. Adamı daha büyük bir dikkatle inceledim. Serseriye benzer bir hali yoktu -gerçi bugünlerde insan hiçbir şeyden emin olamıyor-, fakat daha da önemlisi, caddenin tam karşısındaki alışveriş merkezinin önünde koca otomatik silahıyla nöbet tutan bir güvenlik görevlisini gözüme kestirmiştım. Dolayısıyla herhangi bir riske girmediğimi ve o adamın lastiğimi hiç şüphesiz Otomobil Ku-

lübü'nün ekibi gelene dek çoktan değiştirmiş olacağını düşündüm. Duraksadığımı görünce, mavi keten ceketini çıkarıp arabanın arka tarafına geçti ve alet takımlarıyla yedek lastiği çıkarabilmek için bagajı açmamı işaret etti. Esmer, kısa boylu, alelade bir tipti; fakat üstünde haki bir pantolon, beyaz Polo tişört ve bugünlerde herkesin ayağındaki o Boston tarzı ayakkabılardan vardı. Oradan geçerken beni gördüğünü ve belki de benden daha sonra bir randevu koparabilmek için centilmenlik yapmaya çalıştığını düşündüm. Erkekleri bilirsin canım, böyle şeyleri karşılıksız yapmaları beklenmez. Nitekim yanılmamışım. Daha lastik değiştirme işi bile tamamlanmadan, hayret dolu bir ifadeyle gözlerini dikti bana; sanki beni bir yerden gözü ısınyormuş da ancak o anda çıkarabilmiş gibi. Olur olmadık zamanlarda insana, "Daha önce nerede karşılaşmıştık?" diye soran o sersemlemeler gibi saçmalayacak sandım, oysa bana Laura Rivera olup olmadığını sordu. Hiç de dostane olmayan, ciddi bir ifade takındım ve kim olduğumun onu hiç ilgilendirmediğini, başkalarının işine burnunu sokmayı bırakıp yalnızca lastik değiştirme işine yoğunlaşmasını, sonuçta ondan bir şey talep edenin ben olmayıp -kim bilir hangi maksatla- yardım etmekte ısrar edenin kendisi olduğunu söyleme isteğiyle yanıp tutuştum ona. Ve derhal arabamı, lastiklerimi, alet takımlarımı bırakıp çekip gitmesini, en başta yapmam gerektiği gibi Otomobil Kulübü'nü arayacağımı. Tam ben telefon etmek üzere Mercedes'in salonuna gittiğimde arabamla ilgilenmesini ve karşıdaki o şüpheli şahsın onu bulduğu gibi bıraktığından iyice emin olmasını istemek üzere alışveriş merkezinin güvenlik görevlisine gitmek ve ondan da önce, o koyu tenli, kalın dudaklı cücenin küstahlığına fena halde esip gürlemek üzereydim ki, adamın Olga María'dan söz ettiğini duyar gibi oldum. Söylediği şeydi: Benim Doña Olga María de Trabanino'nun en yakın arkadaşı olduğumu anlamıştı ve onların evinde Don Mario'nun -ona böyle diyordu- kendisine gösterme nezaketinde bulunduğu fotoğraflardan tanımıştı beni. Ona herhangi bir şey sormama fırsat vermeden ve bana şirin gözükmeye çalışarak, motor gibi konuşuyordu adam. Önüne gelene fotoğraf

gösteren tek kişi de Marito olmalı diye kendi kendime hiddetle söylendim. Sonra, ne büyük rastlantı dedi adam. Mercedes'le görüşmek üzere güzellik salonuna gelmişti ve beklenmedik şekilde benimle tanışma fırsatı buluyordu, besbelli bugün şanslı günündeydi. İşte o anda kafamda bir ışık yandı: Marito'nun bana, Diana'nın Miami'den tuttuğunu söylediği o özel dedektiften başkası olamazdı karşımdaki. Üstelik: burnu da sahanda yumurtaya benziyordu. Beynimden vurulmuşa döndüm, çünkü belli ki bu adam benimle görüşmek için fırsat kolluyordu ve şu rastlantısal olduğu varsayılan karşılaşmamızın tamamen palavra olduğunu sezinlemeye başlıyordum. Fakat adam o anda bana elini uzattı ve adının Pepe Pindonga olduğunu, benimle tanışmanın onun için bir onur olduğunu, pek çok kişiden hakkımda harika şeyler duyduğunu söyledi. Tam derhal toz olmasını, bir daha da karşıma çıkmamasını söyleyecektim ki, merakıma yenildim, Mercedes'le niçin görüşmek istediğini keşfetme arzum galip geldi ve bu yüzden hemen oracıkta ondan kurtulmayı beceremedim. Bu terasbana çok iyi geliyor canım, hava az da olsa serinlediğine göre içecek bir yudum bir şeyin varsa harika olurdu doğrusu. Evet, bir kadeh Kahlua alayım, teşekkürler. O, alet takımını bagaja kaldırır ve domuz gibi terlerken, açık açık sordum ona bunu. O da, soruşturmayla ilişkin hipotezlerinden birinin -böyle dedi: "hipotez", karşımda Şube Müdürü Handal'ı görür gibi oldum- onu doğruca, az önce çıktığım o güzellik salonuna getirdiğini söyledi. Onun gibi bir üçkâğıtçının, özel dedektif diye geçinen bir şarlatanın, Mercedes gibi işinden gücünden başka bir şey düşünmeyen bir kadını Olga María cinayetine bulaştırmaya çalışmasının çok adice olduğunu söyleyecektim ona. Ama ağzımı açamadım, çünkü şu Pepe Pindonga zapt edilemez şekilde, coşkuyla ve abartılı el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu: sanki dünyanın sonu gelmişti de, o, mümkün olan en kısa sürede mümkün olan en fazla sözcükle derdini anlatmak zorundaydı. Böylesine hassas bir konuyu otoparkın ortasında konuşmamızın uygun olmayacağını, bazı bilgileri karşılaştırmak için benimle baş başa görüşmeyi çok istediğini, eğer

bir yerde birlikte bir kahve içme davetini kabul edersem bana memnuniyetle güzellik salonuna ilişkin hipotezinden de söz edeceğini söyledi. Şu Pepe Pindonga'dan korkulur canım, lafı dolandırmıyor ve bir hipnozcu ya da büyücü gibi anında sarıp sarmalıyor insanı. Hangi ara arabaya bindi, yan koltuğa ne zaman oturdu da -aksi halde terlemesinin hiç sonu gelmeyeceğini söyleyerek- benden klimayı sonuna dek açmamı istedi bilmiyorum. Adam makineli tüfek gibi: konu ne olursa olsun çenesi hiç kapanmıyor. BMW'leri çok beğendiğini, o arabaların hastası olduğunu, kendisinin hiçbir zaman sahip olmadığını ama gazetecilik günlerinde bir ara bir otomobil dergisinde çalıştığını, bu sayede onlar hakkında epeyce Şey bildiğini ve onu kolay kolay kazıklayamayacaklarını söyleyiverdi bir solukta. Nereye gittiğimizi sormak için zorla susturmam gerekti onu. Biliyorsun, Mercedes'in güzellik salonu Balam Quit  alışveriş merkezinde, bu yüzden Hotel El Salvador'a gitmemizi  onerdi, bize en yakın yer orasıydı çünkü. Ben duraksadım; en az bir tanıdığa rastlayacağımdan emin olduğum bir mekâna o adamın eşliğinde adım atma fikri hiç de parlak görünmüyordu bana, ama aklıma başka bir yer de gelmedi. Bu arada, Mercedes'le ilgili Şu hikâyeyi de duymaya can atıyordum. Şu Pepe Pindonga  zel dedektif olacağına radyo spikeri olmalıymış, kısacık otel yolunda neredeyse bütün hayat hikâyesini anlattı bana: Savaş sırasında Meksika'da yaşamış ve ülkenin önde gelen gazetelerinden birinde muhabir olarak çalışmış. Bu süreçte San Salvador'a, Hava Kuvvetleri'nden bir yüzbaşının esrarengiz intiharıyla ilgili bir röportaj yapmak üzere gelmiş, çok sayıda askerin karıřtđđı karanlık bir hik yeymiş bu ve sonuçta Pepe Pindonga  ld r lmemek için yine apar topar terk etmek zorunda kalmış ülkeyi. Dediğine göre, savaş sırasındaymış bu. Bütün bunları bana otel yolunda anlattı, ben de fazla dikkat kesilmeden, üstünkörü dinledim, çünkü beni ilgilendiren tek Şey, onun ağzından Olga Mar a cinayeti hakkında bildiklerini ve Mercedes'e ilişkin hipotezini almaktı. Fakat sesini kesmenin bir yolunu bulamadım.  lkeye, savaşın bitiminden birkaç ay sonra, babamın dediği gibi, Başkan Cristiani terörist-

lere teslim olduktan sonra döndüğünü söyledi bana. Bir süre *Ocho Columnas*'ta çalışmıştı. Düşünebiliyor musun? Evet canım, Yuca'ya karşı kampanya yürüten gazete. Bunu söylediğinde dondum kaldım. İlk aklıma gelen, o boşboğaz sahtekârın da Yuca'ya karşı kurulan komplonun bir parçası olduğuydu. Tam ona haddini bildirecek ve derhal arabamdan inmesini isteyecektim ki, o gazeteden, Olga María cinayetini araştırmakla görevli muhabir Rita Mena'yı tanıyıp tanımadığımı sordu. Bardağı taşıran son damlaydı bu. Onu tanımadığımı, onun gibi bir süprüntüyü tanımak da istemediğimi, gazetecilerin -özellikle de *Ocho Columnas*'ın Yuca'ya karşı kampanyasında işbirliği yapan o muhabir ve onun gibilerin- bana göre leş kargaları, pisliğin çevresinde dönüp dolaşan at sinekleri misali, şerefsiz bir ırk olduğunu, dolayısıyla nezaketimden dolayı onu yol ortasında bırakmayıp alışveriş merkezine geri götüreceğimi ama onunla konuşacak hiçbir şeyimin kalmadığını haykırdım ona. O ise sakın olmamı, onu tamamen yanlış anladığımı söyledi. *Ocho Columnas*'dan, orada çalışan herkesten ve özellikle de Rita Mena'dan o da nefret ediyordu; gazetedeki işinden onun yüzünden ayrılmak zorunda kalmıştı ve ona ilişkin aynı çirkeflikte yığınla hikâye anlatabilirdi bana. Rita Mena ile gazetesinin, Yuca'yı politik arenadan safdışı etme amaçlı büyük komplonun parçası olduklarından şüphesi olmadığını söylediğinde, arabayı otele doğru sürmeye devam etmem konusunda ikna etmiş oldu beni. Sanki kelimesi kelimesine benim sözcüklerimle söylemişti bunları. Olga María cinayetinin Yuca'nın defterini dürmek için kullanıldığından en ufak bir şüphesi yoktu. Öyle söyledi. Ve olay dikkatlice ve dürüstçe soruşturulacak olursa, ipuçlarının bizi büyük olasılıkla, Yuca'nın politik ölümünden en büyük çıkarı sağlayacak olanlara götüreceğini söyledi. Afalladım canım, çünkü söyledikleri tam da benim düşündüğüm, fakat o denli açık seçik ifade edemediğim şeylerdi; dahası, o dedektifin konuyla ilgili epeyce bir şey bildiği anlaşılıyordu. Ve daha neler dedi bir bilsen! Olga María'yı Yuca'nın ya da bir başka âşığının öldürtmüş olduğunu öne sürmek için ya ahmak ya da kötü niyetli olmak gerektiğini, incelikle plan-

lanmış bir politik hedefi olan bir cinayetle karşı karşıya olduğumuzu ve bunun -Şube Müdürü Handal'ın bizi inandırmaya çalıştığı gibi- duygusal bir mesele olmadığını söyledi. Tastamam benim düşüncelerimdi bunlar. Şoktan çıkıp, Marito'yla da bütün bunları bu açıklıkta mı konuştuğunu sordum ona. Kendisine, karısını henüz kaybetmiş bir kocayı depresyona sokması için değil, cinayeti soruşturması için para ödediklerini ve bunları benimle böyle telefatsız konuşmasının nedeninin, benim Olga María'nun maceralarından haberdar olduğumu gayet iyi bilmesi olduğunu söyledi bana. "Maceraları" dedi sersem, sanki Olga María hafifmeşrep bir kadınmış gibi. Şansa, otelin girişinde hiçbir tanıdığa rastlamadım. Kafeteryada da kıyıda köşede kalan bir masa seçip, girişe sırtımı vererek oturdum. Otelin tadilatın sonraki haline bayıldım; modern, ferah, zevkli bir mekâna dönüştü o döküntü. En çok da, butiklerin mimarisi hoşuma gidiyor. Daha tadilatın başlarında Olga María'ya orada butiğinin bir şubesini açmasını teklif ettiklerini biliyor muydun? Ama o, çok riskli bulmuştu bunu. Her neyse, kafeteryada otururken, Yuca'yla Olga María'nun ilişkilerine dair bilgiyi nereden elde ettiğini sordum ona. *Ocho Columnas*'dan atıldıktan sonra, Polis Akademisi'nde halkla ilişkiler müdürü olarak çalıştığını söyledi. Adamın o dönemden kalma bağlantılarını düşünebiliyor musun? Belli ki soruşturmada epeyce yol almıştı. Bir dolu şey anlattı bana. Sözde sadece birer kahve içmeye gitmiştik, konuşmaya dalınca tam dört saat kaldık orada; önce kafeteryada oturduk, sonra bara geçtik, sonra da havuz başındaki restoranda yemek yedik. Filmlerden alışık olduğumuz özel dedektiflerin aksine, ne kahve içiyor, ne alkol ne de sigara kullanıyor. Alkol ve tütün kotasını doldurduğunu, ona bir ömür yetecek zehrin vücudunda dolaşmakta olduğunu söyledi. Bana hiç de yaşlı görünmüyor, ama kim bilir ne tür bir hayat sürdü. O bir fincan papatya çayı, ben de bir coca cola ısmarladım. Ve sonra, Diana'nın onu tamamen şans eseri seçmiş olduğunu, onunla hiç karşılaşmadıklarını, yalnızca Marito'nun evinde bir fotoğrafını gördüğünü anlattı bana; telefonda konuşmuşlardı, evet, ama bırak o kadarını da yapsınlardı

artık. On beş gün kadar önce, ofisine -Bloom Hastanesi civarında, üniversite yakınlarında, o bölgede işte, bilmiyorum, oralarda hep yolumu kaybederim ben- bir faks gelmişti. Faks Miami'den, Diana'dan geliyor ve Olga María cinayetinin soruşturmasında işbirliğini talep ediyordu. Diana polise hiç güvenmiyor canım. Diana'nın kendisinden nasıl haberdar olduğuna ve onda nasıl karar kıldığına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ama soruşturmaya balıklama dalmıştı. Dedğine göre, polis raporlarına göz atma şansı olmuş ve ona inanıyorum canım, çünkü bizden daha fazlasını biliyor. Olga María'nın Julio Iglesias, José Carlos ve Yuca'yla ilişkilerinden söz etti. Sonra, eski kocamla ilişkisinden haberdar olup olmadığını sorunca, ağzım açık kaldı. Beni öylesine gafil avlamıştı ki, bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Hâlâ da tam olarak hazmedebilmiş değilim bunu. Olga María'nın Alberto'dan hoşlanmış olabileceğini aklın alıyor mu senin? Benim almıyor. Şoktan çıktığımda dedektife de, ona inanabilmem için bana karut göstermesi gerektiğini, bunun ya bir yanlış anlama ya da bir polisin uydurduğu iğrenç bir iftira olduğunu söyledim. Ama daha kendimi tümünden öfkeye kaptıramadan, kafamda parçalar birleşmeye başladı. Ve Pepe Pindonga -kalpsiz adam- aynı hızla devam etti: Bizim boşanmamuzdan önce Olga María'yla Alberto'nun en az iki kez görüşmüş olduklarını söyledi bana, düşünebiliyor musun? Ne ahkam-mışım ki, ruhum duymamış. İlk seferinde, Olga María'lardaki bir partinin ertesi sabahı Alberto, süveterini orada unuttuğu bahanesiyle çıkagelmiş ve evde kimse olmamasından yararlanmışlardı; ikincisinde ise Alberto onu güzellik salonundan almıştı. Anlaşılan söz Olga María'dan açılınca Mercedes bu yüzden o kadar tedirgin oldu, çünkü az önce dedektife bu bilgiyi vermişti. O zaman, kafam freni patlamış bir kamyon gibi son sürat çalışırken, güzellik salonuna ilişkin "hipotez"i sezer gibi oldum. Ve bu şüphemi kendime saklamadım. Doğru, soruşturmanın âşıkler ekseninde Alberto'nun adı geçiyor, özellikle de Olga María'nın ve ailesinin finansal yatırımlarını yönetmesi nedeniyle diye yanıtladı beni Pepe. O sıra hâlâ bardaydık canım, ben duble viski ısmarladım. Yeterince konuştu-

ğunu, bana bildiği her şeyi anlattığını, şimdi sıranın bende olduğunu, ona yardımcı olmam ve elimizdeki bilgileri karşılaştıramamamız için ona bildiklerimi anlatmam gerektiğini, böylece soruşturmada yol alabileceğini söyledi. Senin zaten bildiğin pek çok şey hakkında sorular sordu bana, ama polislerden çok daha detaylı bir biçimde. İşin ürkütücü yanı, konuştukça, bu adamın zaten bildiği şeyleri doğrulamaktan başka bir şey yapmadığını; gerçekte ona yeni bir şey söylüyor olmayıp, gerek polis raporlarından gerekse kendi araştırmalarından elde etmiş olduğu bilgileri onaylamaya yaradığımı fark ediyor olmamdı. Aslında Alberto meselesi yüzünden canım sıkılmış, huzurum kaçmıştı ve aklım fikrim yeniden o konuya dönüp dedektifin ağzından eski kocamla Olga María'nın ilişkilerine dair başka detaylar da almaktaydı. Tuhaf ama kızgınlık duymuyordum, insanın ihanete uğradığını öğrendiğinde gözlerini kör eden o hiddetten eser yoktu, onun yerine, sanki birdenbire her şey anlamını yitirmişçesine bir hüznün, bir kaygı kaplamıştı içimi. Bu yüzden onu pek şevkle yanıtladığım söylenemez, Pepe Pindonga ağızından kerpetenle almak zorunda kaldı bildiklerimi. İkinci kadehi ısmarladığımda bir an geldi, az kalsın gözyaşlarına boğuluyordum, yemin ederim öyle hissettim, çünkü ben kendimi bildim bileli Olga María'ya büyük bir sadakate bağlıyken anlaşılan o beni hiç umursamamıştı. Pepe öyle düşünceli biri ki, ruh halimi fark edip konuyu değiştirmeyi teklif etti, beni çok üzgün gördüğünü, bu bilgiyi vererek beni üzmemek istemediğini, ama öğrenmemin bir bakıma iyi olduğunu, aksi halde daha büyük bir travma yaşayabileceğimi söyledi. Ve avutmaya çalıştı beni: Olga María'nın Alberto'yla ilişkiye girerek beni incitmeyi amaçlamadığını, muhtemelen onu erkeklerle ilişkiye girmeye iten bilinçaltı enerjisiyi kontrol etmekte zorlandığını, onu herkesten iyi tanıdığımı, bu yüzden bağışlamam gerektiğini söyledi. Bütün bunları Pepe Pindonga söyledi bana. Ve ben artık kendimi daha fazla tutamadım, gözümden bir yaş süzüldü, sonra bir tane daha, bir tane daha; her şey sessizce oldu, gürültüsüz patırtısız, hüzünlü, melankolik bir ağlayış, uzun zaman önce yitirilmiş birini anar gibi.

Bereket otelin barı oldukça loştur, televizyonu da hep açık tutarlar, bu sayede kimse bana neler olduğunu anlamadı; elimi tutup dostça sıkın Pepe hariç. Aradan zaman geçtikten sonra böyle bir şeyi keşfetmek çok berbat bir şey canım. Son bir umut kırıntısıyla, kaynaklarının kimler olduğunu, bu bilgiyi hangi yoldan elde ettiğini sordum ona. Oysa Pepe isim veremeyeceğini söylemişti bana en başta. Bana göre, Mercedes'in dışında Olga María'nın sadık hizmetçisi Julita ona bazı şeyler anlatmış olabilir ya da butikte çalışan şu farfara ikili, Cheli'yle Conchita, kim bilir. En yakın arkadaşı ve eski kocası tarafından aldatılmışken insan nasıl yaşayabiliyor, inanılır gibi değil. Gerçi Alberto'nun yaptığını umursamıyorum; tersine, belli ki para kazanma yeteneğinden başka marifetleri de varmış, yoksa Olga María'nın işi olmazdı onunla. Bana biraz daha su versene canım, ağzım kurudu konuşmaktan. Kendimi yine üzüntüye kaptırmaktan korkuyorum, hele şu melankolik akşam alacasında. Ve bak sana söylüyorum, Alberto'yu bu akşam arayacağım, ofis dönüşü, beni budala yerine koymasın ve hiçbir şey olmamış gibi yaparak benimle alay edebileceğini düşünmesin diye. Pepe Pindonga, geçmişte kalan olayları deşmenin ne anlamı var diyerek bundan vazgeçirmeye çalıştı beni. Ama ben dayanamam canım. Ona da söyledim bunu havuz başındaki restoranda, bunu Alberto'ya öde-teceğim dedim. Sen olsan ağzını açmazdın öyle mi? Boşanalı uzun zaman olmasının ne önemi var? Pepe belki de onu Olga María'nın baştan çıkarmış olabileceğini söylüyor, ama hiçbir erkek bir kadınla zorla yatağa girmez. Sinsi yılanın tekiymiş Alberto. Bir o kadar da Olga María. Pepe Olga María'nın psikolojik açıdan bir portresini çıkarmaya çalıştığını, bunun soruşturmaya yardımcı olacağını, çünkü cinayetin Yuca'ya zarar vermek amacıyla planlandığından neredeyse yüzde yüz emin olsa da, soruşturmanın diğer eksenlerinin de ihmal edilmemesi gerektiğini söyledi. Ve polis raporlarında benim adımın, Alberto'yla Olga María'nın ilişkileri ve benim Yuca'yla bağlantılarım nedeniyle potansiyel şüpheli olarak geçtiğini açıkladı bana. Buna inanabiliyor musun? Öfkeden gözüm döndü canım. Yalnızca en yakın arkadaşımın eski kocamla yatmış olduğu

gerçeğini değil, onu benim öldürmüş olabileceğime dair şüpheleri de sineye çekmem gerekiyor- du artık. İnanılır gibi değil. Sinirden iştah falan kalmamıştı bende. Bir an önce o Handal denen polis bozuntusunu arayıp haddini bildirmek istiyordum. Pepe yatıştırmaya çalıştı beni: Kelimenin tam anlamıyla bir şüpheli değil, yalnızca, ana soruşturmayı destekleyen ikincil, ihmal edilebilir eksenlerden birinin parçasıymışım meğer. Her halükârda bir yüz kararı. Ve sonra biraz düşününce, Pepe Pindonga'nun yanıldığına hükmettim: Olga María Alberto'yla yatağa girerken ne yaptığını çok iyi biliyordu bana kalırsa. Hastaydı o canım, her şey ona Alberto'yla ilişkimizin nasıl bir felakete dönüştüğünü, adamın yatakta nasıl işe yaramaz olduğunu, onunla yaşamının başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu anlatmamla başladı ve ona anlattıklarım Olga María'nın onu deneyimlemek için yanıp tutuşmasıyla sonuçlandı. Bence böyle oldu. Anlattıklarımın doğruluğunu bizzat test etmek istedi. Marazi bir dürtüydü bu. Ve anlaşılan yalan söylemediğimi keşfetti, çünkü elinde hepi topu iki kez buluştuklarına dair güvenilir bilgi olduğunu söylüyor Pepe Pindonga. Bütün bir öğleden sonra boyunca zihnime söz geçiremedim canım, korkunçtu, aklımdan en kötü olasılıklar geçti, bir an huzur bulamadım. Ama burası iyi geldi bana, kendimi biraz daha iyi hissediyorum şimdi. Evin gerçekten de kentin en iyi bölgesinde; manzarası muhteşem, havası harika, alışveriş merkezlerine ve başka önemli noktalara da uzak sayılmaz. Ve işi nereye vardırıdım biliyor musun? Konuyu ilk ortaya atan ben olsam da, Alberto'nun boşanmayı aceleye getirmesinin nedeni, Olga María'yla aralarında bir şeylerin başlayacağı umuduydu bana kalırsa. Paranoya değil bu canım. Diğerlerinin hepsi onunla olabilmek için karılarını terk etmeye hazırken, Alberto -üstelik de bu konularda özellikle kalın kafalıyken- niçin istisna olsundu ki? Pekâlâ, biraz abartıyor olabilirim ama bana her şey mümkün görünüyor artık. Beklemediğim bir anda okkalı bir tokatla uykumdan uyandırılmış gibiyim. Korkunç bir şey. En kötüsü de, bütün aşk maceralarında ona suç ortaklığı, sırdaşlık yapmış olmam; kendimi sırtından bıçaklanmış bir ahmak gibi hissediyο-

rum. Alberto denen o pisliğin yanına bırakmayacağım bunu; her şeyi, ama her şeyi, en ince ayrıntılarına dek itiraf edecek bana, ne sanıyor o ahmak kendini! Bereket şu çenebaz Pepe Pindonga'nın dağarcığında yığınla hikâye var da, öfkeye kapıldığımı gördüğü anda konuyu değiştirip yatıştırıyordu beni. Bir ara çok enteresan bir şey anlattığı çalındı kulağıma: ezoterik bir okuldaki maceralarından söz ediyordu. Dediğine bakılırsa, Orta Meksika dağlarındaki, üstatlarını halüsinojen mantarlarla haşır neşir olan ihtiyar yerlilerin oluşturduğu bir çeşit manastırdan geçmişti yolu. Hiç Meksika'da bulundunuz mu diye sordu bana. Pek az dedim; babam nefret eder o ülkeden, Meksikalılar'ın hırsız ve düzenbaz, Aztekler'in de barbar caniler olduklarını söyler, bu yüzden hiçbir zaman ilgimi çekmedi, Miami'ye ya da New York'a gitmeyi yeğlerim doğrusu. Sence de öyle değil mi canım? Kısacası, orada, havuz başında dedektifle sofrı muhabbeti çaylar, kahveler eşliğinde uzadıkça uzadı. Söz dönüp dolaşıp şu muhabire, Rita Mena'ya nasıl geldi bilmiyorum. Pepe Pindonga kadının onu cinsel tacizle suçladığını, bu yüzden gazetedeki konumunun sarsıldığını ve sonunda istifa etmek zorunda kaldığını anlattı bana. Öyle görünüyor ki, o yılanlı haberi yaptı yapalı iyiden iyiye çığrından çıkmış, tam bir mitomana dönüşmüş bu kız; birkaç yıl önceki o müthiş skandalı, içi yılan dolu sarı bir Chevrolet'yle ahaliye dehşet salarak ortalıkta dolaşan o manyağı anımsıyorsun değil mi? Kendini bir şey sanıyor, bu yüzden de önüne gelen yönlendiriyor onu, tıpkı Yuca'ya karşı kampanyada yaptıkları gibi. Şimdi de şu katille, Robocop'la -rahiplerin koyduğu gazetecilik ödülllerinden birini kapma hayaliyle- bir röportaj ayarlamaya çalışıyormuş. Pepe Pindonga söyledi bunu bana. Ama görünüşe göre Robocop ser verip sır vermiyor, dudakları mühürlü, zaten bu yüzden seçtiler onu. Ah, geç oluyor canım. Bu teras çok keyifli, ama eve gidip Alberto'yu aramak için sabırsızlanıyorum. Onun için büyük sürpriz olacak. Bu Olga María olayı gitgide daha da çirkinleşiyor. İpin ucunu kimse bulamamış gibi görünüyor. Pepe Pindonga aptal bir adam değil, ama o bile zaman zaman tıkandığını, bir milim ilerleyeme-

diğini kabul ediyor. Bu arada, bana seni sordu. Evet, Pepe; Olga María'nın yakın arkadaşı olup olmadığını, ne iş yaptığını, sana ne kadar güvendiğini. Söylemedi deme , adam meraklının teki. Sorgulanmaktan yorgun düştüğümü, senin en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu, dolayısıyla ağzından benimle ilgili laf alamayacağını söyledim ona. Ama keçi gibi inatçı. Seninle görüşmek isterse hiç şaşmam. İyi bir tip aslında. Birkaç gün içinde görüşmek üzere sözleştik. Arayacağını söyledi ama kartını da vermeyi ihmal etmedi. İlgiyenirsen, bak burada. Bahse girerim en umulmadık anda çıkacak karşına, tıpkı bana yaptığı gibi; yakaladı mı da kolay kolay bırakmıyor insanı. Lastiğimin havasını o kurnaz tilkinin indirmiş olabileceğini bile düşünüyorum biliyor musun? Fazlasıyla şüpheli bir rastlantıydı canım. Ve artık kimseye güvenim kalmadı.

7. İflas

Alalacele aradım seni, çünkü işler fena halde kızışıyor canım. Alberto'yla konuştum, bir saat kadar önce, senden döner dönmez. Olga María'yla yediği haltları bildiğimi söyleyip açtım ağzımı yumdum gözümü. Ona kendini savunma şansı vermeyi bile düşünmüyordum; tek istediğim, Pepe Pindonga'dan duyduklarımı olanca çıplaklığıyla yüzüne vurmaktı. Öyle de yaptım: Seni aşağılık, orospu çocuğu, Marito'nun dostluğuna, benim güvenime nasıl ihanet edebildin, en yakın arkadaşlarımızın evliliğiyle nasıl oynayabildin diye haykırdım. Bunun burada kalmayacağını, yaptıklarını ona ödeteceğimi, bundan böyle ayağını denk almasını söyledim. Gafil avlamıştım onu, bunu hiç beklemiyordu, ben de ne yanıt vermesine ne de araya girmesine izin veriyordum. Eteğimdeki bütün taşları döktüm: Seni domuz, en yakın arkadaşım la yattın, tüm ilkeleri ayaklar altına aldın, sana güvenenlerin iyi niyetini kötüye kullandın. Utanç verici detayları da sakınmadım ondan. Ve öylesine atıp tuttuğumu sanmasın diye tehdit ettim onu: Marito duyacak bunu dedim; ve senin ailen; anneme, babama, herkese söyleyeceğim dedim. Sonra da polisin, Olga María cinayetinin ardında; birlikte yedikleri haltın üstünü örtmek için, Marito'yla ben öğrenmeyelim diye, Olga María'nın ailesiyle benimkine karşı itibarını korumak için vs. onun olabileceğinden şüphelendiğini söyleyip, üstüne tüy diktim. Ne akla hizmet söyledim bilmiyorum ama birdenbire bunun doğru olabileceğini, hiç kuşkusuz hipotezlerden birinin de Alberto'yu işaret ediyor olması gerektiğini fark ettim canım. Hatta ona da söyledim bunu, Olga María'yı senin öl-

dürtmüş olduğuun ortaya çıkarsa hiç şaşmam dedim ve nihayet derin bir soluk almak üzere durmayı başarabildim. Bitap düşmüş halde, soluk soluğa, Alberto'nun birtakım mazeretler gevelemesini ya da belki de Olga María'yla seks ilişkilerini müstehzi bir ifadeyle yadsımasını beklemeye başladım. Ama Alberto tepki vermiyordu; hatta hattın öbür ucunda çıt çıkmıyordu, ahizeyi masanın üstüne bırakıp gitmişti sanki. O zaman, ödleklığı bırakıp bir şey söylemesini, hiç değilse riyakâr bir domuz olduğunu kabul etmesini, ama bu işten kendisinin zararlı çıktığını, çünkü Olga María'yla birlikte olabileceği ham hayaliyle boşanmamızı aceleye getirdiğini haykırdım; niçin iki ayağımızı bir pabuca soktuğunu şimdi anlıyorum, aşağılık domuz, budala, sanki Olga María'yı hiç tanıımıyormuş gibi, sanki Olga María Marito'yu terk etmeye dünden razıymış gibi, hem de dünyanın en sıkıcı adamıyla, dünya yüzünde düzüşülecek en son erkekle, tek bildiği, atleti ve çoraplarıyla yatağa uzanıp, o büyük sıkıntının ortasında çaresizlikten üstüne çıkacak birini beklemek olan bir ahmakla birlikte olabilmek için. Böylece yeni bir hamle yaptım canım ve ancak içimi tamamen boşalttığımdan emin olunca, soluklanmak üzere yeniden durdum. Onun hattın öbür ucunda olduğunu, beni duyduğunu fark ettim o anda. Telefonu yüzüme kapatacak sandım. Ama hayır: ona haksızlık ettiğimi geveledi sadece. Ben ona haksızlık etmişim, düşünebiliyor musun? Budala. Tam yeniden hücumla geçip, hakkın hukukun insanlara özgü şeyler olduğunu -hayvanlara değil- söyleyerek haddini bildirmek üzereydim ki, aniden inanılmaz bir histeri nöbetine girdi Alberto, sesinde o güne dek hiç duymadığım bir cinnet hali vardı, kontrolsüzce bağırıp çağırmaya başladı. Olga María'yla ilgili bu saçmalıklarla canını sıkmaktan vazgeçmemi, başına gelen felaketin yanında bunun lafının bile olmayacağını, o felaket yüzünden onu hapse tıkmak ya da mezara göndermek üzere olduklarını söyledi. Ve baklayı ağzından çıkardı: Finapro iflas etmişti. Düşünebiliyor musun? Korkunç bir şey canım. Finans şirketi iflas bayrağını çekmişti. Öyle söyledi bana. Bütün paranın battığını söyledi. Hâlâ inanamıyorum buna. Ama Alberto başkan yardımcısı, o söylediğine

göre doğru olmalı. Çıldırmış gibiydi. Olga María'yla ilgili aptalca hikâyelerle canını sıkmayı bırakıp ona yardım etmemi, polisin her an onu tutuklamak üzere kapıya dayanabileceğini söyledi. Hepsi Toñito Rathis'in suçu dedi. O adam delinin tekidir canım, her şeyin başına geçmek ister: Finapro'nun, aile şirketlerinin, iktidar partisinin, futbol takımının ve tabii ki ülkenin. Alberto'nun dediğine göre, Toñito işleri arapsaçına çevirmiş ve finans şirketinin paralarını diğer aile şirketlerinin açıklarını kapatma, partinin seçim kampanyasını finanse etme, milli takımın masraflarını karşılama gibi işlerde kullanmıştı. Düşünebiliyor musun canım? Yarın medyada patlar bu skandal. Alberto korkudan ölüyor. Bir milyar kolonun* üzerinde para kaybetmişler, inanılır gibi değil, yüz milyon dolar-dan fazla. Bunun ne demek olduğunu farkında mısın? Her şeyin sonu demek. Tanıdığım kim var kim yoksa parasını Finapro'ya yatırmıştı, milyonlarca kolon eder bu. Alberto telefonda sızlanmaya başladı; onu günah keçisi yapacaklarını, Toñito Rathis'in ülkenin önde gelen on dört ailesinden birinin üyesi olduğundan kendini dokunulmaz sandığını söyledi. Zavallı Alberto, gerçekten acıdım ona. Yurtdışına kaçmasının mümkün olmadığını, evinin polis gözetiminde olduğunu, hatta bizim telefon konuşmamızın dahi kaydediliyor olabileceğini söyedi. Paranoyaya kaptırmıştı kendini, ama haksız da değildi doğrusu. Parasını Finapro'ya yatırmış olan insanlara ne olacağını sordum. Bilemiyorum, büyük olasılıkla paralarını kaybedecekler, çünkü bütün para battı dedi. Durum korkunçtu canım. Birden Doña Olga'yı düşündüm, onun parası da Finapro'daydı, Olga María'nunki ve muhtemelen Marito'nunki de. O anda ona acımayı bırakıp bu kez hiddetle, Olga María'nın ailesinin parasına, kızlara kalan mirasa, Doña Olga'nın geçimini sağladığı faizlere ne olacağını sordum. Ne dese beğenirsin? Durumun onun kontrolünden çıktığını, Olga María'nın ailesinin iflastan etkilenecek pek çok aileden sadece biri olduğunu, kendi arkadaşlarının çoğunun parasının da Finapro'da olduğunu söyledi. Öldürölmek-

* kolon: El Salvador ve Kosta Rika'nın para birimi (ç.n.)

ten korkuyor, çünkü savaş sırasında milyarder olmuş pek çok emekli asker de parasını Finapro'ya yatırmıştı. Ve tüm birikimlerini kaybetmiş olan tanınmış kişilerin isimlerini saymaya devam etti: yine ilk kez duyduğum o histerik ses tonuyla, bir sinir krizinin eşiğindeymişçesine. Ama benim tepem atmıştı bir kere canım, öncelikle Doña Olga'nın arazilerin satışından elde ettiği bütün parayı Finapro'ya yatırdığını biliyordum, sonra annelerinden kalan miras bir anda ellerinden uçup giden o iki küçük kızı düşündüm ve o Alberto domuzu için ufacak bir üzüntü kırıntısı bile kalmadı içimde; yalnızca şerefsiz değil, ahmağın, ödleğin, beceriksizin tekiydi o. Ve hiddetle giriştim ona: Seni sersem, dilerim işini bitirirler senin, bunu hak ettin sen, kendini dev aynasında gördün, hani ülkenin en parlak yatırım uzmanıydın, insanların parasıyla şu yaptığına bak diye gürledim. Ve devam ettim: ABD'de yaptığın o yüksek lisans ne işine yaradı, seni budala! Ve Olga María'nın ailesinin parasını bir şekilde bulsa iyi edeceği, yoksa sonunun bizzat benim elimden olacağı tehdidini savurdum. Telefonu yüzüme kapattı sersem. Bu daha da kızdırdı beni. Birkaç kez üst üste aradım ama hat sürekli meşguldü, ahizeyi yerine koymamıştı herhalde. Ben de cep telefonundan aradım. Benim olduğumu anlayınca histeri nöbeti yeniden tuttu: Zırvalarımla onun canını sıkmamalıyım, böyle dedi, çok acil telefonlar bekliyordu, benimle vakit kaybedemezdi. Ve bir kez daha yüzüme kapattı telefonu; aklımdan geçenleri söylememe fırsat vermeden, hakkında düşündüğüm o korkunç şeyleri, çünkü bütün o para batmış olamazdı, onca para akşamdan sabaha buharlaşmadı ya, Alberto'yla şu Toñito Rathis çaldılar onu, muhtemelen yurtdışına kaçırdılar ve şimdi de sanki finans şirketi iflas etmişçesine mağduru oynuyorlar. Kahrolası hırsızlar. Çok endişeliyim canım. Onca insan tüm birikimlerini kaybetmiş olabilir. Olanları anlatmak için hemen çiftlikten babamı aradım. Buna hiç şaşırmadığını, bankalar yüzde on verirken onların yüzde yirmi iki yıllık faiz vermelerinin zaten olanasız olduğunu, işin içinde bir iş olması gerektiğini söyledi babam. Babam böyledir işte canım, zaman zaman onu tutuculukla suçlarım, ama sonunda haklı çıkan

hep o olur. Bir zamanlar insanlar Finapro'yu hep bir ağızdan göklere çıkarırken, onun bizi paramızı oraya yatırmamamız konusunda uyardığını anımsıyorsun değil mi? Gerçi ben Alberto'yla aramda her türlü bağdan kaçındığımdan, zaten asla yapmazdım bunu. Ne isabetli kararımış meğer canım. Olga María'yı da babamın sözlerine dayanarak uyarmaya çalıştığımı, ne var ki beni dikkate almadığını, bu düşüncelerin Alberto'yla ilgili önyargılarımdan kaynaklandığını söylediğini anımsıyorum şimdi. Sonuç ortada. Bizim saflar kraliçesi, muhtemelen Alberto'ya çok güvendiğinden, onu dolandırmalarına izin verdi, çünkü onunla yatmış olduğu için her şey kontrol altında göründü ona. Don Sergio'dan kalan arazilerin satışından ellerine geçen parayı batırmak için harika bir yol! Düşündükçe saçımı başımı yoluyorum. Babama Alberto'yla aramızda geçen konuşmayı ve Doña Olga'yla kızların trajik durumunu anlatıp, yapılacak bir şey olup olmadığını sordum; Doña Olga'nın akşamdan sabaha beş parasız kalması olacak şey değildi. Doña Olga'yı aramadan önce babamın fikrini almak istiyordum, Alberto domuzunun onu aramadığından adım gibi emindim çünkü. Alberto bir şey yapamazsa kimse yapamaz dedi babam ve elinde çok bir bilgi olmasa da, o iflastan devasa çapta bir dolandırıcılık ve tüm ülkeyi-öncelikle de Alberto'yu- içine çekecek bir pislik kokusu aldığını yineledi. Tanrı'ya şükür ayrıldım ve o sersemle en ufak bir ilişkim de kalmadı. Yoksa nasıl bir belaya çatmış olacağımı bir düşünsene. Babama Olga María'nın öldürülmesiyle ilgili Alberto'nun üzerinde oluşan şüphelerden söz etmek nereden aklıma geldi bilmem. Babama nasıl güvendiğimi bilirsin. Bu yüzden, Pepe Pindonga'dan duyduğum her şeyi, en ince ayrıntısına dek anlattım ona. Babam bir süre -muhtemelen düşüncelere dalarak- sessiz kaldıktan sonra, endişeli bir tonda, bunun çok ciddi bir suçlama olduğunu söyledi ve bu konuda ağzımı sıkı tutmamı öğütledi bana. Ne var ki, içimden bir ses, Alberto'nun Olga María'nın ölümünde parmağı olduğunu ve bu dolandırıcılık olayının, düşümü çözmemize yardım edecek ipucu olabileceğini söylüyordu. İşte o anda, hâlâ Alberto'ya karşı büyük bir öfkeyle homurdanırken, birden kafamda

bir şimşek çaktı ve hemen babama da açtım bu fikrimi: Ya Olga María Alberto'yla görüşmeye devam ettiyse ve Finapro'da dönen dolaplardan haberdar olduysa? Babam sadece, bundan kimseye söz etmememi yinelemekle yetindi. Telefonu kapattıktan, bu sonuca varmış olmanın heyecanı biraz olsun yatıştıktan sonra ise, dondum kaldım. Bir ışık seliyle ortalık aydınlanmıştı sanki. Sanki bu keşif, bu çıkarım hayatıma mal olabilirmişçesine büyük bir korkuya kapıldım. Ama bunu kafamda daha fazla kurmak istemediğimden, kalkıp Doña Olga'ya telefon ettim. Telefonu Sergio açtı. Finapro'nun iflas ettiğini duydun mu diye sordum. Duyduğunu, parasını oraya yatırmış olan kişiler arasında haberin hızla yayıldığını, Doña Olga'nın da hastalandığını, aniden tansiyonu çıktığını ve doktoru beklediklerini söyledi. Yarım saat kadar oldu Sergio'yla konuşalı. Çok endişeliyim canım. Kızının öldürülmesinden bir ay sonra bu kez de bütün paranı kaybettiğini düşünsene. Kâbus gibi. Doña Olga'nın durumunun ağırlaşmasından, bir kalp krizi ya da benzeri bir şey geçirmesinden korkuyorum. Bilirsin başlarına böyle şeyler geldiğinde, insanlar içten içe ölmek isterler. Onun parasının da Finapro'da mı olduğunu sordum Sergio'ya. Şansa onunki değilmiş, ama Marito'nun ve daha pek çok eş dostun parasının orada olduğunu söyledi. Bu arada, kim milyonlar kaybetmiş olabilirmiş biliyor musun? Yuca canım. Ve Sergio'nun dediğine göre, başpiskopos bile -babamın katlanamadığı şu İspanyol- kilisenin parasını Finapro'ya yatırmış. Alberto'nun başı çok büyük dertte. Budala, herkese tepeden bakan, çok bilmiş bir velet gibi davranırsa, sonu bu olur işte. Yuca yaşatmaz onu, hiç şüpheden olmasın. İnsanların şokta olduklarını, ne yapacaklarını bilemediklerini; Marito'yla birlikte birçok kez, bir açıklama alabilmek için Alberto'ya ulaşmayı denediklerini ama başarılı olamadıklarını söyledi Sergio. O zaman, Alberto'dan duyduklarımı; durumun onun kontrolünden çıktığını ve bildiği tek şeyin paranın telafi edilemez şekilde battığı gerçeği olduğunu ilettim Sergio'ya. Ah, bahtsız küçük kızlarım benim, bir anda koca bir mirastan oldular. Şu kadarını söyleyeyim, telefonu kapattığımda öyle bir son sürat çalışıyordu ki zihnim, hızına yeti-

şemiyordum. Anlıyorsun değil mi? Hani şu, çok önemli bir şey keşfetmek üzere olduğun, parçaları birleştirmeye başladığın zamanlarda olduğu gibi. Şu üçlüye ne dersin?: Alberto, Olga María ve Yuca. Derhal Pepe Pindonga'yu aramam gerektiğini düşündüm. Fakat sanki zihnimi okuyordu bu adam, çünkü tam ahizeyi kaldırmak üzereyken telefon çaldı. Ve bingo: Karşımdaki Pepe'den başkası değildi. Finans skandalından söz ettim ona. Duyduğunu, ülkenin bu haberle çalkalandığını, gazete bürolarına tam bir keşmekeşin hakim olduğunu, ama kendisinin özel bağlantılarından tüm ayrıntıları aldığını söyledi. Alberto'yla aramızda geçen konuşmadan, Olga María'nın ailesinin uğradığı parasal kayıptan ve Yuca'nın servetinin büyük bir bölümünün Finapro'da olduğuna dair söylentilerden söz ettim ona. Bu sonuncudan haberdar olmadığını itiraf etti ve durumun düşündüğünden çok daha karmaşık olduğunu söyledi Pepe. O zaman, Olga María'nın ölümünün Finapro'nun iflasıyla bağlantılı olabileceğine dair şüphelerimden söz ettim ona. Ne kadar çok düşünürsem o kadar çok kani oluyorum buna canım. Olga María Alberto'yla Toñito Rathis'in çevirdikleri kirli dolapları keşfetmiş olmalı, bu yüzden ondan kurtulmaya karar verdiler. Eminim Olga María'yı etkileyeceğim diye boşboğazlık etmiştir Alberto, öyle ahmaktır o çünkü; Yuca'yla yakın ilişkisi olduğunu anlayınca da ortadan kaldırmaya karar verdiler onu. Mantıklı bir açıklama değil mi? Ve nasıl korkutuyor beni bilemezsin. Tabii ki bunu da, daha kötülerini de yapabilir onlar; milyon kolonun üstüne yattıktan sonra. Tanrı aşkına, birini ortadan kaldırmanın onların yüreğini sızlatacağını falan mı sanıyorsun sen? Şu Toñito Rathis daha azılı olan, tam bir gangster canım, Amerikan Koleji'nde belliydi ne haydut olacağı, üç sınıf ilerideydi bizden ve daha o zamandan hatırı sayılır bir şöhreti vardı. Ama bizim Pepe Pindonga, büyük dedektif, ne dese beğenirsin? Hipotezimin ona zorlama göründüğünü, ortada bunu destekleyen hiçbir kanıt olmadığını ve muhtemelen olup bitenlerin etkisiyle tuhaf hipotezler üretmeye başladığını söyledi. Bak şu serseme! Benim bir hipotezim falan yok, hipotez polislere ya da onun gibi dedektiflere, yani

gerçeği ortaya çıkarmakla değil, maaşlarını almaya devam edebilmek için soruşturmayı olabildiğince uzatmakla ilgilenenlere ait bir kavramdır diye brdm. Sakin olmamı, böyle küplere binmeme hiç gerek olmadığını söyledi Pepe. Bu iyice tepemi attırdı benim. Sonunda Olga Marıa'nın ldrlmesine anlam verebilecek somut bir ipucu yakalamışken, nihayet bu olayı çözme şansımız varken, müthiş dedektifimiz bize fikirleriyle katkı sunacağı, soruşturmanın ilerlemesi için birtakım adımlar atacağı yerde birden havalara giriyor, böylesine açık seçik bir şeyi kuşkuyla karşılayacağı tutuyor diye bas bas bağırdım ona. Ve tehdit ettim; ya derhal harekete geçerdi ya da Miami'den Diana'yı arayıp, dlektifini derhal işten kovmasını söylerdim ona. Ona bunları söyledim. Ve asıl bombayı patlattım: Toñito Rathis'in ileride devlet başkanlığına aday olmak üzere partinin başına geçmek istediğini sağır sultan bile duydu dedim. Kulpte ve dört bir yanda herkes bunu konuşuyor canım. Babamın dediğine göre, Yuca'nın partiden ayrılmasından en kârlı çıkan kişi, gelecek parti kongresinde maliye bakanlığından genel başkanlığa atlayıp sonra da devlet başkanlığına oynamayı planlayan Toñito Rathis'ti. Her şey çok açık değil mi? Benim kafamda yle. Pepe Pindonga denen embesilse kuşkular içinde. Eğer Yuca ile Toñito Rathis düşmansa, Yuca'nın parasını nasıl olup da onun finans şirketine yatırdığını sordu bana. Onun ticaret hakkında en ufak bir fikri olmayan bir zavallı olduğunu, paranın başka politikanın başka şeyler olduğunu, Finapro yüzde yirmi iki yıllık faiz verdiği sürece istisnasız herkesin şirket sahibinin politik rakibi olup olmadığına bakmadan gidip parasını oraya yatıracağını söyledim ona. Üstelik Rathis'lere ait bir şirketin topu atacağı kimin aklına gelirdi ki canım? Hiç kimsenin. Ben bile hâlâ inanamıyorum. Ülkenin en nüfuzlu ailelerinden, en prestijli isimlerinden biri o. Ama bu işten gelecek maaşa muhtaç, beş parasız bir dedektif anlayamaz bunu tabii. O zaman fark ettim ki, Pepe Pindonga'yla konuşmanın faydası olmazdı, adamın hiçbir yasal yetkisi yoktu, řtk Diana'ya bir hikâye anlatsın diye para ödenen garibanın tekiydi o. Yapmam gereken şey, yeni keşfimden söz etmek, bu işe

el atmasını istemek için, tüylerimi diken diken de etse, her şeye burnunu sokan bo boğazın teki de olsa  ube Müdürü Handal'ı aramaktı. Pepe Pindonga'ya telefonu kapatmam gerektiğini söyledim.   in kötüsü, polisin telefon numarasının yazılı olduğu  u meşhur kartviziti nereye koyduğumu unutmu tum, bulabilmem için odamın altını üstüne getirmem gerekti. Ve ne oldu dersin? Tüm ısrarlarıma karşın,  ube müdürünün özel bir görev için dışarıda olduğunu ve ne zaman döneceğini bilmediklerini yineleyip durdular bana. O anda Alberto'yu tutukluyor olmalıydı, emindim bundan, bilirsin sezgilerim yanıltmaz beni,    n  ke fettiğim gerçeği yüzüne çarpmak üzere yeniden aradım Alberto'yu ama telefonları kapalıydı. Tam onu tutuklayıp tutuklamadıklarını gözlerimle görmek ve Handal'a onunla acilen konu mam gerektiğini söylemek için Alberto'nun evine doğru yollanıyordum ki, o anda telefon çaldı. Yine Pepe Pindonga'ydı. Polisin To ito Rathis'i, Alberto'yu ve Finapro'nun diğer yönetim kurulu üyelerini tutukladığını ve bunun yüzyılın dolandırıcılığı olmaya aday bir vaka için yalnızca bir başlangıç olduğunu söyledi bana. Biliyorsun bu Pepe Pindonga Polis Akademisi'nde  alı mı  ve ona bilgi sızdıran çok özel bağlantıları var.  ube Müdürü Handal'ın tutuklamada bulunup bulunmadığını sordum ona. Emin olmamakla birlikte bunun muhtemel olduğunu,    n  soruşturma dairesi  efi olarak orada hazır bulunması gerektiğini söyledi. Ve yarın sabah erkenden bulu mayı önerdi bana, böylece bugün bazı araştırmalar yapabiliirdi; Olga Mar a'nın öldürülmesinde Alberto'yla To ito Rathis'in parmağı olduğuna ilişkin teorimin somut kanıtlar gerektirdiğini, mantık yürütmenin yeterli olmadığını, hele şimdi o ikisi milyon dolarlık dolandırıcılıktan tutuklanmışken, insanların onların başka su ların günah keçisi yapılmak istendiğini d   nebileceklerini söyledi. Böyle söyledi bana. Canı neyi istiyorsa onu ara tırabileceğini, gerçeklerin ortada, gün gibi açık olduğunu, benim kanıta falan ihtiya ım olmadığını haykırdım ona. En az bir aydır kafamda evirip çeviriyor, bu cinayetin ardında kimin olabileceğine kafa patlatıyorum.  u Pepe Pindonga herkesi kendi gibi budala mı sanıyor?

Tanrı aşkına. Milyonlarca kolonu ceplerine indiren adamların pekâlâ birinin ölüm emrini de verebileceklerini yineledim ona. Tamamen ajite bir haldeyim canım, elektriğe tutulmuş gibiyim. Üst üste aradım bu Şube Müdürü Handal'ı ama hâlâ odasına dönmüş değil. Ben de fırsattan istifade seni arayayım dedim. Diziyi de kaçırdım bu arada. Haberlerde henüz vermediler, belki on haberlerinde patlatırlar bombayı. Alberto'nun sonunun bu olacağı kimin aklına gelirdi? Böyle bir entrikaya karıştığına inanmak zor, ama körle yatan şaşı kalkar: Toñito Rathis'le birlikte geçirdiği bunca zaman içinde onun marifetlerinden nasiplenmiş besbelli. Biz telefonu kapatır kapatmaz Şube Müdürü Handal'a ulaşmayı yeniden deneyeceğim: Bu öğleden sonra heyecanla vardığım sonucu, muhtemelen başına nasıl bir bela alabileceğini bildiğinden hanım evladı gibi ürkekçe karşılayan şu Pepe Pindonga misali saçma sapan şeylerle vakit kaybetmesin diye tam olarak ne yapması gerektiğini söyleyeceğim. Bu Şube Müdürü Handal'ın görevi cinayeti sürdürmek, cinayetin -kendi deyimiyle- azmettiricilerini bulmak; yalnızca faili, şu Robocop canisini tutuklamış olmakla yetinemez. Bu yüzden, ilk işi, Olga María'yla Alberto'nun son birkaç ayda nasıl bir ilişki içinde olduklarını araştırmak olmalı. Olga María bana hiçbir şey anlatmamış olabilir, ama bunu ortaya çıkarmak hiç zor değil; şirketteki sekreterlere, yöneticilere Olga María'nın Alberto'yu ya da Toñito Rathis'i ne sıklıkta ziyaret ettiğini ya da telefonla aradığını sormak yeterli. Bu ilk adım. Çünkü paranı vadeli yatırdığında ikide bir bankaya gitmen gerekmez, olsa olsa vade sonuna doğru bir kez gider ya da telefon edersin, öyle değil mi canım? Handal'ın ortaya çıkarması gereken ilk şey bu. Bilemiyorum. İşlerin gidişatına bakınca, artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni. Görünüşe göre, Olga María büyük bir belaya çatmış ve ben budala gibi bir güzel uyumuşum. Ya da belki de, farkında bile olmadan -Toñito Rathis ve onun Makyavelist kafası hesaba katılırsa- kendi fiziksel, Yuca'nın da politik ölümüyle sonuçlanacak olan bir entrikanın içine çektiler onu. İnan bana, hâlâ çözebilmiş değilim Olga María'yı. Onu tanıdığımı sanıyordum, ama şimdi fark ediyorum ki

bir değil, pek çok kişiliği varmış meğer. Alberto'yla ilişkiye girmesini h    aklım almıyor. Annem geldi canım, panik içinde. Bir dakika bekler misin, bir şey s  yl  yor bana. Haberleri almış. Herkes çılgına d  nd   diyor. Evet, biliyorum anne, Alberto'yu tutukladılar. Tabii tabii, To  ito Rathi's'i de. Annemin dediğine bakılırsa, o para Yuca'nın değil, Kati'yle Don Federico'nunmuş. D  ş  nebiliyor musun? Derdine yansın Alberto, Don Federico Schultz'   karşına almak intihar etmek demektir. Başpiskoposun Finapro'da tam bir milyon kolonu olduğunu da s  yledi annem. Babam bu habere bayılacak: hak etmişti bunu, ag  zl  l  ğ  n sonu budur işte, topu cehennemlik bunların diyecek. Seni daha sonra ararım canım, annem yaygara yapıp duruyor, belli ki konuşturmayacak beni. Aradığımda dizide bug  n neler olduğunu da anlatırsın değil mi? Birazdan şube M  d  r   Handal'a ulaşmayı deneyeceğim yine. Hoşçakal.

8. Kaçışma

Robocop peşimde canım! Çabuk ol! Kapıyı aç bana! Yemin ederim ki oydu! Hemen içeri girelim, acele et! Umarım izimi kaybetmiştir. Tanrım, ne kâbus. Bereket onu zamanında fark ettim. Evin önüne park etmiş bir arabanın içindeydi. Dur oturayım şuraya. Nefesim kesildi. Bana bir bardak su versene. Korkunçtu canım. Hayır, paranoya değil bu. Zangır zangır titriyorum bak. Ne? Dün öğleden sonra kaçtığını duymadın mı? Gazetelere de bakmadın, haber de izlemedin o halde. Bana az önce Pepe Pindonga söyledi. Evet canım, onunla kahvaltıdan dönüyordum, eve varmama az kala koyu renk camlı o araba çarptı gözüme. Tam evin kapısının önüne park etmiş olması dikkatimi çekti. Bereket zamanında fark ettim onu. Acil durumlar için bir-iki-üç'ü arıyorduk değil mi? O olduğunu nereden mi bildim? Sanki suratını gazetelerde, televizyonda hiç görmemişim, o canavar rüyalarımın hiç girmemiş gibi. Direksiyondaki başkasıydı, Robocop yan koltuktaydı. Onları fark ettiğimde hız kesmedim, sadece, radyoyu ayarlıyormuş gibi yaparak başımı eğdim ve yanlarından geçip gittim. Köşeyi döner dönmez de gazı kökledim, tabii peşime düşüp düşmediklerini anlamak için gözümü dikiz aynasından ayırmadan. Yemin ederim, buraya varıncaya dek hiç durmadan, deli gibi sürdüm arabayı. Bir dakika, nihayet açıldı telefon. Alo, alo. Bir ihbarda bulunacaktım küçük hanım. Şu Robocop, Olga María de Trabanino'nun katili, on dakika önce Santa Tecla, Utila Bölgesi, Las Magnolias Caddesi yirmi beş no'lu evin önüne park etmiş bir arabanın içindeydi. Nereden mi biliyorum? Gördüm onu. Ben Olga María'nın en yakın arkadaşı

Laura Rivera. Benim evimin önüne park etmişti Robocop. Hangi telefondan mı arıyorum? Bu sizi ilgilendirmez. Seni budala. Birkaç dakika önce o katili evimin önünde pusuya yatmış beni beklerken gördüğümü söylüyorum size. Tabii ki hakaret ederim, sizin yüzünüzden elimizden kaçacak o canavar. Bana budalaca sorular sorup duracağınıza, en yakın devriye polisleriyle iletişime geçin de bir an önce bölgeyi taramaya başlasınlar. Adınız ne sizin? Bu beceriksizliğinizi Şube Müdürü Handal'a bildirmek zorundayım. Eğer o katil kaçmayı başarır, sorumlusu siz olacaksınız. Adınızı verin diyorum size! Evimin önünde o katille burun buruna geldikten sonra, bu saçmalıklarla uğraşacak halde olduğumu mu sanıyorsunuz siz? Hah şöyle, bir tepki verdiniz nihayet. Kırmızı bir otomobil, bilemiyorum belki bir Toyota, oldukça yeni, son model olabilir, koyu renk camlı olanlardan. İki kişiler; direksiyonda tanımadığım biri ve yan koltukta Robocop. Dün hapisten kaçtığını biliyorsunuz değil mi? O halde elinizi çabuk tutun, derhal tüm devriyeleri uyarın, duydunuz mu beni?! Alsana şu telefonu canım. Ahmak kadın. Sanki suçlu benmişim gibi davranıyor. Adının Yésica Ramírez olduğunu söyledi. Şube Müdürü Handal'a şikâyet edeceğim onu. Yésica'ymış, Tanrı aşkına! Eminim koyu tenli, bodur, kalın dudaklı ahmağın tekidir ve adı da Yésica. Dur pencereden bir bakayım, peşimden gelmiş olmasın şu Robocop. Pis canı! Onlara senin adresini vermeyi unuttum. Bir daha arayayım. Telefonu versene. Çabuk ol. Aklım başımda değil, ne yaptığımı bilmiyorum. Yine meşgul çalışıyor. Tir tir titriyorum. Niçin bekliyordu ki beni? Adresimi nereden biliyor? Beni öldürmek istiyor canım. Bundan eminim. Yoksa ne diye pusuya yatsın evimin önünde? Ah, açıldı sonunda. Alo. Az önce bir ihbar yapmıştım. Yésica Ramírez'le konuştum, Robocop hakkında, hani şu dün öğleden sonra hapisten kaçan katil. Ona bağlar mısınız beni? Bağlıyorlar canım. Yine onunla konuşmam iyi olur, işler tek elden yürür böylece. Alo? Yésica? Yine benim. Dinleyin, şu anda bulunduğum adresi veriyorum size, çünkü Robocop beni izlediyse bu civarlarda olmalı. Escalón Bölgesi, Yedinci Sokak, Doksan beş'le Doksan yedinci Cadde arasında, no bir-iki-beş-bir.

Devriyelerle iletişime geçtiniz mi? Gözümüzü dört açacağız ve Robocop'un arabasının buradan geçtiğini görürsek derhal sizi arayacağım. Haydi, ne bekliyorsunuz, adresi civardaki ekiplere bildirsenize, acele edin! Ne insanlar var canım. Gel pencereden bakalım. Ne yapacağız şimdi? Kızlar! Tanrı korusun. Robocop onları öldürmek istiyor olmalı; yegâne tanıklarını. Marito'yu arayalım hemen. Sen ara, benim ellerim titriyor. İşte reklam ajansının numarası. O katil onlara ulaşmak için okullarına gidebilir pekâlâ. Nasıl oldu da daha önce düşünemedim bunu! Meşgul mü? Bir de şu numaradan dene. Bir an önce kızları okuldan almalıyız. Ajansta değil miymiş? Sekreteri mi o? Versene bana. Bak avuçlarım terden nasıl sıırıslıklam olmuş. Alo. Ben Laura Rivera. Kızları okuldan almasını söylemek için acilen Marito'yu arıyoruz. Olga María'nın katili dün öğleden sonra hapisten kaçtı. Gazete okumadınız mı siz? Marito'nun cep telefonu numarasını verin bana ve siz de ona çağrı cihazından ulaşın hemen. Yaz canım: iki-sekiz-altı-bir-sekiz-üç-sıfır. Tanrım, sen koru! Beni izlediğine göre, Olga María'nın bütün ailesinin de izini sürüyor olmalı, özellikle de kızların. Yanıt yok, sersem Marito'nun cep telefonu kapalı. Umarım sekreteri bir an önce ulaşır ona. Dün gece sana söylediğim gibi, Pepe Pindonga'yla kahvaltı ettik bu sabah. Olga María'yla Alberto'nun ilişkilerine dair ulaştığı bilgileri paylaşacaktı benimle. El Paseo'daki Mister Donuts'da buluştuk. Robocop'un hapisten kaçtığını söyledi bana. Gazeteyi uzatır mısın canım? Dur bakayım: epeyce arka sayfalara koymuşlar. Finapro'yla ilgili şu finans skandalı yüzünden kimse fark etmedi o canavarın serbest kaldığını. Dinle: Herifçioğlu Adliye Sarayı'ndaki hücresinden dün öğleden sonra kaçıyor ve ta gece tef-tişine dek gardiyanların ruhu duymuyor. Bir mahkûmun hapisten, tahliye edilecek olan bir başka sanığın yerine geçerek, elini kolunu sallayarak kaçabileceğini aklın alıyor mu senin? Bana çok şüpheli görünüyor, entrika kokusu alıyorum canım. Üstelik tam da Finapro'nun milyon kolonluk tezgâhının açığa çıktığı gün. Bu sabah kahvaltıda Pepe Pindonga'ya da söyledim, belli ki Robocop'un firarının Toñito Rathis ve Alberto'nun tutuklanmalarıyla çakışması

planlı bir şey dedim. Marito'nun ofisini yeniden arayalım, bakalım sekreteri ulaşabilmiş mi ona. Sonra da Şube Müdürü Handal'ı arayacağım. İnanır musun, ona dün bütün gece ulaşamadım. Gırtlığına kadar Finapro meselesine batmış durumda, bu yüzden arayamamış olmalı beni. Muhtemelen Olga María cinayetinin ardındaki kişilerin izini sürmekten çoktan vazgeçmişti, ama Robocop'un firarı onu bu soruşturmaya daha fazla ilgi göstermeye zorlayacak. Pepe Pindonga'ya da söyledim bunu. Marito'nun ofis telefonu sürekli meşgul. Kızlar için bir şeyler yapabilmek istiyorum, ama ya Robocop buralardaysa? Şuraya bak, bir devriye arabası geçti. Çok şükür. Eğer Marito'yu bulamazsak, polisten bana Amerikan Koleji'ne dek eşlik etmesini isteyeceğim. Kızları okuldan alıp buraya getirebilmek için. Hizmetçi Julita, Doña Olga ve Sergio'yla da konuşmamız gerek. Pekâlâ onlardan birine de saldırmaya kalkabilir o iblis. Nihayet çalışıyor. Alo, ben Laura Rivera. Marito'yu bulabildiniz mi acaba? İnanamıyorum. Peki, kimse bilmiyor mu nerede olduğunu? Aramaya devam edin. Çok acil bir durum bu. Gidebileceği her yeri arayın lütfen. Peki o halde, hoşçakalın. İnanılmaz bir durum carım, Marito yarım saat önce kimseye nereye gittiğini söylemeden çıkıp gitmiş ve çağrı cihazını da masasının üstünde unutmuş. Bu ahmaklığıyla deli ediyor beni. Robocop hapisten kaçmış, hepimiz için bir tehdit haline gelmişken, o azgın sapık, içinin gittiği o garson kızla bir motele kapanmışsa hiç şaşmam. Hatta böyle olduğuna bahse girerim. Doña Olga'yı arayacağım. Devriye arabası yine geçti, değil mi? Meşgul çalışıyor. Sergio'yu ya da Cuca'yı bulmayı deneyelim, birinden biri kızları okuldan almaya gider belki. Bu arada Pepe Pindonga, Olga María'yla Alberto'nun son aylardaki ilişkileri hakkında çok yakında bilgi edineceğini söyledi. Polis tüm şirket çalışanlarını sanal olarak tecrit etmiş çünkü. Sergio'ların evi yanıt vermiyor, çok tuhaf, hizmetçi bile evde yok galiba. Julita'yı deneyeceğim. Pepe Pindonga bana ne dese beğenirsin? Olga María'nın öldürülmesinde Toñito Rathis'le Alberto'nun parmağının olup olmadığını öğrenmenin tek yolu Yuca'yla konuşmakmış. Onun, parçaları birleştirmemize olanak verecek bigiye muhtemelen sahip

olduğunu söyledi bana. Öyle söyledi. Finapro'daki para Yuca'ya değil, Don Federico'yla Kati'ye aitmiş dedim. Islık çalmakla yetindi Pepe Pindonga. Nihayet açıldı telefon. Julita, ben Laura, sizi bulduğuma nasıl sevindim bilemezsiniz. Robocop'un hapisten kaçtığını duydunuz mu? Onu evimin önünde gördüm Julita. Dehşete düştüm. Kızlar için çok endişeliyim. Onları gözünü kırpmadan öldürür o hayvan. Tanrı korusun. Fakat Marito'yu bulamıyorum. Ofiste değil, cep telefonu kapalı, çağrı cihazını da masasının üstünde unutmuş. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Yok demek. Birinin acilen kızları okuldan alıp güvenli bir yere götürmesi gerek. Siz de çok dikkatli olun Julita. Kimseye kapıyı açmayın. Mümkünse dışarı çıkmayın. Katillerin eninde sonunda suç mahalline döndüğünü söylerler. Ya kızlar! Tanrı saklasın! Doña Olga'nun ya da Sergio'nun yanında kalsınlar ya da eğer Marito izin verirse bana getirsinler onları, ama o iblis yakalanıncaya dek hiçbir koşulda o eve dönmesinler. Doña Olga'nun sağlığı hakkında bilginiz var mı? Kalp krizi geçirmesinden korkuyorum ben. Bütün felaketler üst üste geldi. Onu aramayı denedim ama telefonu meşguldü. Sergio'yla Cuca orada olmalı. Dikkatli olun sevgili Julita. Derhal oraya bir devriye arabası göndermelerini isteyeceğim polisten, Robocop her an sizin evin önünde belirebilir çünkü. Koyu renk camlı, kırmızı bir otomobil. Gözünüzü dört açın. Ve Marito arayacak olursa, onu da uyarın lütfen. Tamam o halde, şimdilik hoşçakalın. Zavallı Julita'cık. Bir kez daha deneyeyim bu Şube Müdürü Handal'a ulaşmayı. Dün gece o kadar çok aradım ki, numarayı ezberlemişim. Bu arada hiç devriye arabası geçmedi mi? Dışarı çıkıp bloğun önüne şüphe çekici bir araba park etmiş mi diye baksan ne iyi olurdu. Alo. Derhal Şube Müdürü Handal'la konuşmak istiyorum. Bakın küçük hanım, ben Laura Rivera. Dün gecedен beri arıyorum ve ulaşamıyorum kendisine. Ama artık durum çok acil. Ona az önce Robocop'u evimin önünde gördüğümü söyleyin lütfen. Doña Olga María de Trabanino'nun katili, hani şu dün hapisten kaçan. Evet, ta kendisi. Bir-iki-üç'e ihbarda bulundum bile. Ama acilen şube müdürüyle konuşmam gerek. Soruşturmayla il-

gili elimde hayati bir bilgi olduğunu da söyleyin ona. Ve Olga Marfa'nın ailesini korumak üzere ekipler yollamasını söyleyin, çünkü onları öldürmeyi planlıyor o katil. Derhal iletişime geçin onunla, dahili hatları kullanın. Beni Escalón bölgesi numaramdan aramasını söyleyin ona. Her ihtimale karşı vereyim size: iki-altı-dört-yedi-dokuz-sekiz-iki. Elinizi çabuk tutun. Güle güle. Ben bir kez daha Doña Olga'ya ulaşmayı denerken niçin sen de dışarıya bir göz atmıyorsun canım? Korkmana gerek yok. Devriye arabaları bu yakınlarda olmalı. Üstelik seni tanımıyor o katil. Nihayet çalıyor. Çok şükür. Alo. Cuca? Ben Laura canım. Doña Olga'nın durumu nasıl? Ay, inanmıyorum. Ben de bundan korkuyordum. O halde, Robocop'la ilgili hiçbir şey söylemeyin ona. Olanları duyduunuz değil mi? İyi ki televizyonu ve gazeteleri yasaklamış ona doktor. Çok endişeliyim. Kızları bir an önce okuldan almamız gerek. O katil dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşıyor ve ben onlara bir zarar vermesinden korkuyorum. Ne oldu dersin? Santa Tecla'daki evimin önünde onunla karşılaştım. Evet canım, ta kendisiydi. Tam kapının önüne park etmişti. Neyse ki onu zamanında gördüm de, arabayla yanından geçip gittim. Beni takip edip etmediğini bilmiyorum. Şimdi Escalón'dayım ve korkudan dışarı adım atamıyorum. Bu yüzden, kızları okuldan almaya gitsin diye Marito'yu aradım. Ama yer yarıldı içine girdi sanki, onu hiçbir yerde bulamadım. Sergio gidemez mi acaba? Ofisten bir arasan onu. Ölüm kalım meselesi. İçimden bir ses o hayvanın onlara saldırmaya kalkacağını söylüyor. Unutma ki onlar başlıca tanıklar. Benimle ne derdi olduğunu bilmiyorum canım. Emin olduğum tek şey, o olduğu. Çoktan aradım polisi. Devriye arabaları civarda kol geziyor. Buna rağmen dışarı çıkmaktan ödüm patlıyor benim. Senin orada kalıp Doña Olga'yla ilgilenmen gerekecek. Ona selamlarımı ilet lütfen. Ve mümkünse hiçbir şey duymasın. O katilin serbest kaldığını öğrenirse, bundan çok kötü etkilenebilir çünkü. Sergio'yla konuştuktan sonra ara beni. İçimi rahatlatmak için. Şube Müdürü Handal'dan da, Amerikan Koleji'nin girişinde güvenliği sağlamak üzere adamlarını göndermesini isteyeceğim. Bağlantıda kalalım.

Şimdilik hoşçakal. Dışarı çıkmayı gözüün yemedi mi canım? Haksız da sayılmazsın. Biraz bekleyelim bakalım. Telefonu da kapalı tutalım da, olur ya Handal ulaşmaya çalışabilir bana. Tanrım, ne kâbus! Her şey üst üste geldi: Olga María'nın parasının batması, Alberto'nun tutuklanması, Doña Olga'nın hastalığı, Robocop'un hapisten kaçıışı. Film senaryosu gibi. Üstelik de katilin benim peşime düşeceği tuttu. Bir fincan ıhlamur sinirlerime ne iyi gelirdi şimdi. Yapabilir misin bana canım? Ben babamı arayacağım. Aklıma yapacak daha iyi bir şey gelmiyor. Evet, hâlâ çiftlikte, bu öğleden sonra dönecek. Annem güzellik salonunda. Olanları duysa, yapacağı tek şey endişelenmek ve işleri daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmek olur. Alo. Filo. Babamı verir misin? Sağol. Ah babacığım, başıma neler geldi bilsen! Şu katil, Robocop, Olga María'yı öldüren canı, dün hapisten kaçtı, biraz önce de bizim evin kapısının önünde gördüm onu. Korkudan ölüyordum. Buraya, Escalón'a çıktım. Polisi aradım, devriye arabaları bölgede kol geziyor. Fakat niçin benim peşime düştü anlamıyorum. Kâbus gibi, babacığım. Evet, burada kalacağım, merak etmeyin siz. Beni en çok korkutan da, kızlara, Olga María'nın kızlarına bir zarar vermesi. Biliyorsunuz, onlar yegâne tanıklar çünkü. Siz ancak öğleden sonra mı burada olursunuz? Şube Müdürü Handal'a ulaşabilirsem, buraya gelip bana bizzat eve kadar eşlik etmesini isteyeceğim ondan. Bir türlü konuşamadım onunla; Finapro davası da onun üstünde, işi başından aşkın. Ama şu sıra beni aramasını bekliyorum, çünkü Robocop'un firarı onun açısından tam bir hezimet. Merak etmeyin babacığım, tek başıma çıkmam dışarı. Çok öpüyorum. Su kaynadı mı canım? Benimki koyu olsun, iki poşet at lütfen, belki biraz kendime getirir beni. Niçin ikisi de yanıt vermiyor: Ne Şube Müdürü Handal, ne de Marito. Sinirlerim öyle bozuk ki. Böylesi hiç başıma gelmemişti. Olga María'nın ölümünün nelere yol açtığına bakar mısın? Olanlara inanamıyorum. Bir sürü şeker atacağım ıhlamura, şeker adrenalinin baş düşmanıymış. *Vanidades*'in bir sayısında okumuştum. Gel pencereden bakalım. Keşke bir devriye arabası tam önümüze park etseydi, buraya yaklaşacak olursa onu yakalaya-

caklarından en ufak bir kuşkusunu olmazdı o zaman o katilin. Ben de kendimi ancak bu şekilde güvende hissedebilirdim. Ama polisler bu yakınlarda olmalı. Haklısın, ne ahmağım, işkillendirmek istemiyorlar onu. Ah, nihayet! Ben açarım. Alo. Şube Müdürü'yle mi görüşüyorum? Düünden beri ulaşmaya çalışıyorum size. Hangi deliğe girmiştiniz? Sizinle acilen konuşmam gerek. Kesinlikle gördüm onu. Bana inanmıyor musunuz? Santa Tecla'daki evimin önünde gördüğüm kişi Robocop'tu. Ama sizinle konuşmak istediğim başka şeyler de var: Finapro'nun iflasının Olga María'nın öldürülmesiyle bağlantısı hakkında. Karşılıklı konuşsak daha iyi. Buraya mı geliyorsunuz? Ne zaman burada olursunuz peki? O psikopat peşimdeyken dışarı çıkmaya hiç niyetim yok. Elinizi çabuk tutun. Yarım saate mi? Bir yere kıpırdamam; asla. Ama adamlarınız olabildiğince yakınlarda olsunlar ki, o katil birdenbire ortaya çıkarsa kapıya dayanacak vakti bulamasın. Ve en önemlisi müdür bey; kızları, Olga María'nın kızlarını koruma altına alacak bir ekip yollamalısınız. Amerikan Koleji'ndeler. Robocop onlara zarar vermeye kalkacak. Bunu biliyorum. Onlara yirmi dört saatlik bir koruma vermelisiniz. Bu sizin göreviniz. Yani umarım öyledir. Görüşmek üzere. Robocop'u gördüğüme inanmıyor bu ahmak. Ses tonundan belli. Burada ona mahkûm olduğumdan ve beni yüzüstü bırakması için eline koz vermek istemediğimden tuttum dilimi, ama Robocop'un evimin önünde pusuya yatmış olduğuna kesinlikle ikna olmadı domuz. Bu koltuğun yüzünü değiştirmen gerek carım, fena halde yıpranmış. Bu Marito hangi cehennemde? Ajansı tekrar arasana. Hayır hayır, bir dakika. Pepe Pindonga'yı arayacağım, şimdiye dek ofisine varmış olmalı. Neye bakıyorsun canım? Aman Tanrım! İşte o araba! Kesinlikle! Robocop'un arabası! Gördün mü onu? O burada! Bir-iki-üç'ü arayalım hemen! Geçip gitti mi? Ama oydu. Meşgul çalışıyor. Ne yapacağız şimdi? Ne, sürücü yalnız mıydı? Ben farketmedim, ancak arkadan görebildim çünkü. Fakat aşırı yavaş gidiyordu, sanki bir yandan da eve bakınıyor gibi. Ben de arabamı tam önümüze bıraktım. Ne ahmağım, garaja soksaydım keşke, onu gördüğüne kalıbımı basarım. İzlemiş beni

canım! Biliyordum zaten. Bir-iki-üç'ü ya da Handal'ı bir daha ara. Tanrım sen koru. Kenara çekil, yeniden geçerse camda görmesin seni. Sürücünün yalnız olduğundan eminsin değil mi? Çünkü bu daha da vahim canım. Robocop'un arabadan indiğini ve buralarda dönüp dolaştığını gösteriyor. Ne olursa olsun sakın açma kapıyı. Hatta gel iki kez kilitleyelim. Açıldı mı? Bana ver telefonu. Çabuk, acil durum, derhal Yésica Ramírez'le konuşmak istiyorum. Sallanmayın, katil evin çevresine ulaştı. Yésica, Robocop burada! Ekipleri alarma geçirin! Robocop'un kırmızı arabası az önce evin önünden geçti! Hayır, durmadı. Sürücü yalnızdı içeride. Belli ki Robocop burada, evin girişinde pusuya yattı, çıkmamı bekliyor benim. Hayır, onu görmedim, ama burada olduğunu biliyorum. Devriyelere söyleyin, hemen buraya gelsinler. Duydunuz mu beni?! Sersem kadın! Onu görüp görmediğimi soruyor. O canının işimi bitirmesi için sokağa çıkmamı istiyor budala. Ah canım, ne korkunç bir durum. Gel dua edelim. O adamın buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Devriye arabaları nerede kaldı? O ahmak aramadı mı onları yoksa? Şimdiye dek burada olmaları gerekirdi. Ya Şube Müdürü Handal, niye gelememi bir türlü? Cep telefonu numarasını vermek istemediler bana. Sekreteri cep telefonu olmadığını, telsiz üzerinden haberleştiklerini söyledi. Yalan söylüyor: Bir polis şefinin cep telefonu olmadığı nerede görülmüş? Biraz daha çay koyacağım kendime. Dinle, dinle! Evin önüne bir araba park etti. Pencereden usulca baksana. Ay, şu kahrolası masaya takıldı ayağım! Kahretsin! Çok fena çarptım dizimi! Polis mi o? Dur bakayım. Kenara çekil. Aman Tanrım! Olamaz! Robocop'un arabası bu! Polisler nerede kaldı?! Neyi bekliyorlar?! Santa Tecla'daki evimin önünde pusuya yatmış olan ikili burada işte: Robocop'la şoför! Şunlara bak, arabadan iniyorlar! Buraya yönediler! Ne yapacağız şimdi? Aman Tanrım! Şoför değil, bir kadın o! Suç ortağı canım. Telefonu ver bana. Biz de arka tarafa geçelim, her an kapıya ya da pencerelere ateş açabilirler. Haydi koş! Bir-iki-üç meşgul. Polisler niye tutuklamadı onları? Bir araba ya da siren sesi de duymuyorum artık. Zili çalışıyorlar! Şimdi mahvolduk işte!

Dur Şube Müdürü Handal'ı arayayım! Kapıyı açmayı aklımdan bile geçirme! Zili çalmaya devam ediyor o katiller! Ne yapacağız şimdi?! Handal'ın numarası da meşgul! Bizi öldürecekler canım! Kaçmamız olanaksız! Zili çalmaya devam ediyorlar! Burada olduğumuzu biliyorlar! Şube Müdürü Handal nerede kaldı?! Kapıyı yumruklamaya başladılar! Bak, o kısa saçlı kadının, Robocop'un suç ortağı olan, erkeğe benzeyen kadının sesi geliyor! Ne dediğini duydun mu?! Benim adımla bağırıyorlar! Nesi var onların?! Onlara kapıyı açacağımızı, bizi oyuna getirebileceklerini falan mı sanıyorlar?! O katiller delirmiş canım! Dur tekrar bir-iki-üç'ü arayayım! Alo! Alo! Acil durum, beni Yésica Ramfrez'e bağlayın! Çabuk olun! Yésica! Devriyeleri arayın hemen: Robocop burada, evin kapısını kırmaya çalışıyor! Polisler niye gelip tutuklamadılar onu anlamıyorum! Yanında bir kadın var! Dinleyin, kapıya nasıl güm güm vurduklarını duyuyor musunuz?! Beni öldürmek istiyorlar! Yardım edin! O katiller kapıma dayanmışken nasıl sakın olabilirim?! Her an kapıyı kırabilirler! Polis sirenlerini duyuncaya dek kapatmayacağım telefonu! Ancak o sirenler korkutup kaçırabilir onları çünkü! Şube Müdürü Handal'ı arayın hemen! Buraya geleceğini söylemişti bana! Nerede kaldı o sersem, niçin burada değil hâlâ?! Kapatmayın telefonu! Başka hattan arayın onu! Kapatmayın diyorum size, kendimi biraz olsun güvende hissedebilmemin tek yolu bu: Eğer içeri girmeyi başarırlarsa duyabilirsiniz böylece! Hâlâ yumrukluyorlar kapıyı! Yere sermeleri an meselesi! Kadın bana adımla sesleniyor! Tanrım! Sirenler! Gitgide yaklaşıyorlar! Teşekkürler Yésica, hayatımı kurtardınız! Hoşçakalın! Siren sesleri hemen önümüzden geliyor canım. Kapıyı yumruklamaktan vazgeçtiler. Muhtemelen kaçmaya çalışıyorlar. Dikkatlice ön tarafa geçelim. Her an çatışma çıkabilir. Sirenler sustu. Belki de yakaladılar onları. Dışarıdan sesler geliyor. Camdan bakalım. Umarım götürüyorlardır onları. Şuraya bak, gözlerime inanamıyorum! Polisler katillerle sohbet ediyor! Niçin onları etkisiz hale getirdikten sonra kelepçeleyip polis aracına bindirmediler ki? Şunlara bak, bu tarafa geliyorlar: sanki birbirlerini tanıyor gibiler! Anlayamıyorum

canım. Bir şeyler dönüyor burada. Tuhaf şeyler oluyor. Yine zili çalmaya başladılar! Tabii ki kapıyı açmayacağız onlara! Komplo-nun bir parçası olmalı bu. Bu sayede kaçtı o katil, polisler onunla işbirliği yapıyor! Tek açıklaması bu! Sesimizi çıkarmayalım! Onla-rın ne istediğini biliyorum ben: Biz polisin varlığına güvenip de kapıyı açar açmaz Robocop kalbura çevirecek bizi, sonra da kaç-masına göz yumacaklar! Yaptığımız keşfi birilerine söylemeyelim diye, işimizi bitirmek için yapılmış bir plan bu! Robocop'la bu pol-islerin Toñito Rathi ve Alberto hesabına çalıştıklarına kalıbımı ba-sarım! Bir siren sesi daha geliyor canım! Bu onların planını bozacak işte! Zili çalmaktan vazgeçtiler. Yine bakmayı deneyelim pencere-den. Aman sakın görünme. Şube Müdürü Handal'mış gelen! Ya-sasın, kurtulduk! Fakat o da ne?! O da kırk yıllık dost gibi çene çalıyor katillerle! Şimdi yandık işte! Öldürecekler bizi! Bütün bu operasyonun ardındaki kişi Handal! Tahmün etmeliydim! Aşğılık domuz! Ne feci bir durum! Burada yalnız olmamızdan yararlan-dılar! İmdat, yardım et babacığm! Yeniden zili çalmaya başladılar. Handal'ın sesi bu! Ne yapacağız şimdi? Kapıyı kıracaklar! Artık dayanamıyorum canım! Hiç şansımız yok! Bu Arap Handal bir ha-inmiş meğer! Bizi burada kuş gibi avlamalarına izin veremeyiz! Tek şansımız, kendimizi sokağa atmak, komşuların bizi görmesi, canlı olarak ele geçirildiğimizi bilmeleri! Kapıyı açıyorum ve ava-zımız çıktığı kadar bağıarak sokağa fırlıyoruz, anlaştık mı? Hazır mısın? Şimdi! Hain Handal!! İmdat, yardım edin!! Adam öldürü-yorlar!! Katiller!!

9. Klinik

Seni içeri bırakmaları ne iyi olmuş canım. Burada iyiden iyiye tecrit ettiler beni. Yalnızca babamların ziyaretine izin var. Aslında zamanın çoğu uykuda geçti. Neredeyse üç gündür buradayım ama bana hiç öyle gelmiyor doğrusu. En sadık ziyaretçim, Doktor Romo; öyle anlayışlı ki. Yakında toparlanacağımı, Olga María'nın öldürülmesi ve Robocop'un hapisten kaçmasının yol açtığı onca baskı sonucunda bir sinir krizi geçirdiğimi söylüyor. Bereket kaçıp kurtuldun sen, yoksa seni de tıkarlardı buraya. Çılgılık çılgılığa kaçışmamızdan ve o polislerin üzerimize atılmasından sonra film kopuyor bende, hiçbir şey anımsamıyorum. Şerefsizler! Bana yatıştırıcı vermişler, bütün bir günü uyuyarak geçirmişim, böyle açıkladı bana Doktor Romo. Babam çok endişeli. Dinlenip toparlanabilmem için bir süre ülkeden uzaklaşmam gerektiğini, hava değişikliğine ve tüm bu felaketleri unutmaya ihtiyacım olduğunu söylüyor. En kötüsü de, uyanır uyanmaz yine Robocop'un kızlara yapabileceği kötülükleri düşünüp endişelenmeye başlamamdı. Düşün, yatıştırıcıların etkisiyle bütün bir günü uykuda geçirdikten sonra, tanımadığım bir odada, yabancı bir yatakta gözümü açıyorum. Doğal olarak, kaçırıldığımı, Robocop'la Şube Müdürü Handal'ın, komşuların gözü önünde işimi bitiremeyeceklerini anlayıp beni buraya getirdiklerini sandım. Hemşire içeri girdiğinde, ben ayaklanmış, dolapları karıştırıyor, komodinin üstündeki ilaçlara göz atıyor, panjurların aralığından dışarısını gözetleyip kaçış planları yapıyordum. Kapının açıldığını duyunca, onlar olduğunu sanıp paniğe kapıldım. Hemşire de beni ayakta gördüğüne şaşırdı. Yatağa gir-

memi, henüz tam olarak iyileşemediğimi, kesin istirahate ihtiyacım olduğunu söyledi bana. Dün sabahı bu. Onu soru bombardımına tuttum: Burası neresi, beni buraya kim getirdi, ziyaretime kimler geldi, buradan ne zaman çıkabilirim? Ne yanı vereceğini bilemedi zavallı, ama tam o anda hemen arkasında annem belirdi. Sanki ölümden dönmüşüm gibi gözyaşları içinde kucakladı beni annem ve bana yatağa dönmem, hemşireye ise beni muayene etmesi için Doktor Romo'yu çağırması talimatını verdi. Kendini çok kötü hissettim canım, doktorun beni o halde görmesine dünyada izin vermeyeceğimi söyledim ona. Ve hemen banyoya koşup yüzümü gözümü yıkadım, saçlarımı taradım, elimden geldiğince düzelttim üstümü başımı. Öyle zarif, öyle seçkin bir adam ki şu doktor, onu hizmetçi kılığında karşılayacak değilim. Tanrı saklasın. Daha önce pek çok kez söz etmiştim sana ondan. Biliyorsun, üç yıldır ayda bir muayenehanesine gidiyorum. Annem birkaç parça eşyayı ve malzememi getirmiş de biraz bakım yapabildim kendime, fakat Mercedes'in eli değmedikçe şu saçla başa çıkamıyorum canım. Sonra ne oldu dersin? Doktor Romo'nun gelişi biraz uzadı, böylece ben de hikâyeyi annemin ağzından dinlemek zorunda kaldım. Akut paranoya nöbeti geçirdiğimi ve bunun sonucunda, evimin önünde beni bekleyen iki gazeteciyi Robocop'la karıştırdığımı söyledi annem. Ona inanmadım. Annem ona söylenen her türlü palavrayı yutmaya teşnedir çünkü. Kızlar için endişelenmememi söyledi bana. Polis Robocop'un ülke dışına çıktığından emindi, Honduras'a gittiğini sanıyorlardı, tehlikede değildik artık. Bunu Handal'la adamları söylemişti ona. Beni bu kliniğe kimin ve nasıl getirdiğini sordum. Dediğine göre, evden fırlayıp çılglık çılgıla kaçışmamız sırasında sinirlerim iflas etmiş ve polislerin arasına yığılıp kalmışım. Sen gördün mü o halimi? Bence o şerefsizler o curcunadan yararlanıp ya bir tane vurdular ya da kaşla göz arasında narkoz verdiler bana. Yoksa niçin hiçbir şey anımsamayayım, değil mi? Sonuçta, ben oraya yığılıp kalınca, Handal bizim eve telefon açıp durumu bildirmiş, annem de beni Doktor Romo'nun kliniğine getirmesini söylemiş ona. Ama annemle bu ko-

nuyu daha fazla uzatmak istemedim, özellikle de eğer kiliseye daha sık gitseymişim, daha dindar bir hayat sürseymişim, sınırlarım böyle bozuk olmazmış teranelerini kim bilir kaçınıcı kez dinlemeye başlayınca. Benimle bu şekilde konuşmaya giriştiğinde katlanamıyorum ona canım. Bu yüzden konuyu değiştirip şu Brezilya dizisini sordum ona. Son birkaç bölümü kaçırmak nasıl deli etti beni bilsen. Doktor bir hafta boyunca televizyonu yasakladı bana; haberlerden olumsuz etkilenebilirmişim. O diziden başka bir şey izlemeyeceğime yeminler etsem de geri adım atmadı. Neyse ki annem son bölümlerde olup bitenleri anlattı bana: Umarım Holofernes denen o tatlı çocuk sonunda bir cinayete kurban gitmez. İşte tam bu sırada, yani annem bana dizinin kaçırdığım bölümlerini özetlerken, Doktor Romo girdi içeri. Ne havalı bir adam o canım, ne klas, ne yakışıklı. Daha odaya adımını atar atmaz, beni o halde, yani her zamankinin tersine kuaförsüz, makyajsız gördüğü için kendimi berbat hissettiğimi söyledim ona. Çok güzel göründüğümü ve bu yorgun haliyle bile yüzümün büyüleyici olduğunu söyledi Doktor Romo. Böyle bir adam insanı nasıl yatıştırıyor bilsen. Yıllarca onu muayenehanesinde ziyaret etmiştim ve oturup konuşmaktan başka bir şey yapmamıştık. Oysa dün, annemden bizi biraz yalnız bırakmasını isteyip de beni muayene etmeye giriştiğinde, hele ellerini vücudumda hissettiğimde, öyle bir heyecanlandım ki. Karşı konulmaz bir şeydi canım. O bana tansiyonumu, nabzımı ve birkaç ıvır zıvırı daha ölçmek için dokundukça, ben ıslanıyordum. Onu hemen oracıkta, bulunduğum yatağa çekivermek için yanıp tutuşuyordum. Belki çok fazla uymaktan, belki de ilaçların etkisiyle bilemiyorum ama, gerçek şu ki bacak aramda yoğun bir faaliyet vardı. Eriyip bitiyordum. Ve adam da her şeyin farkındaydı, çünkü derhal ellerini üstümden çekip beni çok daha iyi bulduğunu ama tamamen iyileşebilmem için bir haftalık kesin istirahate ihtiyacım olduğunu söyledi bana. Bir ara, yemin ederim, az kalsın adamın kasığına elimi atıp okşamaya başlayacaktım; onu ağzıma almak için dayanılmaz bir istek duydum. Bu yüzden, çok profesyonel bir manevrayla uzaklaştı

benden. Ciddi bir kriz geçirdiğimi, hafife almamam gerektiğini, kendimi iyice toparlayıncaya dek uzun uzun konuşacağımızı söyledi. Aldığım ilaçlar ve -onun deyişiyile- şizofrenik eğilimlerimle geçirdiğim şu paranoya nöbetinin ilişkisi hakkında bir şeyler sormak için alıkoymaya çalıştım onu. Her şeye üzerimdeki büyük bas-kıların yol açtığını; en yakın arkadaşımın ölümünün şokunu atlatamadığımı ve sonra da katilin hapisten kaçmasının krizi tetik-lediğini söylemekle yetindi. Durumu böyle açıkladı bana. Sonra, artık gitmesi gerektiğini, akşama doğru muayene için yeniden uğ-rayacağını söyledi. Ondan sonra da odama, yanında -özel koru-masıydı sanki- bir hemşire olmadan gelmedi. Birkaç kez onunla baş başa konuşmaya ihtiyaç duyduğumu söylemeye yeltendim, ama bir daha da ilkinе benzer bir şehvet nöbetine tutulmadım doğ-rusu. En azından uyanıkken; aynı gün öğleden sonra Doktor Romo rüyama girdi çünkü; inanılmaz bir düştü: Bir havaalanı tuvaletin-deydik -bilmem ki hangisi-, ben onun pantolonunu ve donunu in-diriyordum, doktor bana bırakmıştı kendini, ben avucuma aldığım taşaklarını okşuyordum ve tam ağzıma almak üzere eğilirken, bir-den arkamızda Olga María belirliyordu, halka açık bir yerdeki bu davranışından dolayı paylıyordu beni; sonra Pepe Pindonga, Şube Müdürü Handal, Yuca ve Alberto, tehditkâr bir edayla çevremi sa-ırıyor ve toplumsal ahlaka aykırı davranıştan tutuklanmamı talep ediyorlardı; yardım istemek için Doktor Romo'ya döndüğümde ise, o çoktan gözden kaybolmuştu. O anda dehşet içinde uyandım. Vay canına, ne öğleden sonra düşüydü o öyle; belki de onun yü-zünden Doktor Romo'ya bir daha asla aynı şekilde arzu duyama-dım. Ama sabah olanları anlatıyordum sana, değil mi canım? Doktor gittikten sonra annem tekrar gelip, Şube Müdürü Han-dal'ın odama girme girişiminde bulunduğu konusunda uyardı beni. Ona kalırsa, kendime geldiğimi duyar duymaz benimle gö-rüşmek isteyecekti o aynasız. Bereket kliniğın sıkı düzeni elvermi-yor buna. Mahkeme ilamı getirmesi gerek dedi babam. O eblehin bet suratını görmeye dayanmam şimdi. Olga María, Alberto ve Toñito Rathis üçgenine dair yaptığım keşiften haberdar olsa, par-

mağını kimıldatır mıydı acaba? Pepe Pindonga'nın anlattıklarından sonra durum daha da umutsuz. Ne, söylemedim mi sana? Pekâlâ, dün öğleden sonra, o çok tuhaf, doktorlu düşün ardından gözümü açtığımda, aynı sandalyede -bana şirin gözükmeye çalışarak- kimin oturduğunu görsem beğenirsin? Hâlâ düşteyim sandım, ta ki ünlü dedektif beni selamlayıp hal hatır soruncaya dek. Başta tepem attı, görgüsüz adam odama izinsiz dalmış dedim. Derhal odadan çıkmasını, saygısızlık etmemesini, hasta olduğumu ve doktorun ahmaklarla konuşmamı kesinlikle yasakladığını söyledim. Şüpheye yer bırakmamak için böyle söyledim canım. Eğer derhal çıkmazsa, avazım çıktığı kadar bağırırım diye de bir tehdit savurdum. Pepe sakın olmamı istedi; dediğine göre, beni görmek için buraya girmeye çalışmasının nedeni, bana ilgimi çekecek bir haberi ulaştırabilmek içindi. İçime bir merak düştü, çünkü belli ki Olga María cinayetiyle ilgili yeni bilgilere ulaşmıştı şu Pepe Pindonga. Odaya girmeyi nasıl becerdiğini sordum. Bir hemşireye para yedirdiğini söyledi, ama isim vermeye yanaşmadı. Oysa ben başka bir hüner sergilediğinden eminim. Babamın odanın kapısına özel güvenlik ekibinden birini diktiğini biliyor muydun? Nasıl olup da aşabildi onu şu Pepe Pindonga, ha? Evin önündeki gazetecilerin muhabir Rita Mena'yla Zompopo dedikleri bir fotoğrafçı olduğunu öğrendim ondan. Zompopo'yu Robocop sandığımı söyledi Pepe; ikisinde de aynı köşeli kafa yapısı vardı ve bir arabanın içinde oturmuş halde, vücutlarını görmeden yanulabilirdi insan. Ancak bu öğlen, hemşire *Ocho Columnas*'dan bir kadın gazetecinin beni görmek istediğini ama ziyaretin yasak olduğu gerekçesiyle geri çevrildiğini söylediğinde inanabildim ona. Pepe, o işgüzarın benimle Olga María'nın öldürülmesiyle ilgili röportaj yapmak istediğini söyledi. Robocop hakkında bir makale yazıyordu ve şimdi o canı hapisten kaçınca yazıyı tamamlayabilmek için paçaları tutuşmuştu. Yuca'ya yaptıklarından sonra onunla konuşmak isteyeceğimi de nereden çıkarıyor o pis fare? Bu arada, Pepe Yuca'yla görüşmüş ve Olga María'nın ölümünde Alberto'yla Toñito Ratis'in parmağı olabileceğine ilişkin fikrimden söz etmiş ona. Yuca

çok olmuş. Şöyle anlattı Pepe: Gözlerini kocaman açarak bu fikre nasıl vardığını sormuş ona. Tam üstüne bastım canım, hiç kuşkum yok bundan. Olga María'yla Alberto'nun ilişkilerinden haberdar değilmiş Yuca, Pepe Pindonga'ya da kayda değer bir bilgi vermemiş, ama tepkisine bakılırsa hedefi on ikiden vurmuşum. Bahse girerim, Yuca bana ulaşmaya çalışıyordur şimdi, gerçi telefon da bağlamıyorlar bana, doktorun talimatı böyle. Umarım kalkıp gelir Yuca. Kendisine karşı kurulan komplonun ardında kimlerin olduğunu açığa çıkarabilmesi için hayati bir ipucu verdim ona. Şimdi Finapro'nun iflas skandalıyla birlikte, birden kafasında her şey aydınlanacak. Tıpkı bende olduğu gibi. Bunu anlamak istemeyen tek kişi, Şube Müdürü Handal. Eğer kendi de komplonun içindeyse, ne diye anlamak istesin ki? Muhtemelen Toñito Rathis para yediyordu ona, bu yüzden Robocop'un kaçmasına göz yumdu; bu yüzden Toñito tutuklanırken hazır bulunmak istedi: onun iyi muamele görmesini sağlamak için. Pepe Pindonga'nın dediğine göre, bugünlerde de neye sardırılmış biliyor musun? Savaş sırasında Acahuapa taburunda Robocop'un komutanı olarak görev yapmış subayları araştırmaya girişmiş şimdi de. Böyle bir ahmaklık, olsa olsa meseleyi bulandırmak isteyen birinin aklına gelir. Ve Robocop'un komutanlarından biri olan binbaşı bilmem kimin, savaş bittikten sonra kendi işini kurup, önde gelen iş adamlarına ve arazi sahiplerine güvenlik hizmeti vermeye başladığı ortaya çıkmış, ki bunlar arasında babam da var. O polis bozuntusunun zamanını nelerle çarçur ettiğine inanabiliyor musun? Ve babamı sorgulamayı gözü yemediğinden -başına büyük dert alırdı çünkü-, Olga María'yı öldürmek için Robocop'u tutmuş olabileceği varsayılan bu binbaşı falanca hakkında ne bilip ne bilmediğimi soruşturmak üzere benimle konuşmak istiyormuş. Budala. Doğru dürüst gözümün önüne bile gelmiyor o binbaşı, babamı ziyaretlerim sırasında olsa olsa birkaç kez görmüşümdür, tabii eğer söz konusu olan aynı kişiye; hatta belki de Olga María bana uğradığında o da salonda olduğundan tamamen tesadüfen ona tanıştırdığım biri bile olabilir. Handal şimdi de, bildiklerimi kendime saklamaya zorlamak için

beni soruşturmanın rotasını bana doğru kırmaya çalışırsa hiç şaşmam. Çok basit canım: Robocop'u şu binbaşı bilmem kimin benim talimatımla kiraladığını, çünkü Olga María'yla aramda Yuca konusunda bir çekişme olduğunu söyleyebilir pekâlâ. Bir erkek uğruna en yakın arkadaşımın ölüm emrini benim verdiğimi iddia edebilir o iblisler; sanki Yuca buna değermiş gibi. İnan bana, ortaya şöyle şeyler atabilirler: onu oldum olası kışkandığımı, psikiyatrik tedavi altında olduğumu, onun kurtulmam gereken bir alter ego işlevi gördüğünü, Yuca'nın kendimi bildim bileli hayatımın erkeği olup onun yüzünden beni görmezlikten geldiğini, Alberto'yla evliliğimi yıktığı için ona hâlâ kırgın olduğumu, bana daima tepeden baktığı için ondan nefret ettiğimi ve bunun gibi başka zırvalar ileri sürebilirler. O soysuz polis sürüsünü beslemek için harcanan onca parayı düşündükçe deli oluyorum. Bak göreceksin, Olga María'nun cinayet soruşturmasını, Alberto'yla Toñito Rathis'in kirli tezgâhlarının yörüngesinden çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklar. Çünkü Pepe Pindonga bazı şeylere son noktayı koyan bir başka söylentiden söz etti bana. Finapro'nun parasını, Toñito ve grubunun Cali diye bilinen kartelle birlikte bir borçlarını kapatmakta kullandıkları ortaya çıkmıştı; polis içinde ve medyada yayılan söylentiye göre, birikim sahiplerinin parasına ne seçim kampanyası, ne futbol takımının seyahat masrafları, ne de Rathis'lere ait diğer şirketlerin açıklarını kapatmak üzere el konulmuş, gerçekte o parayla uyuşturucu satıcıları arasındaki borçlar kapatılmıştı. Acajutla Limanı'ndaki bir konteynerde milyonlarca dolarlık kokainin ele geçirilmesi sonucu patlayan skandalı anımsıyor musun? O konteyner, Toñito Rathis'in hissedarı olduğu bir nakliye şirketinin tesislerindeydi. İşte püf noktası burada canım. Kim bilir Olga María ne kadarından haberdar oldu, ama bu yüzden işini bitirdiler onun, başkasının işine burnunu soktuğu için, girmemesi gereken kişilerle yatağa girdiği için. Kendimi yorgun, daha çok da yılgın ve kederli hissettiğimi belirtip odadan çıkmasını istemeden önce, Pepe Pindonga'ya da söyledim bunu. Çok acı canım, bu ülkede işlenen tüm cinayetlerin akıbeti neyse, Olga María'nunki de o olacak.

Yetkililer hiçbir şeyi aydınlığa kavuşturmayacak ve olay zaman içinde unutulup gidecek. Pepe Pindonga gittikten sonra da bunu düşünmeye devam ettim. Ve hüznle öfke arasında gidip geldi hislerim. Toñito Rathis'le Alberto'nun, Olga María'nın ölümünde parmağı olduğunu herkes öğrensın diye bir şeyler yapabilmek istiyorum. Oysa buraya tıklıp kaldım. Burada kapalı kalmaya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Bir an önce çıkıp ortalığı birbirine katmak istiyorum. Gerçi muhtemelen kimse destek veremeyecek bana, Yuca bile... Bilirsin politikacıların çıkarları daima önce gelir. Babam da beni bırakmaz zaten. Annemse son günlerde deli ediyor beni: Sinirlerimin hasta olduğunu, aklımın yerinde olmadığını, Olga María öldüğünden beri çok değiştiğimi, durmadan kendi kendime konuştuğumu, hep tek başıma dışarı çıktığımı söylüyor, sanki seninle birlikte olduğumu bilmezmiş gibi. Benim için çok endişeleniyormuş. Her zamanki hikâye. Tek çare ülkeden çekip gitmek, bana tavsiye ettikleri gibi uzun bir tatile çıkmak, özellikle de bu Şube Müdürü Handal binbaşı bilmem kimiyle canımdan bezdirecekse beni. Miami'ye, Diana'nın yanına gideceğim. Belki o bana destek verir de oradan bir şeyler yapabiliriz, ama Pepe Pindonga denen şu baş belasını işin içine katmadan. Her şey mümkün. Tek endişem: Benim yokluğumda sen ne yapacaksın, kiminle çene çalacaksın, canın sıkıldığında kiminle buluşacaksın? Keşke Olga María olsaydı...

HORACIO CASTELLANOS MOYA

Aynadaki Dişi Şeytan*

Türkçesi: Ayşegül Yurdaçalış

Roman

Salvadorlu genç kadın Olga Maria'nın evinin salonunda sebepsiz yere öldürülmesinden en çok yakın arkadaşı Laura Rivera etkilenir. Cinayeti kimin ya da kimlerin tezgahladığını bulana dek huzur bulamayan Laura'nın sonuca ulaşmak için çırpınışları, gürültücü, hezeyanlı monoloğu, tüm gevezelikleri ve süreç içinde deliliğe meyletmesiyle ilerleyen roman, okuyucuyu San Salvador'un iç savaş sonrası kaotik toplumsal dokusunda gayrimeşru ilişkilerden devasa boyutlu finans skandallarına karmaşık ve karanlık politik komplolara çarpıcı gözlemler içeren maceralı bir yolculuğa çıkarıyor. Yazar karanlık, dehşet uyandıran ama bir yandan da mizahi eserinde, huzursuz ve takıntılı anlatıcısı üzerinden çöküntü halindeki bir toplumu resmederken, ülkedeki çürüme, yozlaşma ve her tür kötülüğü en açık şekilde gözler önüne seriyor.

Laura çevresini saran "şeytan"lara şüpheyile bakıyor. Peki ama aynada gördüğü aslında kim?

10 TL

ISBN 978-975-570-490-6

*SEL